

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 57 / II Legislatura / Cinquè període

Dimecres, 9 d'abril de 1986

Presidència del Molt Honorable Sr. Miquel Coll i Alentorn

Sessions Plenàries núms. 48 i 49 (primera reunió)

SUMARI

Sessió Plenària núm. 48

La sessió s'obre a un quart d'onze del matí i set minuts.

Atès el caràcter de secreta d'aquesta, no se'n fa la transcripció.

Dictamen de la Comissió de l'Estatut dels Diputats sobre incompatibilitats (Punt primer de l'ordre del dia.)

El Ple estableix la situació de compatibilitat dels Diputats I. Srs. Joan Esteve i Oriol (P) i Magi Cadevall i Soler (S) (p. 2531).

Liquidació del Pressupost del Parlament corresponent al 1985 (Punt segon de l'ordre del dia.)

El Ple aprova la liquidació del Pressupost del Parlament corresponent a l'exercici del 1985 (p. 2531).

Nomenament de Diputats Interventors del Parlament de Catalunya (Punt tercer i darrer de l'ordre del dia.)

El Ple designa Diputats Interventors per al període pressupostari del 1986 els I. Srs. Josep Muntal (CiU), Lluís A. García i Sáez (S) i Simón Pujol i Folcrà (P) (p. 2531).

La sessió s'aixeca a dos quarts d'onze del matí i set minuts.

Sessió Plenària núm. 49

La sessió s'obre a tres quarts d'onze del matí i deu minuts.

Dictamen de la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana sobre el Projecte de Llei de Creació de l'Organisme Autònom de Jocs i Apostes de la Generalitat (Punt primer de l'ordre del dia.)

Presentació : H. Sr. Conseller de Governació (p. 2534).

Esmenes a la totalitat

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 1, de retorn del Projecte al Govern)

L'I. Sr. Ribó (PSUC) n'anuncia la retirada (p. 2535).

Articulat

Article 1

Esmena del G. Socialista (núm. 2, d'addició)

Torn a favor : I. Sr. Santiburcio (S) (p. 2535).

Votació : aprovada per unanimitat (p. 2535).

Text del Dictamen

Votació : aprovat per unanimitat (p. 2535).

Article 2

Text del Dictamen

Votació : aprovat per unanimitat (p. 2535).

Article 3

Esmena del G. Socialista (núm. 3, de modificació)

Torn a favor : I. Sr. Santiburcio (S), juntament amb l'esmena núm. 6. Alhora, anuncia la retirada de l'esmena núm. 5 (p. 2536).

Torn en contra : I. Sr. Muntal (CiU) (p. 2536).

Esmena del G. p. d'Esquerra Republicana (núm. 4, de modificació)

Torn a favor : I. Sr. Alay (ER), qui presenta una esmena transaccional (p. 2536)

L'I. Sr. Secretari Primer dona lectura al text de l'esmena transaccional presentada (p. 2536).

Esmena del G. Socialista (núm. 5, de modificació)

Retirada abans (esmena núm. 3) (p. 2536).

Votació de les esmenes núms. 3 i 6 : rebutjades per 28 vots a favor, 61 en contra i 6 abstencions (p. 2536).

Votació de l'esmena transaccional : aprovada per 63 vots a favor, cap en contra i 32 abstenció (p. 2537).

Text del Dictamen

Votació : aprovat per 61 vots a favor, cap en contra i 34 abstencions (p. 2537).

Addició d'un article

Esmena del G. Socialista (núm. 6, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 3) (p. 2537).

Article 4

Primer paràgraf

Esmena del G. Socialista (núm. 7, de modificació)

Torn a favor : I. Sr. Santiburcio (S). Alhora retira l'esmena núm. 9 (p. 2537).

Segon paràgraf

Esmena del G. p. d'Esquerra Republicana (núm. 8, de modificació i d'addició)

Torn a favor : I. Sr. Alay (ER) (p. 2537).

Torn en contra : I. Sr. Muntal (CiU) (p. 2537).

Esmena del G. Socialista (núm. 9, d'addició)

Retirada abans (esmena núm. 7) (p. 2537).

Votació de l'esmena núm. 7 : aprovada per unanimitat (p. 2537).

Votació de l'esmena núm. 8 : rebutjada per 32 vots a favor, 57 en contra i 5 abstencions (p. 2537).

Text del Dictamen

Votació : aprovat per unanimitat (p. 2538).

Article 5

Esmena del G. Socialista (núm. 10, de modificació i d'addició)

Torn a favor : I. Sr. Santiburcio (S) (p. 2538).

Torn en contra : I. Sr. Muntal (CiU) (p. 2538).

Esmena del G. p. Popular (núm. 11, de modificació i d'addició)

Torn a favor : I. Sr. Pujol i Folcrà (P), qui presenta una esmena transaccional, juntament amb el G. p. de Convergència i Unió (p. 2538).

L'I. Sr. Secretari Primer dona lectura al text de l'esmena transaccional presentada (p. 2538).

Votació de l'esmena núm. 10 : rebutjada per 30 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció (p. 2538).

Votació de l'esmena transaccional : aprovada per 65 vots a favor, cap en contra i 29 abstencions (p. 2538).

Text del Dictamen

Votació : aprovat per 65 vots a favor, cap en contra i 29 abstencions (p. 2538).

Article 6

Esmena del G. Socialista (núm. 12, de modificació)

Torn a favor : *I. Sr. Santiburcio (S)*, qui presenta una esmena transaccional (p. 2538).

L'I. Sr. Secretari Primer dóna lectura al text de l'esmena transaccional presentada (p. 2539).

Votació de l'esmena transaccional : *aprovada per unanimitat* (p. 2539).

Text del Dictamen

Votació : *aprobat per unanimitat* (p. 2539).

Article 7

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 13, de modificació i de supressió)

L'I. Sr. Ribó (PSUC) n'anuncia la retirada (p. 2539).

Esmena del G. Socialista (núm. 14, de modificació)

L'I. Sr. Santiburcio (S) n'anuncia la retirada (p. 2539).

Text del Dictamen

Votació : *aprobat per unanimitat* (p. 2539).

Article 8**Lletra a)**

Esmena del G. Socialista (núm. 15, de supressió)

Torn a favor : *I. Sr. Santiburcio (S)* (p. 2539).

L'I. Sr. Camps i Rovira (CiU) intervé per a una qüestió d'ordre (p. 2539).

L'I. Sr. Santiburcio (S) anuncia la retirada de l'esmena núm. 15 (p. 2539).

L'I. Sr. Camps i Rovira (CiU) intervé per presentar una nova Disposició transitòria, transaccional a les esmenes núms. 26 i 28 (p. 2539).

L'I. Sr. Secretari Primer dóna lectura a la nova Disposició transitòria (p. 2539).

Esmena del G. p. Popular (núm. 16, d'addició)

Torn a favor : *I. Sr. Pujol i Folcrà (P)* (p. 2539).

Votació : *aprovada per unanimitat* (p. 2540).

Text del Dictamen

Votació : *aprobat per unanimitat* (p. 2540).

Article 9

Esmena del G. p. Popular (núm. 17, de supressió)

Torn a favor : *I. Sr. Pujol i Folcrà (P)* (p. 2540).

Esmena del G. Socialista (núm. 18, de supressió)

Torn a favor : *I. Sr. Santiburcio (S)* (p. 2540).

Esmena del G. p. d'Esquerra Republicana (núm. 19, de supressió)

Torn a favor : *I. Sr. Alay (ER)* (p. 2540).

Torn en contra : *I. Sr. Subirà (CiU)* (p. 2540).

Esmena del G. p. Popular (núm. 20, d'addició)

Torn a favor : *I. Sr. Pujol i Folcrà (P)* (p. 2541).

Torn en contra : *I. Sr. Muntal (CiU)* (p. 2541).

L'I. Sr. Pujol i Folcrà intervé per retirar l'esmena núm. 20 (p. 2541).

Votació de les esmenes 17, 18 i 19 al primer paràgraf : *aprovades per unanimitat* (p. 2541).

Votació de les esmenes 17, 18 i 19 al segon paràgraf : *rebutjades per unanimitat* (p. 2541).

Text del Dictamen

Votació (segon paràgraf com a punt 2 de l'article 8) : *aprobat per unanimitat* (p. 2542).

Article 10

Esmena del G. Socialista (núm. 21, de modificació)

L'I. Sr. Santiburcio intervé per retirar les esmenes núms. 21 i 22 (p. 2542).

Text del Dictamen

Votació : *aprobat per unanimitat* (p. 2542).

Addició d'un nou article

Esmena del G. Socialista (núm. 22, d'addició)

Retirada abans (esmena núm. 21).

Article 11

Intervenien per a una qüestió d'ordre *L'I. Sr. Ribó (PSUC)* (p. 2542) i *L'I. Sr. Subirà (CiU)* (p. 2542).

Esmena del G. p. Popular (núm. 23, de supressió)

Esmena del G. Socialista (núm. 24, de supressió)

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 25, de supressió)

El M. H. Sr. President anuncia que hi ha presentada una esmena transaccional i que han estat retirades les esmenes núms. 26 i 28 (p. 2542).

Text del Dictamen

Votació : *rebutjat per unanimitat* (p. 2542).

Addició noves disposicions

Esmena del G. Socialista (núm. 26, d'addició)

Retirada abans (esmena transaccional, article 11).

Esmena del G. Socialista (núm. 27, d'addició)

L'I. Sr. Santiburcio (S) n'anuncia la retirada (p. 2542).

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 28, d'addició)

Retirada abans (esmena transaccional, article 11).

Disposició addicional

Votació de l'esmena transaccional presentada abans (article 11) : *aprovada per unanimitat* (p. 2542).

Disposició final, exposició de motius i títol*Text del Dictamen*

Votació : *aprovats per unanimitat* (p. 2542).

Explicació de vot : *I. Sr. Alay (ER)* (p. 2542), *I. Sr. Pujol i Folcrà (P)* (p. 2543), *I. Sr. Santiburcio (S)* (p. 2543) i *I. Sr. Camps i Rovira (CiU)* (p. 2544).

Presa en consideració de la Proposta de resolució per la qual s'aprova la Proposició de Llei de Devolució de Patrimonis Confiscats a Conseqüència de la Guerra Civil, a presentar davant la Mesa del Congrés dels Diputats (Punt segon de l'ordre del dia.)

Torn a favor : *I. Sr. Torres (ER)* (p. 2545).

Posició dels Grups : *I. Sr. Ribó (PSUC)* (p. 2546), *I. Sr. Esteve i Oriol (P)* (p. 2546), *I. Sr. Riera (S)* (p. 2546) i *I. Sr. Sesnilo (CiU)* (p. 2547).

Votació : *aprovada per unanimitat* (p. 2548).

Proposta de Constitució d'una Comissió d'Investigació sobre els Maltractaments Infligits als Menors (Punt tercer de l'ordre del dia.)

Presentació : *I. Sra. Barenys (S)* (p. 2548).

Posició dels Grups no presentants : *I. Sr. Alay (ER)* (p. 2550), *H. Sr. Espasa (PSUC)* (p. 2550), *I. Sr. Pujol i Folcrà (P)* (p. 2551) i *I. Sr. Vendrell (CiU)* (p. 2552).

Votació : *aprovada per unanimitat* (p. 2253).

Se suspèn la sessió a dos quarts de dues del migdia i es reprèn a les cinc de la tarda i un minut.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre el Comitè Català de l'Any Internacional de la Joventut (Punt quart de l'ordre del dia.)

Formulació : *I. Sr. Soto (S)* (p. 2255).

Resposta : *H. Sr. Conseller de Governació* (p. 2555).

Rèplica : *I. Sr. Soto (S)* (p. 2556).

Contrarèplica : *H. Sr. Conseller de Governació* (p. 2557).

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política d'exposicions (Punt cinquè de l'ordre del dia.)

Formulació : *I. Sr. Soto (S)* (p. 2558).

Resposta : *H. Sr. Conseller de Governació* (p. 2559).

Rèplica : *I. Sr. Soto (S)* (p. 2560).

Contrarèplica : *H. Sr. Conseller de Governació* (p. 2561).

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la situació de la sanitat (Punt sisè de l'ordre del dia.)

Formulació : *H. Sr. Armet (S)* (p. 2561).

Resposta : *H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social* (p. 2563).

Rèplica : *H. Sr. Armet (S)* (p. 2565).

Contrarèplica : *H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social* (p. 2566).

Modificació de l'ordre del dia

El M. H. Sr. President anuncia una modificació de l'ordre del dia, la qual és acceptada per assentiment (p. 2567).

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política de complements de productivitat per als funcionaris (Punt setè de l'ordre del dia.)

Formulació : *I. Sr. García i Sáez (S)* (p. 2568).

Interpel·lació al Consell Executiu sobre els incentius i els complements de productivitat a la funció pública (Punt vuitè de l'ordre del dia.)

Formulació : *I. Sr. Ribó (PSUC)* (p. 2569).

Resposta conjunta : *H. Sr. Conseller de Governació* (p. 2570).

Rèpliques : *I. Sr. García i Sáez (S)* (p. 2572) i *I. Sr. Ribó* (p. 2573).

Contrarèplica : *H. Sr. Conseller de Governació* (p. 2574).

Se suspèn la sessió a dos quarts de vuit del vespre i deu minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA Núm. 48

La sessió s'obre a un quart d'onze del matí i set minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'Oficial Major i l'Oidor de Comptes.

Ordre del dia

1. *Debat i votació del Dictamen de la Comissió de l'Estatut dels Diputats sobre incompatibilitats.*
2. *Aprovació de la liquidació del Pressupost del Parlament corresponent al 1985.*
3. *Nomenament de Diputats Interventors del Parlament de Catalunya.*

Dictamen de la Comissió de l'Estatut dels Diputats sobre incompatibilitats

El Ple del Parlament, després d'estudiar el Dictamen de la Comissió de l'Estatut dels Diputats sobre la situació compatibilitat o d'incompatibilitat dels nous Diputats al Parlament de Catalunya, adopta la Resolució següent :

«D'acord amb la legislació vigent i les dades relatives a la professió i als càrrecs públics manifestats pels I. Srs. Diputats d'acord amb l'article 4.2 del Reglament del Parlament, el Ple

del Parlament, en compliment del que disposa l'article 7 del Reglament, estableix la situació de compatibilitat dels Diputats I. Srs.

Joan Esteve i Oriol

Magí Cadevall i Soler.»

Liquidació del Pressupost del Parlament corresponent al 1985

El Ple del Parlament, després d'estudiar la liquidació del Pressupost del Parlament corresponent a l'exercici de 1985, que ha presentat la Comissió de Govern Interior, pren l'acord següent :

«D'acord amb l'article 46.2.3.¹ del Reglament, s'aprova la liquidació del Pressupost del Parlament de Catalunya corresponent a l'exercici del 1985, amb el detall que figura en l'annex.»

Nomenament de Diputats Interventors

El Ple del Parlament pren l'acord següent :

«A proposta de la Comissió de Govern Interior, d'acord amb l'article 46.3 del Reglament, es designen Diputats Interventors per al període pressupostari del 1986 els I. Srs. Josep Muntal, del Grup parlamentari de Convergència i Unió, Lluís A. García i Sáez, del Grup Socialista, i Simón Pujol i Folcrà, del Grup parlamentari Popular.»

(La sessió s'aixeca a dos quarts d'onze del matí i set minuts.)

**ANNEX A LA LIQUIDACIÓ DEL PRESSUPOST DEL PARLAMENT DE CATALUNYA
CORRESPONENT AL 1985**

Estat de situació del Pressupost el 31 de desembre de 1985**01.01. Parlament de Catalunya**

Concepte	Explicació de la despesa	Crèdit inicial	Altes	Baixes	Crèdit definitiu	Compromès	Pagat	Pendent de pagament	Crèdit disponible
111	Assignacions Diputats	345.869.400	66.723.238	60.000.000	352.592.638	338.742.734	338.742.734		13.849.904
112	retribucions bàsiques niv. 2 a 4	55.297.019			55.297.019	46.251.883	46.251.883		9.045.136
113	retribucions bàsiques niv. 5 i 6	21.627.729			21.627.729	20.295.579	20.295.579		1.332.150
114	retribucions bàsiques niv. 7 i 8	47.735.146			47.735.146	39.724.744	39.724.744		8.010.402
115	retribucions bàsiques niv. 9 a 11	54.795.884			54.795.884	44.975.574	44.975.574		9.820.310
127	Complements i hores extraord.	3.500.000			3.500.000	2.651.260	2.651.260		848.740
141	Complement familiar	400.000			400.000	217.187	217.187		182.813
171	Càrrecs de confiança	8.813.987			8.813.987	5.959.008	5.959.008		2.854.979
173	Altres personal	1.000.000			1.000.000	870.680	870.680		129.320
181.1	Seguretat Social Diputats	45.000.000	3.600.000		48.600.000	48.484.823	48.484.823		115.177
181.2	Seguretat Social Funcionaris	36.000.000	2.000.000		38.000.000	36.585.719	36.585.719		1.414.281
182	Quotes de Munpal	1.800.000	2.600.000		4.400.000	4.400.000	4.400.000		
183	Altres règims previsió social	1.000.000			1.000.000	960.590	960.590		39.410
TOTAL CAPÍTOL I		622.839.165	74.923.238	60.000.000	637.762.403	590.119.781	590.119.781		47.642.622
211	Despeses d'oficina	7.800.000			7.800.000	5.147.987	4.747.926	400.061	2.652.013
212	Subscripcions	500.000			500.000	497.650	497.650		2.350
222	Conservació i reparacions immob.	4.000.000			4.000.000	3.926.402	3.807.127	119.275	73.598
223	Neteja, calefacció, ventilació, enllumenat, aigua, assegurances i altres despeses d'immoble	39.000.000		9.750.000	29.250.000	29.230.205	29.189.665	40.540	19.795
231	Serveis prestats per RENFE	600.000			600.000	575.905	575.905		24.095
233	Carburants, assegurances i altres despeses de vehicles	3.000.000	600.000		3.600.000	3.572.283	2.894.983	677.300	27.717

Concepte	Explicació de la despesa	Crèdit inicial	Altes	Baixes	Crèdit definitiu	Compromès	Pagat	Pendent de pagament	Crèdit disponible
234	Comunicacions	4.000.000	5.000.000		9.000.000	8.977.369	8.308.008	669.361	22.631
235	Altres serveis de transport	3.000.000	2.400.000		5.400.000	5.305.722	4.929.554	376.168	94.278
236	Serveis prestats per AVIACO	500.000			500.000	34.751	34.751	465.249	
241	Dietes, locomoció i trasllats	3.500.000	750.000		4.250.000	4.217.157	4.173.250	43.907	32.843
242	Indemnització als Diputats per l'exercici de la seva funció	32.205.600	60.000.000		92.205.600	84.998.017	84.998.017		7.207.583
251	Estudis i dictàmens emesos per persones alienes al Parlament	100.000			100.000	9.981	9.981		90.019
252.1	Publicacions obligatòries	16.600.000			16.600.000	15.073.421	13.579.525	1.493.896	1.526.579
252.2	Publicacions voluntàries	100.000	3.468.871		3.568.871	3.568.871	368.513	3.200.358	
252.3	Relacions Públiques, Protocol i Informació	7.800.000	1.434.175		9.234.175	8.154.168	6.858.681	1.295.487	1.080.007
253.1	Material específic Biblioteca	500.000			500.000	344.888	334.488	10.400	155.112
253.2	Enquadernació i restauració llib	1.000.000			1.000.000	618.035	504.770	113.265	381.965
254	Lloguer de fotocopiadores	2.500.000			2.500.000	2.500.000	1.407.437	1.092.563	
255	Conveni Hospital Clínic	650.000	250.000		900.000	882.353	722.603	159.750	17.647
256	Despeses menors	100.000			100.000	95.563	83.048	12.515	4.437
257	Servei d'Informàtica	3.300.000	1.000.000		4.300.000	2.932.524	2.678.757	253.767	1.367.476
258	Vestuari	1800000			1.800.000	1.310.340	1.053.215	257.125	489.660
259	Servei Bar-Restaurant	3.000.000	1.000.000		4000000	3.700.000	3.700.000		300.000
261	Conservació maquinària i equip sistema informàtic	2.500.000	1.000.000	800.000	2.700.000	2.557.600	1.648.639	908.961	142.400
262	Conservació maquinària i equip instal·lació aire condicionat	1.300.000			1.300.000	1.288.143	1.288.143		11.857
263	Conservació i reparacions sistema de seguretat	500.000			500.000				500.000
264	Conservació maquinària i equip sistema alimentació elèctrica	700.000			700.000				700.000
265	Conservació i reparacions d'altra maquinària i equip	1.500.000			1.500.000	999.420	774.044	225.376	500.580
271	Mobiliari, equip d'oficina i altre material inventariable	3.000.000	3.433.137	3.433.000	3.000.137	1.095.827	909.230	186.597	1.904.310
281	Formació i perfeccionament del personal informàtic	750.000			750.000				750.000
282	Formació i perfeccionament d'altre personal	500.000			500.000	263.700	253.300	10.400	236.300
291	Despeses imprevistes	500.000			500.000	334.677	334.677		165.323
	TOTAL CAPÍTOL II	146.805.600	80.336.183	13.983.000	213.158.783	192.212.959	180.665.887	11.547.072	20.945.824
471	Assignacions grups parlamentaris	266.250.000	11.375.145		277.625.145	270605511	270605511		7.019.634
	TOTAL CAPÍTOL IV	266.250.000	11.375.145		277.625.145	270.605.511	270.605.511		7.019.634
611	Adquisició de mobles	9.500.000	6.000.000		15.500.000	15.104.588	13.141.264	1.963.324	395.412
612	Adquisició de màquines i equip d'enregistrament	6.700.000	1.600.000		8.300.000	8.107.503	1.811.291	6.296.212	192.497
613	Adquisició de vehicles	1.750.000			1.750.000				1.750.000
614	Ampliació sistema informàtic	7.000.000	1.000.000		8.000.000	8.000.000	2.251.323	5.748.677	
615	Microfilmació arxius	500.000	1.000.000		1.500.000	1.500.000		1.500.000	
617	Audiovisuals d'arxius	500.000	1.000.000		1.500.000				1.500.000
618	Adquisició altra maquinària	3.900.000			3.900.000	3.612.748	1.508.603	2.104.145	287.252
621	Obres condicionament edifici	109.000.000	13.358.867	4.567.000	117.791.867	98.975.800	35.392.755	63.583.045	18.816.067
622	Adquisició de llibres	4.000.000	6.152.203		10.152.203	4.428.166	4.107.903	320.263	5.724.037
	TOTAL CAPÍTOL VI	142.850.000	30.111.070	4.567.000	168.394.070	139.728.805	58.213.139	81.515.666	28.665.265
	TOTAL PRESSUPOST 1985	1.178.744.765	196.745.636	78.550.000	1.296.940.401	1.192.667.056	1.099.604.318	93.062.738	104.273.345
	Pendent del Pressupost 1984:								
	Capítol I	5.626.336			5.626.336	5.626.336	5.626.336		
	Capítol II	7.700.440			7.700.440	7.510.759	5.524.759	1.986.000	189.681
	Capítol VI	114.061.500			114.061.500	113.797.315	48.581.465	65.215.850	264.185
	Pendent del Pressupost 1983	1.222.643			1.222.643	1.105.779	234.340	871.439	116.864
	Pendent del Pressupost 1982	158.774			158.774	158.774	158.774		
	Total pendent pressup. ant.	128.769.693			128.769.693	128.198.963	60.125.674	68.073.289	570.730
	TOTAL	1.307.514.458	196.745.636	78.550.000	1.425.710.094	1.320.866.019	1.159.729.992	161.136.027	104.844.075

Estat de situació del pressupost el 31 de desembre de 1985

01.02. Síndic de Greuges

Concepte	Explicació de la despesa	Crèdit inicial	Altes	Baixes	Crèdit definitiu	Compromès	Pagat	Pendent de pagament	Crèdit disponible
1.01	Retribucions Síndic Greuges	5.548.906			5.548.906	5.548.902	5.548.902		4
11.02	Retribucions Adjunt al Síndic	4.103.304			4.103.304	4.103.282	4.103.282		22
11.03	Retribucions Secretari General	3.652.205			3.652.205	2.091.453	2.091.453		1.560.752
12	Retribucions Assessors d'Àrea	15.558.501			15.558.501	7.212.151	7.212.151		8.346.350
13	Retribucions Assessors Tècnics	4.068.343			4.068.343	2.022.096	2.022.096		2.046.247
14	Retribucions Administratius	9.948.537			9.948.537	5.299.083	5.299.083		4.649.454
15	Retribucions Uixers i Xofers	3.621.912			3.621.912	2.585.729	2.585.729		1.036.183
27	Retribucions complementaries	100.000	300.000		400.000	315.011	315.011		84.989
41	Complement familiar	40.000			40.000	28.625	28.625		11.375
71	Personal eventual	1.000.000	5.333.843	4.000.000	2.333.843	68.150	68.150		2.265.693
81	Assegurances Socials	3.500.000	2.700.000		6.200.000	5.859.556	5.859.556		340.444
TOTAL CAPÍTOL I		51.141.708	8.333.843	4.000.000	55.475.551	35.134.038	35.134.038		20.341.513
211	Despeses d'oficina	1.000.000			1.000.000	992.090	682.858	309.232	7.910
212	Subscripcions	60.000	65.000		125.000	103.617	90.117	13.500	21.383
221	Lloguers	2.300.000	59.372		2.359.372	2.349.372	2.349.372		10.000
222	Conservac. i reparac. immoble	100.000	100.000		200.000	119.332	76.847	42.485	80.668
223	Neteja, calefacció, assegurances i altres despeses d'immoble	1.300.000	400.000		1.700.000	1.458.183	1.435.192	22.991	241.817
233	Carburant i altres desp. vehicles	600.000			600.000	265.790	265.790		334.210
234	Comunicacions	1.000.000			1.000.000	967.694	827.073	140.621	32.306
235	Despeses de transport	600.000	283.912		883.912	144.210	144.210		739.702
241	Dietes, locomoció i trasllats	400.000	100.000		500.000	183.019	183.019		316.981
251	Estudis i dictàmens emesos per persones alienes	300.000			300.000				300.000
252	Publicacions, relacions públiques i altres activitats	500.000			500.000	496.030	212.660	283.370	3.970
256	Despeses menors	50.000	275.000		325.000	149.728	149.728		175.272
257	Servei informàtic	500.000			500.000				500.000
258	Vestuari	75.000	47.021		122.021	119.825	80.575	39.250	2.196
259	Biblioteca	1.000.000			1.000.000	575.130	266.470	308.660	424.870
261	Conservac. maquinària i equip	200.000			200.000	160.719	119.895	40.824	39.281
271	Atencions dels serveis	150.000			150.000	141.437	141.437		8.563
291	Despeses imprevistes	100.000			100.000				100.000
TOTAL CAPÍTOL II		10.235.000	1.330.305		11.565.305	8.226.176	7.025.243	1.200.933	3.339.129
311	Mobiliari	4.000.000	1.000.000	1.359.372	3.640.628	3.572.159	2.582.304	989.855	68.469
312	Maquinària i equip	600.000	729.240		1.329.240	566.925	517.200	49.725	762.315
313	Programa d'informatització	6.000.000	6.000.000		12.000.000	12.000.000		12.000.000	
314	Centralita telefònica i Dex	2.500.000		1.700.000	800.000	729.500	729.500		70.500
TOTAL CAPÍTOL VI		13.100.000	7.729.240	3.059.372	17.769.868	16.868.584	3.829.004	13.039.580	901.284
TOTAL PRESSUPOST 1.985		74.476.708	17.393.388	7.059.372	848.107.24	60.228.798	45.988.285	14.240.513	24.581.926
l Pendent Pressupost 1.984		4.275.091			475.091	4.275.091	4.260.166		14.925
TOTAL		78.751.799	17.393.388	7.059.372	890.858.15	64.503.889	50.248.451	14.240.513	24.596.851

SESSIÓ PLENÀRIA Núm. 49

La sessió s'obre a tres quarts d'onze del matí i deu minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'Oficial Major i el Lletrat Sr. De Alfonso.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers de Governació, d'Economia i Finances, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca i de Justícia.

Ordre del dia

1. *Debat i votació del Dictamen de la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana sobre el Projecte de Llei de Creació de l'Organisme Autònom de Jocs i Apostes de la Generalitat.*

2. *Presa en consideració de la Proposta de resolució per la qual s'aprova la Proposició de Llei de Devolució de Patrimoni Confiscats a Conseqüència de la Guerra Civil, a presentar davant la Mesa del Congrés dels Diputats.*

3. *Debat i votació de la Proposta de Constitució d'una Comissió d'Investigació sobre els Maltractaments Infligits als Menors.*

4. *Interpellació al Consell Executiu sobre el Comitè Català de l'Any Internacional de la Joventut.*

5. *Interpellació al Consell Executiu sobre la política d'exposicions.*

6. *Interpellació al Consell Executiu sobre la situació de la sanitat.*

7. *Interpellació al Consell Executiu sobre la política de complements de productivitat per als funcionaris.*

8. *Interpellació al Consell Executiu sobre els incentius i els increments de productivitat a la funció pública.*

9. *Interpellació al Consell Executiu sobre la política industrial en el sector de components electrònics.*

10. *Interpellació al Consell Executiu sobre el traspàs de les confraries de pescadors.*

11. *Interpellació al Consell Executiu sobre la concertació de la política agrària amb sindicats i cooperatives pageses.*

12. *Presa en consideració de la Proposició de Llei de Desenvolupament del Punt 3 de l'Article 30 de l'Estatut d'Autonomia.*

13. *Preguntes.*

El Sr. PRESIDENT : Comença la sessió.

Aquesta Presidència ha d'anunciar que, d'acord amb l'article 128.4 del Reglament, ha estat dreçada la llista ordenada de les preguntes que s'han presentat per respondre oralment en el Ple i també els noms dels qui les han formulades.

Així mateix, ha de fer avinent que la dita llista ha estat distribuïda a les Il·lustres senyores Diputades i als Il·lustres senyors Diputats, per la qual cosa prega que se l'eximeixi de la seva lectura.

Bé, doncs, podem tirar endavant.

**Projecte de Llei de Creació de l'Organisme
Autònom de Jocs i Apostes
de la Generalitat**

El primer punt de l'ordre del dia és : Debat i votació del Dic-

tamen de la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana sobre el Projecte de Llei de Creació de l'Organisme Autònom de Jocs i Apostes de la Generalitat. La Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana ha acabat els seus treballs i ha emès Dictamen. Algun Honorable membre del Consell Executiu vol presentar la iniciativa de la Llei? L'Honorable senyor Macià Alavedra té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ (Macià Alavedra) : Senyor President, senyores i senyors Diputats, l'any 1977 el Decret-llei que va permetre la pràctica del joc a l'Estat espanyol, regulant els seus aspectes penals, administratius i fiscals, va establir que l'Administració de l'Estat pot assumir la responsabilitat de l'organització dels jocs d'atzar i exercir-la directament o a través d'entitats públiques o privades, en les condicions que reglamentàriament es determini.

L'Estatut de Catalunya reserva a la Generalitat la competència exclusiva de la matèria de jocs i apostes, amb exclusió de les apostes mútues esportivo-benèfiques. Com és conegut de tots vostès, la competència exclusiva implica funcions legislatives, executives i, naturalment, de control d'aquestes activitats.

Hem recorregut un tram important del camí legislatiu i, en aquest sentit, hem de recordar la promulgació el 20 de març de 1984 de la Llei del Joc.

Aprovat el 28 de novembre de 1985 el primer catàleg de jocs i apostes autoritzats a Catalunya, i el Decret 324/1985, en el qual es planifiquen els jocs compresos en el catàleg anteriorment citat, s'està en disposició de donar un nou pas en el camp de l'execució.

Repetides vegades s'ha parlat en aquesta Cambra d'establir una loteria a Catalunya. El Decret de Planificació reserva l'organització i gestió d'aquest joc a la Generalitat de Catalunya. Això implica que el Govern de la Generalitat podria optar per efectuar-la, bé directament a través de la mateixa Administració, bé a través de la creació d'un organisme establert especialment per a aquest propòsit.

La primera via, és a dir, la gestió a través d'òrgans interns de l'Administració —sense personalitat jurídica pròpia— ha estat un sistema utilitzat per l'Administració de l'Estat fins la Llei de Pressupostos de l'any 1985, que explotava la Loteria Nacional mitjançant el Servicio Nacional de Loterías, considerat com una direcció general del Ministeri d'Hisenda. No obstant, a partir de l'any 1985 aquest plantejament ha estat radicalment modificat amb la creació de l'Organismo Nacional de Loterías y Apuestas del Estado que, amb caràcter d'organisme autònom, gestiona els jocs d'atzar reservats a la competència de l'Estat.

Aquí han de permetre'm un petit incís i assenyalar que és precisament quan l'Estat implanta la Loteria Primitiva —fet que va originar la interposició de conflicte de competències per part del Govern de la Generalitat, admès, aquest conflicte de competències pel Tribunal Constitucional— quan canvia la fórmula de gestió —fórmula de gestió de l'Estat.

Aquests antecedents posen de manifest que, en la mesura que les modalitats de loteria poden ser més d'una i, per tant, la complexitat de l'oferta augmenta, la gestió a través de serveis directes de la mateixa Administració es fa més feixuga i cal buscar noves formes més àgils i dinàmiques.

En el cas de Catalunya, en què la legislació vigent preveu ja l'existència de diverses possibles modalitats de loteria, co-

important evidentment una gran complexitat, s'ha optat per la creació de l'Entitat Autònoma de Jocs i Apostes de la Generalitat, per considerar-la la via més apropiada i que, oferint les adequades garanties als ciutadans, permet una eficàcia en l'actuació, difícil d'aconseguir a través d'un òrgan de l'Administració.

A aquesta entitat, a aquest organisme, li són d'aplicació les prescripcions de la Llei 4/1985, de 29 de març, de l'Empresa Pública Catalana. En aquest sentit, la present Llei de Creació determina les funcions, els recursos econòmics que se li assignen i les bases de la seva organització i règim jurídic.

Cal, aquí, fer una distinció important, al meu entendre : la Generalitat té en matèria de joc unes competències administratives i de control, i unes altres d'organització i gestió d'aquells jocs que, per disposició legal, queden reservats a la mateixa Generalitat.

La competència administrativa i de control correspon al Departament de Governació, que ha de cuidar de la vigilància i compliment de les obligacions que imposen la Llei del Jocs i els Reglaments, ha de tramitar els expedients d'autoritzacions i sancionadors i, en general, actua com a òrgan de control de les activitats relacionades amb els jocs d'atzar.

L'ens, l'entitat que per aquesta Llei es crea, únicament tindrà competències en matèria d'organització i gestió i, per tant, es defineix com a organisme autònom de caràcter comercial i les seves funcions seran les de gestionar aquells jocs que les disposicions legals reservin a la mateixa Generalitat i, per tant, pot dependre —i crec que ha de dependre— d'un altre Departament. És a dir, per una banda la funció de control, per altra la funció possible de gestió i d'organització.

Cal ressaltar que es constitueix, pel que fa a nombre de jocs a gestionar, com un organisme obert al que en cada moment reservi a la Generalitat la legislació en vigor; fet, aquest, que permet, seguint les instruccions de la Llei del Joc, adaptar la política del joc a les circumstàncies de cada moment.

Pel que fa a les bases de la seva organització s'estableix que seran òrgans rectors de l'entitat, un director general i un consell d'administració, integrat per representants dels Departaments de la Generalitat. Així mateix, es fixen les bases del seu règim jurídic, seguint en tot moment l'establert en l'articulat de la Llei de l'Empresa Pública.

Pel que fa als recursos econòmics que se li assignin, aquests seran, a part de la dotació inicial —i em sembla que, en aquest aspecte, en aquest Ple hi poden haver algunes esmenes acceptades, segons he tingut informació dels diversos Grups—, bàsicament els recursos serien les comissions que li siguin atribuïdes per la gestió i les transferències i subvencions que li siguin reconegudes en els Pressupostos de la Generalitat.

Vull ressaltar, per últim, que el Projecte presentat a la consideració d'aquesta Cambra s'adapta —escrupolosament, segons el nostre entendre— a la Llei 4/1985. No obstant, i a fi i efecte de buscar una línia de coincidència amb tots els Grups polítics representants en aquest Parlament, el Govern de la Generalitat no veuria cap inconvenient, sinó tot el contrari, que fossin assumides aquelles esmenes de diversos Grups que al llarg debat es consideri que aporten una major precisió al present Projecte de Llei.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Algun Il·lustre membre de la Cambra

ha estat encarregat per la Comissió de presentar el Dictamen? (Pausa.)

Essent així, podem ja començar el debat del Projecte de Llei. Començarem per les esmenes a la totalitat. N'hi ha una, que és del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya. Per defensar-la tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Ribó.

El Sr. RIBÓ : Senyor President, des de l'escó. Tots els parlamentaris de la Cambra poden haver llegit al *Butlletí del Parlament* els motius pels quals nosaltres presentàrem l'esmena a la totalitat. La gran capacitat d'assumpció d'esmenes que es demostra en els projectes de llei que provenen de determinada Conselleria del Govern, una vegada més ens descolloca quant a la tàctica immediata parlamentària i, per tant, a l'expectativa del compliment d'aquest compromís d'assumpció d'esmenes, nosaltres retirem l'esmena a la totalitat.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Bé, aleshores podem anar ja a les altres esmenes. És l'esmena número 2 a l'article primer. És presentada pel Grup Socialista. Per a defensar-la tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Santiburcio.

El Sr. SANTIBURCIO : Gràcies, senyor President. Aquesta esmena a l'article primer el que pretén és establir quin és el dret supletori a aplicar a aquesta nova entitat autònoma del joc i, per tant, que quedi molt clar que fonamentalment el dret supletori a aplicar és la Llei 4/85, que és la Llei de l'Estatut de l'Empresa Pública Catalana. És per això que l'esmena diu : «L'entitat autònoma de jocs i apostes de la Generalitat es regirà en tot allò que li sigui aplicable per la Llei 4/85, de 29 de març, de l'Estatut de l'Empresa Pública Catalana i la resta de normativa aplicable a les entitats autònomes.» Per tant, que sempre que hem fet una llei d'aquestes característiques, en l'article primer ja hem fixat quin és el marc legal pel qual es regeix aquesta entitat i per això hem proposat aquesta esmena.

El Sr. PRESIDENT : Per a un torn en contra? (Pausa.) Podem passar, doncs, a votació. Bé, els senyors Diputats que estiguin a favor d'aquesta esmena, que es posin de peu dret.

Els qui s'hi oposin?

Els qui s'abstenen?

Aquesta esmena ha estat aprovada per unanimitat dels presents. Aleshores anem a votar el text del Dictamen.

Els qui siguin favorables al text del Dictamen, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui s'hi oposen?

Els qui s'abstenen?

El text del Dictamen per a aquest article primer ha estat aprovat per unanimitat dels presents.

L'article segon no té esmenes, per tant podem passar ja a la votació del text del Dictamen.

Els qui siguin favorables al text de l'article segon segons Dictamen, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui s'hi oposen?

Els qui s'abstenen?

El text del Dictamen per a aquest article segon ha estat aprovat per unanimitat dels presents.

Passem ara a l'article tercer, que té unes esmenes, la primera, esmena número 4, del Grup Socialista, de modificació.

Per a defensar-la tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Santiburcio.

El Sr. SANTIBURCIO : Gràcies, senyor President, i anunciar que defensaré les esmenes 4 i 8, i anunciar-li la retirada de la número 7.

Les esmenes 4 i 8 el que es plantegen és donar un nou organigrama a aquest organisme, fonamentalment perquè aquest organisme es planteja que tingui un director general i un consell d'administració i nosaltres plantegem que, a més, tingui un president que defineixi quina és la seva adscripció com a organisme. Nosaltres creiem que a la Llei no es prefigura a quin Departament serà, no sabem si aquesta entitat anirà a parar a mans del Departament de Governació o d'Economia o de Presidència i, per tant, el que nosaltres volem que resti molt clar és que aquesta entitat hauria de dependre fonamentalment del Departament d'Economia i és per això que plantegem que hi hagi un president, i que aquest president sigui el secretari general tècnic de la Conselleria d'Economia i Finances. Això per una banda, i per una altra banda el fet també important que el consell d'administració, tal com està en la Llei, el Consell Executiu pot anar a manar a qui vulgui i no a persones que representin el conjunt de l'Administració, que representin el conjunt del Departament. És per això que nosaltres el que hem plantejat és que en el consell d'administració hi estiguin representades diferents direccions generals, fonamentalment amb l'esperit que siguin representats els Departaments de Governació, d'Economia, de Presidència i també de Justícia, sobretot en l'aspecte que creiem que és important de protecció de menors, des del punt de vista dels nous jocs o dels jocs que pugui gestionar aquesta entitat i, per tant, que la Direcció General de Protecció de Menors sigui present des del punt de vista de protegir els menors quant a determinades activitats que pugui emprendre aquesta entitat.

Evidentment, això significa un plantejament distint, molt diferent del projecte de llei, que, evidentment, el que es fa és que això no s'hauria de regular ni pels estatus ni per decret, és a dir, que ja quedaria establert per llei i, per tant, que les persones que compondrien el consell d'administració com el president ja serien nomenats automàticament i això donaria una gran transparència i un gran mecanisme de funcionament a aquesta entitat.

L'article 8 el que planteja és la diferenciació de les funcions entre la direcció general, el consell d'administració i el president de l'entitat, aspecte que normalment és regulat en qualsevol entitat que hem creat —jo recordaria, per exemple, he recordat l'Institut Català de Finances, l'Institut Català de Crèdit Agrari, qualsevol organisme autònom comercial que hem creat en el Parlament per llei— sempre hem diferenciat quines són les seves funcions entre el consell d'administració, el president i la direcció general, i, en aquest projecte, no es preveu quines són les funcions de cadascú. Per tant, el que fem amb l'article 8 és classificar quines són les funcions de cada u i que, d'aquesta manera, hi hagi ja una definició legal per llei de quines són les seves funcions, tant del consell d'administració, del president com del director general.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Per a un torn en contra tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Muntal.

El Sr. MUNTAL : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, fem un torn en contra també, per tant, a les esmenes 4 i 8 que acaba d'esmentar el Diputat senyor Santiburci-

o. En primer terme considerant que aquesta rigidesa que ell comporta en l'esmena número 4 quant al fet que els òrgans rectors de l'entitat són el president, el director, i dona també una colla d'adscripcions a diferents direccions generals. Nosaltres també hem de recordar que després hi ha una altra esmena d'Esquerra Republicana, que també tractarem, d'aquest mateix tema i si a l'article 17 de la Llei 4/85 de l'empresa pública diu que : «el president i els vocals del consell d'administració i els directors generals són nomenats lliurement pel Consell Executiu». No solament aquest fet sinó també que en la llei estatal es fan per decret, es fan per decret els nomenaments aquests, i nosaltres no creiem que sigui necessari que per qualsevol variant de què pugui ser objecte i que entraria en contraposició amb la Llei 4/85, s'hagués de variar qualsevol d'aquestes composicions per llei. Penso que queda prou clar el fet que sigui per decret i que, a més a més, també les funcions estrictes de qualsevol tipus d'empresa pública i que també en els òrgans fundacionals, tal com diu a l'article 3, apartat segon de la Llei de l'Empresa Pública, pertoca al Consell Executiu, mitjançant decret, de desenvolupar-ne l'organització. Pensem que queda prou clar, prou transparent sense oferir cap dubte de la possible esmena que feia el Diputat Socialista. Per tant, nosaltres votarem en contra d'aquestes dues esmenes.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : En aquest article hi ha també una esmena del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Per a defensar-la tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Alay.

El Sr. ALAY : Gràcies, senyor President; des de l'escó estant. La nostra esmena, de l'article 3, té per finalitat concretar una mica quins eren els Departaments que havien de formar part d'aquest Consell d'Administració. Nosaltres varem creure, en un principi, que havien de ser els de Governació, Economia i Finances, i Justícia. De tota manera, presentem una esmena transaccional amb el Grup de Convergència i Unió, text que els serà immediatament lliurat perquè pugui passar-se a votació.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Un Il·lustre Secretari tindrà la bondat de llegir el text d'aquesta proposta transaccional.

El Sr. SECRETARI PRIMER : Transacció que es proposa a l'article 3. «Al consell d'administració, la composició del qual es determinarà en el decret de desenvolupament, en tot cas, hi estaran representats els Departaments de Governació i d'Economia i Finances, i els membres del consell d'administració seran designats pel Consell Executiu, llevat que el nomenament s'adscriu a determinats càrrecs.»

El Sr. PRESIDENT : Per tant, hem de considerar retirada l'esmena d'Esquerra Republicana de Catalunya i substituïda per aquesta. Ara podem passar ja a la votació de les... subsegüents a esmenes.

La primera és l'esmena 4 Socialista, l'esmena 3 de l'ordre general, i 8. Podem votar-les juntes o separades? Juntes? Bé. Aleshores, doncs, anem a posar a votació les esmenes defensades pel Grup Socialista.

Els qui siguin favorables a aquestes esmenes, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Les esmenes han estat rebutjades per 28 vots a favor, 61 en contra i 6 abstencions.

Ara l'esmena d'Esquerra, però transaccionada.

Els qui siguin favorables a aquesta esmena, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta esmena transaccional ha estat aprovada per 63 vots a favor, cap en contra i 32 abstencions.

Anem ara a la votació del text del Dictamen.

Els qui siguin favorables al text del Dictamen per a aquest article 3, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

El text del Dictamen per a aquest article ha estat aprovat per 61 vots a favor, cap en contra i 34 abstencions.

Passem ara a l'esmena número 7, que és a l'article quart. És del Grup Socialista. Per a defensar-la tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Santiburcio.

El Sr. SANTIBURCIO : Gràcies, senyor President. L'article quart el que regula és el règim de contractació que té aquesta entitat i el que nosaltres plantejem és una modificació d'aquest article en el sentit següent, i és que el règim de contractació de l'entitat sigui el mateix per a la resta d'organismes públics, és a dir, el règim de contractació administrativa, i que amb els seus estatuts, que ha d'aprovar el Consell Executiu per decret, es determinin quins seran els casos en els quals el règim de contractació estarà sotmès al dret civil i mercantil i, per tant, no al règim general de contractació administrativa.

(El M. H. Sr. President s'absenta del saló de sessions i l'I. Sr. Vice-president Primer el substitueix en la direcció del debat.)

És per això que a l'hora de presentar aquesta esmena retirarem l'esmena número 9, o número 11, segons com es vegi la numeració, que torna a repetir pràcticament el mateix en el sentit de reafirmar que el règim de contractació fonamental i principal de l'entitat és un règim de contractació administrativa, aspecte que no queda gens clar tal com està el text del projecte de llei.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Per a un torn en contra? No havent-hi torn en contra podem passar a la defensa de l'esmena número 8 del Grup d'Esquerra Republicana. Per a defensar-la té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Alay.

El Sr. ALAY : Gràcies, senyor President. Bé, nosaltres introduïm, amb aquesta esmena, dues precisions que entenem que són importants : d'una banda, diem que la distribució al públic dels elements del joc ha de ser directa, tot i que pugui ser regulada per decret del Consell Executiu, com ja diu el text del Dictamen; i, després, afegim també que en cap cas podrà atorgar-se en règim de concessió exclusiva.

De tota manera, d'aquest text, jo voldria explicar quin és l'abast, quina és la significació d'aquestes dues precisions. Això, en cap cas vol dir que l'Ens Autònom de Jocs i Apostes hagi de ser qui vengui directament al públic, és a dir, que tingui els establiments propis de distribució al públic. La nostra esmena es refereix exclusivament al sentit que el que no es podrà atorgar en concessió exclusiva és la distribució dels elements del joc a aquells establiments que s'han de dedicar a posar-los a mans del públic.

És a dir, l'esperit d'aquesta esmena és, precisament, evitar que hi pugui haver empreses particulars, o persones particulars que, entre el qui distribueix directament i el qui ven les butlletes de loteria —posem per cas— estigui situat entre aquestes persones, l'ens autònom que, precisament, estem creant.

Volem evitar que hi hagi un privilegi, que hi hagi una possibilitat, per part de l'ens, de poder crear organismes o societats que facin una feina que els ha d'estar encomanada directament al mateix ens.

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Per a un torn en contra, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Muntal.

El Sr. MUNTAL : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, des de l'escó mateix. Nosaltres, el nostre Grup, s'oposarà a aquesta esmena del Grup d'Esquerra Republicana, bàsicament perquè entenem que en l'article 4, en el paràgraf segon, també queda prou aclarit que la distribució al públic dels elements de joc i la contractació d'aquests serveis s'han de regular per decret del Consell Executiu i sense oblidar-nos, també, que en la Llei 4/85, de l'Estatut de l'Empresa Pública, en el seu article 11, apartat primer, diu : «La norma fundacional o els Estatuts d'aquestes entitats autònomes han de determinar les característiques de llur règim de contractació i, especialment, els contractes poden subscriure's, d'acord amb el dret civil i mercantil, de manera directa, sense sotmetre's a procediments administratius de selecció de contractistes i, en general, a les normes d'administració sobre contractació.»

Per tant, nosaltres pensem que queda salvaguardat el fet que, els dubtes que exposava el Diputat senyor Alay, respecte que siguin diferents persones particulars les qui puguin tenir aquest ús.

Nosaltres pensem també, que el que no es pot és transformar, que el mateix ens, la mateixa entitat, tingui tota una colla de funcionaris per a aquest repartiment, per a aquesta distribució d'elements del joc, i que podríem fer un paral·lisme respecte a diferents altres organismes o altres entitats autònomes de la Generalitat, que no distribueixen o no fan directament, doncs, per exemple, les obres —el mateix Institut Català del Sòl—, sinó que en un concurs públic es dona, precisament, amb totes les garanties administratives corresponents, es donen, doncs, aquestes concessions en moments determinats.

Pensem, en tot cas, que queda aclarit també el dubte que se li pugui presentar a l'Il·lustre Diputat, i nosaltres votarem en contra d'aquesta esmena.

Gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Passem, per tant, ja a votar l'esmena número 7, del Grup Socialista.

Els Diputats que estiguin a favor d'aquesta esmena, que es posin drets, si us plau.

Els Diputats que hi estiguin en contra?

Els Diputats que s'abstinguin?

Per tant, l'esmena número 7 ha estat aprovada per unanimitat dels presents.

Passem a l'esmena número 8, del Grup d'Esquerra Republicana.

Els Diputats que estiguin a favor d'aquesta esmena, que es

posin drets, si us plau.

Els Diputats que hi estiguin en contra?

Els Diputats que s'abstinguin?

L'esmena número 8 ha estat rebutjada per 32 vots a favor, 57 en contra i 5 abstencions.

Havent estat retirada l'esmena número 9, sotmetrem a la consideració de les senyores i els senyors Diputats el text del Dictamen per a l'article 4.

Els Diputats que estiguin a favor del text del Dictamen per a l'article 4, que es posin drets, si us plau.

Els Diputats que estiguin en contra?

Els Diputats que s'abstinguin?

El text del Dictamen de l'article 4 ha estat aprovat per unanimitat dels presents.

Passem, ja, a l'article cinquè, amb l'esmena número 10, del Grup Socialista. Per defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Santiburcio.

El Sr. SANTIBURCIO : Sí; l'esmena número 10 —molt breument— es refereix fonamentalment a l'aspecte que l'acord del Consell Executiu sigui publicat en el *Diari Oficial de la Generalitat* i, evidentment, tot acord del Consell Executiu que sigui publicat ha de ser per decret, i és per això que plantejem que aquest article, quan parla que la fixació de la plantilla i dels llocs de treball, del règim administratiu laboral, i el règim de retribució que tenen els treballadors d'aquesta entitat, sigui fixat per decret, de manera que pugui ser publicat en el *Diari Oficial de la Generalitat* i, per tant, tingui el caràcter de publicitat dels acords del Consell Executiu.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Gràcies, Illustre senyor Diputat. Per a un torn en contra? (*Pausa.*) Per a un torn en contra, tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Muntal.

El Sr. MUNTAL : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, el nostre Grup votarà en contra perquè pensem també que les ordres ministerials estan publicades —i es publiquen, vaja—, i nosaltres en l'article cinquè pensem —ja ho anuncio també— que amb el Grup Popular oferirem una transaccional, en la qual queda, potser, més especificat el fet entre les dues esmenes, 12 i 13, que quedi també més especificat el que l'Illustre Diputat acaba d'exposar. No obstant això, nosaltres també pensem que per acord del Consell Executiu es fixarà la relació de llocs de treball; queden també prou cobertes totes les garanties, i amb aquesta transaccional que oferim, no tenim cap dubte que el senyor Diputat que ha fet l'exposició de la seva esmena número 12 també quedarà satisfet.

Gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Gràcies, Illustre senyor Diputat. Passem, ja, a l'esmena número 11, del Grup Popular. Per defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Simó Pujol.

El Sr. PUJOL FOLCRÀ (*de l'escó estant*) : Senyor President, nosaltres presentarem, juntament amb el Grup de Convergència i Unió, una transaccional, que demanàriem que fos llegida i, així, donàriem per defensada l'esmena.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : El senyor Secretari, que tingui la bondat de llegir aquesta esmena transaccional, que, per tant, suposa la retirada de l'esmena número 11.

El Sr. SECRETARI PRIMER : L'esmena transaccional pro-

posa que l'article 5 quedi redactat de la manera següent : «Per acord del Consell Executiu, es fixarà la relació de llocs de treball, els que siguin de règim administratiu o laboral i el règim de retribucions.»

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Sotmetem, per tant, ja a votació l'esmena número 10, del Grup Socialista.

Els Diputats que estiguin a favor d'aquesta esmena, que es posin drets, si us plau.

Els Diputats que hi estiguin en contra?

Els Diputats que s'abstinguin?

L'esmena número 10 ha estat rebutjada per 30 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció.

Sotmetem, tot seguit, a la consideració de les senyores i els senyors Diputats l'esmena transaccional que s'acaba de llegir fa uns moments.

Els Diputats que estiguin a favor d'aquesta esmena transaccional, que es posin drets, si us plau.

Els Diputats que hi estiguin en contra?

Els Diputats que s'abstinguin?

L'esmena transaccional ha estat aprovada per 65 vots a favor, cap en contra i 29 abstencions.

Sotmetem, tot seguit, a la consideració de les senyores i els senyors Diputats el text del Dictamen per a l'article cinquè.

Els Diputats que estiguin a favor del text del Dictamen, que es posin drets, si us plau.

Els Diputats que hi estiguin en contra?

Els Diputats que s'abstinguin?

El text del Dictamen de l'article cinquè ha estat aprovat per 65 vots a favor, cap en contra i 29 abstencions.

Passem, ja, a l'article sisè. Hi ha una esmena, l'esmena número 12, que presenta el Grup parlamentari Socialista. Per defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Santiburcio.

El Sr. SANTIBURCIO (*de l'escó estant*) : Gràcies, senyor President. Diré, en principi, que mai havia sentit que els acords del Consell Executiu es publicaven com a ordres de Conselleria; jo pensava que les ordres de Conselleria publicaven els acords del Conseller, no els acords del Consell Executiu. En tot cas, passem pàgina, i veiem aquesta nova esmena.

L'esmena número 12 el que planteja és el tema següent. A l'article 6, es preveu que aquesta entitat pot aplicar el procediment administratiu de la via de constrenyiment per a la recapitació de rendiments obtinguts pel joc.

El que nosaltres diem és que la via de constrenyiment solament pot ser aplicada a ingressos de dret públic, i no a ingressos de dret privat. I, per tant, que hi ha tipus de rendiments del joc —evidentment, com poden ser els interessos bancaris, o pot ser un contracte de publicitat, que són ingressos de dret privat i que, per tant, tal com està l'article ara mateix, podria donar lloc que s'apliqués la via de constrenyiment a ingressos de dret privat. És evident que els articles 10 i 12 de la Llei de l'Estatut de l'Empresa Pública Catalana ho estableixen molt clarament, i és per això que davant la Mesa hem presentat —o la presentem ara— una esmena transaccional entre el text original del Projecte de Llei i la nostra esmena, en el sentit de precisar molt clarament que la via de constrenyiment solament serà aplicable als ingressos de dret públic, en la mesura que s'aplica la Llei de l'Estatut de l'Empresa Pública.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Està firmada pels dos Grups, per tant, suposo que els altres Grups no tenen inconvenient que se substanciï aquesta transaccional; d'acord.

Per tant, senyor Secretari, tingui la bondat de llegir-la, si us plau.

El Sr. SECRETARI PRIMER : L'esmena transaccional proposa addicionar a l'article sisè, al seu final : «d'acord amb la Llei 4/1985, del Parlament de Catalunya.»

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Gràcies, Il·lustre senyor Secretari. Sotmetem, per tant, a votació, a la consideració dels senyors Diputats aquesta esmena transaccional.

Vots a favor d'aquesta esmena transaccional, per favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Per tant, aquesta esmena transaccional ha estat aprovada per unanimitat dels presents.

Sotmetem, tot seguit, a la consideració de les senyores i els senyors Diputats el text del Dictamen de l'article sisè.

Els Diputats que estiguin a favor del text del Dictamen, que es posin drets, si us plau.

Els Diputats que hi estiguin en contra?

Els Diputats que s'abstinguin?

Per tant, el text del Dictamen de l'article sisè ha estat aprovat per unanimitat dels presents.

Passem, ja, a l'article setè amb l'esmena número 13, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat. Per defensar-la, tinc el gust de donar la paraula ... (Ll. Sr. Ribó s'aixeca per parlar.)

El Sr. RIBÓ (de l'escó estant) : La retirem, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Gràcies, Il·lustre senyor Diputat. L'esmena número 14, del Grup parlamentari... (Ll. Sr. Santiburcio s'aixeca per parlar.)

El Sr. SANTIBURCIO (de l'escó estant) : Queda també retirada, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Per tant, sotmetem a la consideració de les senyores i els senyors Diputats el text del Dictamen de l'article setè.

Vots a favor del text del Dictamen; que es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

Per tant, el text del Dictamen de l'article setè ha estat aprovat per unanimitat dels presents.

Passem ja ara a l'article vuitè, a l'esmena número 15, del Grup Socialista. Per defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Santiburcio.

El Sr. SANTIBURCIO : Gràcies, senyor President. Nosaltres, en aquest Projecte de Llei, el que s'ha fet és donar una dotació inicial de 270 milions per a la creació d'aquesta entitat. La nostra tesi i la d'altres Grups parlamentaris i, al final, admesa per part del Govern, ha estat que en aquesta Llei no havia de figurar cap tipus de quantitat, sinó que això hauria de figurar en una llei de pressupostos. És evident que, tant en la Disposició addicional com en l'article 11, hi ha esmenes transaccionals; nosaltres retirariem aquesta esmena, en funció que l'aprovació de la resta d'esmenes transaccionals o l'aprovació d'esmenes nostres tindrà com a objectiu, en la nostra idea, que

en aquesta Llei no es faci cap tipus de quantitat d'inversió inicial, sinó que això es faci per via de llei de pressupostos, que, evidentment, és ara en tràmit en la Cambra.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Per a un torn en contra? (Pausa.) Passem ja, per tant, a l'esmena número 16... (Ll. Sr. Camps i Rovira demana per parlar.) Perdó. El senyor Jaume Camps té la paraula.

El Sr. CAMPS I ROVIRA (de l'escó estant) : Jo he entès, senyor President, senyores i senyors Diputats, que el senyor Santiburcio anunciava la possibilitat que, a través de futures esmenes transaccionals, oferia la retirada d'aquesta esmena; no sé si ha estat així.

(Ll. Sr. Santiburcio s'aixeca per parlar.)

El Sr. SANTIBURCIO (de l'escó estant) : Ha estat retirada ja.

El Sr. CAMPS I ROVIRA : Ah, ha estat retirada.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Ah, ha estat retirada? Molt bé.

El Sr. CAMPS I ROVIRA : Bé, en tot cas, llavors no procediria el torn en contra, però sí que potser procediria, si m'ho permet, senyor President, i per economia processal, presentar ja en aquest moment l'esmena transaccional que afectaria l'article 11 i les Disposicions addicionals i transitòries que ha anunciat el senyor Santiburcio. És a dir, òbviament en l'article 8 el que es preveu és la precisió conceptual d'existència d'una dotació inicial, cosa que no es posa en qüestió i, en canvi, el lligam amb l'article 11, en què es prefigura perfectament quina és aquesta dotació concreta, fa que aquesta esmena transaccional que presentem comporti —comporti, senyor President— la retirada de les esmenes a l'article 11, per tant, la supressió de l'article 11, amb acceptació de les esmenes que s'hi trobaven, i la transaccional que afecta les esmenes 30 i 32, una del Grup Socialista i l'altra del Grup del PSUC, mitjançant una nova Disposició transitòria que em permeto de lliurar a la Presidència. (Ll. Sr. Camps i Rovira lliura a la Mesa el text de la Disposició transitòria. Pausa.)

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Com que està firmada per tots els Grups, no cal consentiment. El senyor Secretari la llegirà i, al seu moment, la sotmetrem a votació.

El Sr. SECRETARI PRIMER : Disposició addicional : «La dotació inicial de l'ens vindrà fixada en la Llei de Pressupostos de la Generalitat per al 1986.»

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : ...Que retira les esmenes números 27, 28, 29, 30 i 32. És així? (Pausa.) Perfecte. Aleshores, passem ja...

(Ll. Sr. Santiburcio s'aixeca per parlar.)

El Sr. SANTIBURCIO (de l'escó estant) : No, no, no. El que retirariem...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : ...N'implica la retirada.

El Sr. SANTIBURCIO : No, el que implicaria seria la retirada de les esmenes 30 i 32.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : La 27 s'haurà de votar. En tot cas, passem ja a la defensa de l'esmena número 16, del Grup Popular. Per defensar-la, tinc el gust de donar la paraula al Diputat senyor Simon.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ : Senyor President, bé, nosaltres, amb aquesta esmena, demanem d'addicionar a l'apartat a),

després de «dotació inicial», «que sigui assignada pel Parlament de Catalunya». La motivació de la nostra esmena és en coherència amb el que diu l'article 3 de la Llei 4/85, de 29 de març, de l'Estatut de l'Empresa Pública Catalana, quan, entre altres coses, diu que en la Llei de creació d'aquestes entitats autònomes hi ha de figurar els recursos econòmics en què es basaran. De tota manera, nosaltres entenem que els recursos econòmics no es refereixen, precisament, a la dotació inicial, la qual cosa creiem que ha de ser assignada pel Parlament de Catalunya i, en canvi, no ha de figurar en aquesta Llei de Creació.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Per a un torn en contra? *(Pausa.)* No hi ha torn en contra. Per tant, sotmetem a votació l'esmena que acaba de ser defensada, l'esmena número 16.

Vots a favor de l'esmena número 16, que es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

Per tant, la referida esmena ha estat aprovada per unanimitat dels presents.

Passem ja a votar el text del Dictamen de l'article vuitè.

Vots a favor del text del Dictamen de l'article vuitè, es posin drets, si els plau.

Vots en contra?

Abstencions?

Per tant, el text del Dictamen de l'article vuitè ha estat aprovat per unanimitat dels presents.

Passaríem ja a l'article novè, a l'esmena número 17, del Grup Popular. Per defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Simón Pujol.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ : Senyor President, nosaltres demanem la supressió de tot el text d'aquest article per les següents motivacions : d'acord amb l'article 13, 1.b), segon, de la Llei 4/1985, de 29 de març, de l'Estatut de l'Empresa Pública Catalana, classifica les despeses destinades a remuneracions de personal al servei de les entitats autònomes com a dotacions limitatives i tenint en compte les característiques d'aquest organisme, nosaltres creiem que precisament aquesta no ha de ser la primera llei en què es faci excepció d'aquesta limitació.

Tampoc estem d'acord a considerar com a partides ampliables les consignacions del pressupost destinades a funcionament. Tenim com a base les dades d'una memòria que nosaltres considerem totalment incompleta. També ho fonamentaríem que la Llei de l'Empresa Pública Catalana, en l'article 13, defineix com a ampliables les determinades en funció d'uns recursos obtinguts i, en canvi, aquesta Llei no limita que aquesta ampliació estigui precisament en funció d'aquests recursos o d'aquests ingressos obtinguts. Aquests són els fonaments en què nosaltres basem la nostra esmena.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Per a un torn en contra? *(Pausa.)* No havent-hi torn en contra, passem ja a l'esmena número 18, del Grup Socialista. Per defensar-la, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Santiburcio.

El Sr. SANTIBURCIO : Gràcies, senyor President. Bé, aquesta esmena té el mateix contingut que l'esmena presentada pel Grup Popular, que és la supressió d'aquest article. Evidentment, podríem dir que aquest article és la «perla» de la Llei, perquè si mirem, segurament, tot el dret financer que

hem fet aquí, des del Parlament, o que es fa des de qualsevol cambra, evidentment, no ho trobaríem mai; és a dir, que especifiqui un article en què es diu que no hi ha cap tipus de limitació a la despesa, que no hi ha cap tipus de limitació a gastar, per part d'aquesta entitat, que la seva capacitat de gastar, evidentment, és realment una «perla», perquè, evidentment, totes les lleis financeres el que pretenen sempre, sempre, és establir el màxim de límits a l'hora de gastar. I, per principi evident pressupostari, qualsevol crèdit pressupostari que aprova un Parlament, per principi, evidentment, és una quantitat absolutament limitativa i de la qual no es pot passar mai, no es pot depassar, no es pot superar mai. En aquest article el que es diu és que les despeses de personal poden ser infinites; és a dir, si li donéssim aquí un pressupost de 100 milions de pessetes, evidentment, el senyor que dirigeix això podria gastar-se perfectament 20.000 milions de pessetes i seria perfectament legal; per tant, jo crec que el Grup de la majoria, el Grup del Govern s'ha adonat que s'ha de fer una correcció i esperem que aquesta esmena sigui aprovada.

Moltes gràcies, senyor President.

(El M. H. Sr. President es reincorpora al seu lloc.)

El Sr. PRESIDENT : Per a un torn en contra, tinc el gust de donar la paraula... No hi ha torn en contra. Som ara a l'esmena número 19, presentada per l'Esquerra Republicana de Catalunya. Per a defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Alay.

El Sr. ALAY : Gràcies, senyor President. Per a nosaltres, aquest article era insòlit; ens adherim totalment al que han dit els dos Grups parlamentaris que ens han precedit. Entenem que l'ampliabilitat en aquest cas era quelcom que no s'havia produït mai en una llei i, a més a més, el que veritablement era insòlit és que aquesta entitat de nova creació pogués tenir per disposició legislativa la capacitat de poder prestar avals. Aleshores, la concordança entre els tres Grups que havíem presentat aquesta esmena és total, i la donem ja per defensada.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Per a un torn en contra tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Subirà.

El Sr. SUBIRÀ *(de l'escó estant)* : Gràcies, senyor President, moltes gràcies. En el meu torn —aprofitant el torn en contra que el Reglament em dona dret a fer— faré unes precisions sobre el que s'ha dit de «perla» o d'«insòlit». L'article 13 de la Llei de l'Estatut de l'Empresa Pública diu que, en aquests casos, en els casos d'aquestes entitats, hi ha tres tipus de dotacions : les estimatives —que, com el seu nom indica, són simples estimacions i apareixen en el pressupost com a tal—, les limitatives —entre les quals hi ha les que s'esmentaven en aquest article— i les ampliables.

El punt 2 del mateix article diu, però : «Malgrat el que disposa la lletra b)», que és allà on s'estableixen les limitatives, «el Consell Executiu, a proposta del Conseller d'Economia i Finances, amb informe previ del Conseller de què depèn l'entitat autònoma, pot declarar ampliables les determinades dotacions de les limitatives en determinades circumstàncies.» Per tant, no era res tan «insòlit» ni tan «perla». De tota manera, nosaltres pensem que, com que si aquest article no existeix, continuarà en vigor —naturalment, òbviament— l'article 13 de l'Estatut de l'Empresa Pública, és per aquesta raó que nosaltres, efectivament, també ens adherim a la votació, en el

sentit de la supressió d'aquest article.

De tota manera es presenta una frase, al final de l'article 9, que nosaltres voldríem mantenir en el text del Dictamen. Aquesta frase que surt al final de l'article 9, i que voldríem mantenir, i que pensem que els altres Grups parlamentaris no voldran pas suprimir, és la que diu: «Aquesta entitat no podrà prestar avals.» Aquesta intenció és palesa en el cas del Grup Popular, perquè té una esmena en el sentit de mantenir això —efectivament, ja hi és, en la Llei, ja hi és en el Dictamen—; per tant, senyor President, l'únic que demano és que la Mesa estudiï la possibilitat, tant sigui per votació separada com pel procediment que s'arbitri, perquè és pugui suprimir la resta de l'article 9, exceptuant aquesta frase. I, donat, senyor President, que l'article 9, llavors, quedaria probablement format per, simplement, una, dues, tres, quatre, cinc, sis paraules, és a dir, diria: «Article 9: Aquesta entitat no podrà prestar avals.», llavors demanàriem que, per les vies que reglamentàriament fos possible, aquesta frase s'incorporés com a un punt 2 en l'article 8.

El Sr. PRESIDENT: Bé. Hi ha alguna objecció a substanciar això en aquesta forma que acaba de descriure el senyor Subirà? *(Pausa.)* Doncs, aleshores, podem passar ja a l'esmena número 20, que és del Grup Popular. Per a defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Pujol.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Bé, nosaltres, en aquesta esmena, demanàvem la limitació que aquesta entitat no pogués prestar avals ni endeutar-se per operacions de tresoreria. En el Dictamen de la Comissió continua figurant la primera part de la nostra esmena, per la qual cosa nosaltres creiem que ha estat assumida ja i, per consegüent, no havia de figurar l'esmena com a tal.

Quant a la segona part, en la qual nosaltres demanem que no pugui haver-hi endeutament per operacions de tresoreria, bé, nosaltres creiem que aquesta entitat ja té, en aquests moments, abans d'aprovar la seva creació per Llei, ja té uns recursos, quant a joc, del qual aquesta entitat servirà d'entitat gestora, ja té, doncs, uns ingressos, deguts als que actualment ja té el Consell Executiu amb les taxes, per exemple, del bingo, etcètera.

Aleshores, nosaltres creiem que no és admissible que aquest ens, que té aquesta singular importància, del qual es deriven ingressos importants, no pugui mai confiar en operacions de tresoreria. A més, quines previsions d'inversió poden haver-hi en una entitat que neix quan ja hi ha ingressos? És que són tan importants i costosos els projectes de creació de nous jocs que es tenen, o que es poden tenir, o que es preveu que es tindran, per veure la possibilitat de no tenir prou fons amb els de què es disposen, provinents dels jocs que ja existeixen?

Nosaltres creiem —i en l'argumentació de la posició del Grup, en el moment de l'explicació de vot, ja ampliaríem aquesta defensa d'aquesta esmena—, creiem que seria millor limitar-ho, precisament, i que el Director General o el Consell d'Administració no pogués entrar, ni tan sols, en consideració en la possibilitat d'operacions de tresoreria.

El Sr. PRESIDENT: Aleshores, podem procedir... Per a un torn en contra, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Muntal.

El Sr. MUNTAL: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, tal com ha manifestat el Diputat senyor Pujol,

la primera part d'aquesta esmena ja en si ha quedat acceptada, tal com ha expressat també el senyor Subirà.

Ara bé, la segona part, nosaltres, el nostre Grup, pensem que no, que en cap moment no podem acceptar el que està plantejant l'Il·lustre Diputat.

Primera, perquè una de les coses que ha dit, respecte que aquesta entitat ja té ingressos, això no és cert. No és cert, perquè l'exemple del bingo que ha posat, concretament, no comporta, doncs, que aquesta entitat tingui, doncs, aquests diners; el que sí que els recapta, en tot cas, és el mateix Consell Executiu, o en aquest cas el Conseller d'Economia i Finances, però en cap moment aquesta empresa. Una altra demostració d'això és que hem acabat d'assignar o, més ben dit, amb la transaccional que s'ha ofert, que l'assignació inicial, la dotació inicial d'aquesta empresa estarà establerta en els Pressupostos de la Generalitat del 1986; per tant, queda demostrat que no té aquests diners.

Ara bé, des d'uns criteris de qualsevol tipus d'empresa, sempre que el muntant global no pugui passar mai del seu propi pressupost, per a operacions estrictament i necessàriament de flexibilitat, com a qualsevol empresa, pugui, sí, demanar operacions de crèdit, operacions de crèdit de tresoreria, en tant que pugui facilitar el desenvolupament de l'esmentada empresa, abans que rebí determinats diners.

Per tant, penso que queda demostrat que ni pels ingressos que esmentava l'Il·lustre Diputat respecte al bingo... i també perquè la dotació inicial ja estarà contemplada en els Pressupostos de la Generalitat, nosaltres ens oposarem a aquesta esmena que presenta el Grup Popular.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Bé, ara anem, doncs, a la votació d'aquestes esmenes. Suposo que no hi ha cap dificultat... *(Ll. Sr. Pujol i Folcrà demana per parlar.)* Perdó, digui, digui, senyor Pujol.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Retirem l'esmena.

El Sr. PRESIDENT: Retirada. Gràcies.

Bé, anem, doncs, a les esmenes que no han estat retirades, que són la 17, la 18 i la 19, que, com que són coincidents, podem votar-les conjuntament, tenint en compte que l'últim paràgraf de l'article 9 quedarà subsistent i passarà a ser el punt 2 de l'article 8. *(Pausa.)*

Bé, anem, doncs, a votar aquestes tres esmenes conjuntes, que afecten la supressió del primer paràgraf, del Dictamen, de l'article 9.

Els qui siguin favorables a aquestes esmenes, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estan en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquest conjunt d'esmenes coincidents ha estat aprovat per unanimitat dels presents.

Ara, per al segon paràgraf... *(Pausa.)* Bé, tenint en compte, doncs, la retirada de l'esmena del Grup Popular, anem a procedir ara a la votació del segon paràgraf del text del Dictamen, tenint en compte... *(Pausa.)*

Bé, anem, doncs, a votar l'esmena de supressió del segon paràgraf.

Els qui siguin favorables a aquesta esmena, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Bé, aquestes esmenes han estat rebutjades per unanimitat dels presents.

Ara, hem de procedir a votar el text del Dictamen, però tenint en compte que no serà com a segon paràgraf de l'article 9, sinó com a punt segon de l'article anterior.

Els qui siguin favorables a aquest text, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquest segon paràgraf del text del Dictamen, en la forma que hem descrit, ha estat aprovat per unanimitat dels presents.

Passem ara a l'article 10, que té una esmena, número 21, del Grup Socialista. Per a defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Santiburcio.

El Sr. SANTIBURCIO : No, senyor President. Retirem aquesta esmena i la següent.

El Sr. PRESIDENT : Bé, retirades. Anem, doncs, a la votació del text del Dictamen per a l'article 10.

Els qui siguin favorables a aquest text, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

El text del Dictamen per l'article 10 ha estat aprovat per unanimitat dels presents.

Ara som a l'article 11. *(Pausa.)* Bé, acaba d'arribar a aquesta Mesa una transaccional..., la transaccional que suposa la supressió de l'article 11 —si es vota, naturalment— i que correspon a les esmenes 23, 24 i 25, suprimides, i retirada de la 26 i 28... *(L'I. Sr. Ribó s'aixeca per parlar.)*

El Sr. RIBÓ : Senyor President, primer cal votar les esmenes de supressió a l'article 11, i després la transaccional sobre les disposicions addicionals i transitòries, senyor President... Si no, no hi hauria cap vehicle parlamentari per suprimir l'article 11. *(L'I. Sr. Subirà s'aixeca per parlar.)*

El Sr. SUBIRÀ : Sí, senyor President, per expressar la coincidència del nostre Grup amb el Grup del PSUC, en el sentit que potser la formulació literal de l'esmena transaccional pot induir a aquest error, però nosaltresensem, igualment com el senyor Ribó, que cal votar la supressió de l'article 11, i anuncio que, efectivament, nosaltres votarem a favor d'aquesta supressió, perquè llavors lliga perfectament, tot, amb la disposició addicional que s'afegirà. *(Pausa.)*

El Sr. PRESIDENT : Bé, anem a sotmetre a votació... *(Pausa.)* Bé, aquesta Presidència entén que les esmenes 23, 24 i 25 han estat retirades; per tant, no es poden votar. Aleshores, hem de votar el text del Dictamen i, naturalment, veurem com es produeix la votació.

Bé, sotmetem, doncs, a votació el text del Dictamen de l'article 11.

Els qui siguin favorables, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

El text del Dictamen per a l'article 11 ha estat refusat per unanimitat dels presents. *(Pausa.)*

Som ara a l'esmena d'addició, la 27, que és l'única que queda subsistent, havent-se retirat la 26 i la 28. Per defensar aquesta esmena, tinc la bondat de donar la paraula a l'Il·lustre

Diputat senyor Santiburcio.

El Sr. SANTIBURCIO : No, senyor President. Retirem aquesta esmena.

El Sr. PRESIDENT : També retirada.

Bé, a la Disposició final no hi ha cap esmena, tampoc; per tant, podem posar a votació... *(Pausa.)*

Aquesta disposició transaccional —que ens ha donat tanta feina—, anem a sotmetre-la a votació.

Els qui siguin favorables a aquest text, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

La Disposició addicional ha estat aprovada per unanimitat dels presents.

Ara anem a votar el text del Dictamen per a la Disposició final. Si no hi ha inconvenient votariem, juntament amb això, l'Exposició de motius del Projecte de Llei i el títol.

Els qui siguin favorables a aquest conjunt, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquest conjunt ha estat aprovat per unanimitat dels presents.

Hem acabat amb això el debat de l'articulat i d'aquest conjunt representat per la votació darrera i, per tant, el President del Parlament té l'obligació de preguntar a cada Grup parlamentari si vol donar l'explicació de vot, i disposar-se, doncs, a donar la paraula als qui ho demanin.

Hi ha alguna petició d'explicació de vot? *(Pausa.)* L'Il·lustre Diputat senyor Alay té la paraula.

El Sr. ALAY : Senyor President, senyores i senyors Diputats, avui acabem d'aprovar una Llei, que penso que és important, però primer que res voldria destacar el clima de pau i tranquil·litat parlamentària que hi ha hagut. No hi ha hagut la menor crispació —penso que això és molt positiu—; sens dubte hi haurà contribuït l'exquisida cordialitat del Conseller quan ha fet la presentació del text de la Llei, del Projecte de la Llei, i també l'esperit que hi ha hagut de voler consensuar, d'arribar a uns acords amb tots els altres Grups parlamentaris, cosa que em sembla extraordinàriament important en un tema de la transcendència com és aquest del joc.

L'Honorable senyor Conseller ha parlat molt clarament de quan es va liberalitzar, l'any 77, el joc, i també de la competència exclusiva de la Generalitat que ens dona l'Estatut d'Autonomia de Catalunya. I d'aquí va venir la Llei de març del 1984, de la Llei del Joc. I avui ha arribat aquesta Llei, molt tardanament per a nosaltres —creiem que, amb sis anys, es podia haver anat bastant més de pressa; és l'única crítica que, en aquest sentit, faríem—, i creiem que és encertada la creació d'un ens, perquè han de quedar molt ben diferenciades el que són les tasques d'una Direcció General del Joc, que depèn del Departament de Governació, que ha d'exercir una tasca de control i administrativa, ha de quedar molt diferenciada —repetixo— del que és l'actuació pròpiament de creació de nous tipus de joc, d'aquells que han de ser assumits directament per la mateixa Administració, i que és bo que siguin fets a través d'una entitat autònoma.

Voldria manifestar també que, en el Projecte inicial del Govern, la memòria econòmica de l'avantprojecte de Llei

—suposo que potser va ser un error en la titulació, perquè abans que una memòria econòmica, jo diria que es tractava d'un Avantprojecte de memòria econòmica— era tan extraordinàriament concisa, tan extraordinàriament limitada que amb prou feines podia donar-nos una valoració de l'abast que podien tenir els projectes de la Generalitat. Aquesta és també una petita crítica que fem al Projecte inicial del Govern, però que, com s'ha vist en el desenvolupament del debat, tot ha quedat resolt favorablement en un text que ha estat àmpliament consensuat, i esperem que a partir d'aquest moment el Govern de la Generalitat disposi ja de l'arma suficient, de l'arma legal suficient per poder exercir tot el que en matèria de joc li pertoca d'assolir.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : Alguna altra explicació de vot? L'Illustre Diputat senyor Pujol té la paraula.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ : Molt Honorable senyor President, senyores i senyors Diputats, la Llei de l'Estatut de l'Empresa Pública Catalana autoritza la Generalitat a la constitució d'empreses públiques. La dita Llei té com a objecte regular, en primer lloc, la seva creació, així com la gestió i el control, i, des del seu naixement, la Llei de la Funció Pública complia solament alguna part d'aquesta tasca. En la seva Disposició final ja reconeixia la necessitat de l'Estatut de l'Empresa Pública Catalana. Cal recordar que aquesta Llei va trigar sis mesos a arribar al Ple, i és el marc legal per a la constitució d'una nova entitat.

L'entitat autònoma de Jocs i Apostes de la Generalitat, és una de les enquadrades en el Capítol segon que es refereix a les que fan operacions o presten serveis de caràcter principalment comercial, industrial o financer, i que, en el seu article tercer, especifica el que es regula per llei i el que es pot regular per decret del Consell Executiu.

El nostre Grup creia que el Projecte de Llei no complia l'article tercer ni l'article 13 de la Llei de l'Estatut de l'Empresa Pública Catalana, i crec que s'ha pogut demostrar en aquest Ple.

S'ha aconseguit que la dotació inicial ha d'ésser aprovada pel Parlament de Catalunya, i també, amb una transacció amb l'esmena del Grup del Partit Socialista Unificat de Catalunya, que les dotacions subsegüents d'altres exercicis es fixin per llei de pressupostos.

Ens felicitem de l'acceptació de la nostra esmena a l'apartat a) de l'article vuitè i, consegüentment, a la retirada o votació en contra pel Ple de la Cambra, de l'article onzè.

Si hagués prosperat el text del Govern, nosaltres creiem que hi hauria hagut incompliment de l'article tretzè de la Llei de l'Empresa Pública Catalana, quan diu que cal incorporar al Projecte de Llei un annex amb un pressupost d'explotació i amb un pressupost de capital. L'annex incorporat a aquest Projecte era només una distribució d'una part de la dotació inicial, però no tota. En canvi, la memòria econòmica ens determina el volum previsible d'aquelles despeses addicionals, de tal manera que la dotació que es calcula necessària per al funcionament de l'entitat no estava incorporada a l'articulat de la Llei.

També ens felicitem de la transaccional a l'article cinquè, perquè, d'altra manera, podria interpretar-se que el Consell Executiu fixaria una legislació exclusiva de règim administratiu i de règim laboral per al personal al servei d'aquesta entitat.

Evidentment que la inspiració al Grup de la majoria no ha ar-

ribat fins avui. Està clar que l'esperit componedor ha vingut a aquesta Cambra en forma de Conseller de Governació. Llàstima que no hagués baixat o pujat —no sé si havia de baixar o de pujar— en el moment de la Ponència o de la Comissió. És clar que nosaltres no hem pogut recusar totalment aquesta Llei, i jo, simplement, faria una petita explicació.

A l'article novè, quan l'estudi i discussió de la Llei de l'Empresa Pública Catalana, ja vàrem argumentar que no vèiem la necessitat que en les dotacions limitatives, que són les destinades a remuneracions del personal, es volgués preveure l'excepció que es fes amb la llei de creació. La contestació del Grup de la majoria en aquell moment va ser que, per tal com era una llei-marc, era convenient tenir-ho previst per a un cas excepcional. D'excepcional, s'ha vist que res, ja que a la primera llei de creació d'una entitat autònoma ha vingut l'excepció.

També creiem que, vulnerada la Llei de l'Empresa Pública Catalana, considerar com a ampliables les consignacions destinades a funcionament, quan, segons aquesta Llei, són ampliables les determinades en funció dels recursos obtinguts i, en canvi, amb la Llei d'aquesta entitat que acabem d'aprovar, no ho supeditava a cap ingrés.

Finalment, encara que l'afegit a l'article novè és la primera part de la nostra esmena número 20, no s'ha acceptat la segona part, que impedia l'endeutament per a operacions de tresoreria. I, d'aquesta manera, tenim una entitat que, per una desafortunada o una previsible desafortunada creació d'un joc o d'una aposta que pressuposa una inversió costosa, podria no solament disposar de les seves disponibilitats, sinó trobar crèdits fiats amb la seva important liquidesa que forçosament tindrà. Ja sé que hi ha un Consell d'Administració —o que n'hi haurà, quan surti el Decret del Consell Executiu—, però és que les equivocacions vénen tant d'una persona com de moltes. L'important és evitar la possibilitat extrema de risc. La forma més clara és impedir-ho per llei i, la segona, triar les persones que dirigiran aquesta entitat. Però la primera és la més segura.

Tenim ja la Llei aprovada; creiem que la manca de contactes, tant en ponència com en comissió —podíem haver aconseguit una llei millor... Els representants de la majoria parlamentària sembla que només tenien pressa que pogués arribar a aquest Ple, i potser encara demanàriem si ens podrien explicar per què tantes presses, tant d'interès a deixar-ho quasi tot al Decret del Consell Executiu en què es desenvoluparan l'organització, el règim jurídic i els estatuts d'aquesta entitat.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Alguna altra explicació de vot? Cap més explicació de vot. Doncs, donem per... Com? Ah!, perdoni, senyor Santiburcio, que no l'havia vist.

El Sr. SANTIBURCIO : Gràcies, senyor President, molt breument. Nosaltres no ens hem oposat a aquesta Llei fonamentalment perquè aquesta Llei surt com a aplicació d'una competència estatutària i, a més, perquè evidentment aquesta Llei —en principi, i si la gestió va bé— suposarà un augment dels ingressos o dels recursos que són realment necessaris, fonamentalment donada la situació financera actual de la Generalitat.

Per tant, nosaltres voldríem mostrar, del resultat final d'aquesta Llei, una satisfacció moderada pel que respecta al fet que en aquest Ple s'han incorporat diverses esmenes que han millorat tècnicament i jurídicament aquesta Llei, que s'han in-

corporat diverses tesis del nostre Grup parlamentari i, encara que hi ha algunes esmenes que no han estat incorporades, esperem que per la via dels estatuts o del reglament es puguin incorporar determinats criteris.

No obstant això, el nostre recolzament a aquesta Llei no vol dir cap tipus de xec en blanc, des del punt de vista de la gestió d'aquesta entitat i des del punt de vista del futur, perquè nosaltres estarem absolutament atents, controlarem i fiscalitzarem amb una gran atenció la gestió i sobretot la contractació de serveis per part d'aquesta entitat, perquè, evidentment, estem veient amb molta preocupació que s'està configurant una situació de monopoli en el món del joc a casa nostra, i és evident que determinades relacions que estan sortint en diversos mitjans de comunicació, no voldríem que tornessin a sortir en aquest tema de la creació de l'entitat del joc, en la mesura que la seva gestió i la seva concessió, de determinats contractes, es fes en una línia, en una direcció determinada.

És per això que nosaltres estarem molt atents a quina és la gestió que farà aquesta entitat, evidentment, perquè es mourà en un camp molt delicat, es mourà en un món que... Jo recordaria avui que el volum de negoci del món del joc és més de 400.000 milions de pessetes, l'equivalent del pressupost que acaba de presentar el senyor Culler a aquesta Cambra, i, per tant, és un volum que equival pràcticament al 6% del producte interior brut de Catalunya, i això vol dir que és una quantitat molt important.

És evident que aquí hi ha relacions econòmiques i una situació econòmica complexa, i que, evidentment, nosaltres controlarem i estarem molt atents a quina serà la gestió que farà aquesta entitat en el seu futur.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Alguna altra intervenció? *(Pausa)*. Bé, sembla que hem acabat amb aquestes intervencions... *(Ll. Sr. Camps i Rovira demana per parlar.)*

El Sr. CAMPS I ROVIRA : Senyor President...

El Sr. PRESIDENT : Sí... Bé, el senyor Jaume Camps té la paraula.

El Sr. CAMPS I ROVIRA : Moltes gràcies, senyor President. Tractant-se d'una llei que toca el joc, hem de deixar que el senyor Ribó faci la tradicional jugada de ser l'últim —no voldríem frustrar-lo en això.

Nosaltres també ens felicitem —ens felicitem molt àmpliament— de l'aprovació d'aquesta Llei. Aquesta —ja s'ha dit— és una llei important, i és una llei que ha estat consensuada; consensuada en el sentit que el Consell Executiu, a diferència d'altres comunitats autònomes que han optat per una via —per entendre'ns— més brutal, com l'adjudicació d'un suposat joc en quaranta-vuit hores i amb un concurs gairebé fantasmal, o, fins i tot en el cas de l'Estat, en què regula aquestes matèries —si bé surt de la Llei de Pressupostos— mitjançant un simple decret, nosaltres —el Consell Executiu, millor dit, i nosaltres hi donem suport, el nostre Grup parlamentari— hem optat per escollir la via de la Llei de l'Estatut de l'Empresa Pública Catalana, i crear aquest organisme d'entitat autònoma de Joc.

És molt cert que hi cabien dues opcions, dues opcions possibles en regular aquesta Llei —ens ho permetia la Llei de l'Empresa Pública Catalana : fixar el contingut dels aspectes que s'han debatut avui en la seva pròpia norma fundacional, o bé

deixar-ho —com ho permet, i em remeto a l'article 3 del mateix Estatut de l'Empresa Pública Catalana— en el decret de desenvolupament i en els estatuts que en el seu dia s'aprovin per decret.

Crec que l'equilibri s'ha trobat i jo li diria al senyor Simó Pujol que, bé, el tràmit parlamentari és ampli, és un procés llarg que passa per Ponència, per Comissió i també en el Ple i que les transaccions que s'estableixen en el Ple són tan vàlides i tan santes, entre cometes, com les que es puguin establir en Comissió o en Ponència. Aquesta Llei ha tingut, no una pressa, sinó precisament un retard, un retard en la seva tramitació; ha estat una tramitació prudent i pausada com suara deiem, i això ha permès abastar a una transacció que era un capítol fonamental per part dels Grups parlamentaris de l'oposició —m'estic referint concretament a la dotació inicial. Era molt evident que aquesta Llei prevista abans de contemplar la possibilitat de presentació del Pressupost de l'any 1986, preveia un mecanisme absolutament imprescindible per iniciar el funcionament, com és la dotació inicial. Bé, posposar aquesta fixació a la Llei de Pressupostos del 86 ha vingut donat pel desig de consens i pel fet que, precisament, aquest retard en la tramitació d'aquesta Llei s'ha pogut encavallar amb la futura i pròxima aprovació del Pressupost.

En el fons, el nostre Grup parlamentari només ha refusat unes poquíssimes esmenes de caràcter absolutament reglamentari i que de forma clara i evident donaven lloc, tenien la cabuda adequada des del punt de vista jurídic, en el decret de desenvolupament i en els estatuts i no en la llei fundacional.

Ens pensem i creiem que aquesta és una bona llei que permetrà, com ja s'ha dit per part d'altres ponents, augmentar la recaptació dels estaments del joc i, *de facto*, de passada, impedirà la invasió de les competències que l'Estatut atorga a la Generalitat en matèria del joc per part de l'Estat. Dic que ho impedirà *de facto*, atès les notícies que tenen les senyores i els senyors Diputats respecte a jocs que envaeixen perfectament les nostres competències que en aquests moments s'estan donant.

Per tot això, ens felicitem i felicitem tots els qui, junt amb nosaltres, han treballat en aquesta Llei.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

**Presa en consideració
de la Proposta de resolució per la qual s'aprova
la Proposició de Llei
de Devolució de Patrimonis Confiscats a Conseqüència
de la Guerra Civil, a presentar davant la Mesa del Congrés
dels Diputats**

El Sr. PRESIDENT : I ara l'Il·lustre Diputat senyor Ribó vol intervenir? No? *(rialles)* Bé, aleshores podem passar al punt següent de l'ordre del dia, que és : presa en consideració de la proposta de resolució per tal que el Parlament presenti davant la Mesa del Congrés de Diputats una Proposició de Llei de devolució de patrimonis confiscats a conseqüència de la Guerra Civil, presentada pel Grup parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

D'acord amb els articles 105 i 133 del Reglament, passem directament al debat. Hi ha un torn a favor que suposo que farà el Grup que ha presentat la Proposició, i la possibilitat d'un torn

en contra.

Per fer la presentació tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Víctor Torres.

El Sr. TORRES : Honorable President, senyores i senyors Diputats, el dia 5 de febrer de l'any passat la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat va aprovar una Proposició no de Llei presentada pel Grup parlamentari d'Esquerra Republicana relativa a la devolució del patrimoni confiscat a les organitzacions polítiques, cíviques o culturals l'any 1939 i següents, en aplicació de la llei franquista de responsabilitats polítiques. La Resolució aprovada era molt concisa, però perfectament explícita i revestia una innegable importància, perquè era la primera vegada que el nostre Parlament es pronunciava d'una manera oficial sobre aquest problema.

Ens permetem recordar el text d'aquella Resolució : «El Parlament de Catalunya manifesta la necessitat que es procedeixi a l'aprovació de les mesures legals oportunes que possibilitin la recuperació del patrimoni confiscat l'any 1939 a les entitats i organitzacions polítiques, sindicals, culturals i cíviques. Amb aquesta finalitat insta el Consell Executiu a emprendre totes les actuacions necessàries davant del Govern central que permetin l'assoliment d'aquest objectiu. Del resultat d'aquestes actuacions es donarà compte a la Comissió institucional del Parlament.»

El dia 10 d'octubre de l'any passat, en el si d'aquesta Comissió, va comparèixer l'Honorable Conseller, senyor Oriol Badia, per desenvolupar una sessió informativa. El Conseller Badia ens informà que les gestions efectuades en compliment de la Resolució del 5 de febrer havien estat pràcticament insatisfactòries; en resum, vingué a dir-nos el Conseller que havia fet alguna gestió prop del Delegat del Govern a Catalunya, senyor Martí Jusmet, i prop d'un Sots-secretari, anomenat Segismundo Crespo, però que ni l'un ni l'altre, ni tal sols havien contestat les cartes que els havia escrit i que únicament havia obtingut, a través de comunicacions telefòniques, paraules evasives o pretesament disculpatòries, afirmant que es tracta d'un tema molt complex, molt difícil i delicat, coses que ja se'ns havia dit moltes vegades.

Creiem oportú recordar que per aquelles dates —finals d'any— havia entrat al Congrés de Diputats el Projecte de Llei sobre Cesión de Bienes del Patrimonio Sindical Acumulado, llei que va quedar definitivament aprovada el 19 de desembre del 85 i a la qual ens referirem a continuació.

A la vista del que aleshores només era un Projecte de Llei, de Cesión de Patrimonio Sindical Acumulado, vàrem preguntar al Conseller Badia si podia considerar-se acceptable que es procedís a un tracte desigual entre els béns procedents dels sindicats i aquells altres que foren confiscats a les agrupacions polítiques? Per quina raó, preguntàvem? Es pot restituir el patrimoni en ple domini als uns, i la possessió únicament, en el millor dels casos, als altres? No creu l'Honorable Conseller —dèiem— que hauria de posar-se en joc tota la seva autoritat per tal d'aconseguir un tractament igualitari, tractant-se d'unes espoliacions efectuades en virtut d'un mateix abús de poder? En la seva resposta, l'Honorable Conseller afirmà que aquesta devolució era de tota justícia i que la solució era la restitució integral dels patrimonis quan això fos possible o la seva indemnització en els casos en què això no fos possible.

I el Conseller acabava reclamant el recolzament de tota la

Cambra perquè creia que d'aquesta manera la reivindicació tenia més possibilitats de reeixir. I bé, la nostra Proposició de Llei per a la qual demanem la presa en consideració, no té altre objectiu que el de treure les conseqüències d'aquells debats en Comissió i obrir una línia d'actuació prevista en l'ordenament constitucional vigent amb el propòsit d'oferir una via legal de solució d'aquest problema que, tant la UCD com el PSOE han qualificat de complex i de difícil, però que nosaltres qualificaríem d'una altra manera, perquè la seva solució no comporta l'acceptació d'unes espoliacions efectuades a l'emparedat d'una situació de guerra, i que no té cap justificació, al cap de deu anys d'haver-se instaurat en aquest país un règim democràtic i de dret.

I el més curiós del cas és que cada vegada que hem plantejat aquest problema, tothom ens ha donat la raó : des del senyor Rodolfo Martín Villa fins al senyor Miguel Boyer, tots ens han dit que teníem tota la raó, però tots ells han defugit llurs responsabilitats fins ara i han eludit l'adopció de mesures legals per tal de resoldre definitivament el problema sota la fallaciosa excusa de no sé quines dificultats, quines complexitats; fins al punt que hom pot arribar a preguntar-se si, realment, hi ha una voluntat de resoldre aquest problema. Car, si tantes complexitats i tantes dificultats hi havia, com és que s'ha arribat a una solució amb l'aprovació de la Llei de Cesión del Patrimonio Sindical i que, a hores d'ara, ja existeix una via legal perfectament traçada per permetre als Sindicats la recuperació del que és seu i ben seu? Que ha de quedar molt clar : que la Llei aprovada per les Corts Generals no es limita a resoldre el problema de la titularitat dels béns i drets procedents de l'antiga organització sindical franquista, amb el sistema d'adjudicacions i indemnitzacions que no ens pertoca valorar en aquest moment, sinó que, com ho reconeix la mateixa exposició de motius d'aquesta llei es tracta de resoldre el problema del «contenido histórico derivado de las confiscaciones de los bienes de las organizaciones sindicales democráticas como consecuencia de la Guerra Civil Española». Naturalment, no entrarem a comentar el text d'aquella Llei pel que fa als patrimonis dels antics sindicats verticals, però sí que hem d'insistir en la importantíssima normativa que fa referència als béns «incautats» a les organitzacions sindicals el 1939 en l'aplicació de la llei de responsabilitats polítiques. I què diu, aquesta normativa? Escoltin bé, senyores i senyors Diputats : «Disposició adicional quarta : els béns i drets de les organitzacions sindicals i els seus ens afiliats o associats aleshores existents confiscats en virtut de la Llei de Responsabilitats Polítiques seran reintegrats en ple domini —en ple domini— «a les esmentades organitzacions i degudament inscrits al seu nom per compte de l'Estat.» I, segon, que «en el cas que els béns o drets confiscats no puguin ésser reintegrats per qualsevol causa, l'Estat compensarà pecuniàriament el seu valor, considerant com a tal valor el que tindrien avui aquells béns si no haguessin estat confiscats.» La Llei preveu els mecanismes procedimentals per a posar-la en aplicació i cal esperar que aviat quedarà separada materialment una injustícia històrica, però —i aquest és el nus del problema avui i aquí— aquesta injustícia històrica no preveu cap mecanisme de reintegració o de reparació per a aquells béns i drets que foren confiscats als partits polítics i a les entitats cíviques o culturals. Això vol dir que la injustícia continua existint i que esdevé cada dia més irritant i més insuportable. Hi ha centenars

de finques urbanes a Catalunya i arreu de l'Estat espanyol que avui dia encara estan inscrites en el Registre de la Propietat a favor de l'Estat amb unes anotacions que diuen ben clarament quina és la font legal que les autoritza, és a dir, la llei de responsabilitats polítiques, i els motius, senzillament, per haver format part del Front Popular, a la resta de l'Estat espanyol, i al Front d'Esquerres, a Catalunya.

La nostra proposta de llei que vostès coneixen amb tota seguretat té el propòsit de fer extensiu als partits polítics i entitats cíviques els beneficis de la Disposició addicional quarta de la Llei estatal aprovada el 19 de desembre proppassat. La nostra iniciativa ha tingut seguidors o imitadors, perquè ja és sabut que el Partit Nacionalista Basc, per exemple, després de la presentació de la nostra proposta de proposició de llei ha fet una intervenció a les Corts Generals en el mateix sentit que nosaltres.

La nostra proposta, d'un articulat curt i senzill, recull una justa reivindicació que no ens hem cansat de formular en diverses instàncies jurídiques i polítiques. Aquesta reivindicació no es pot ajornar més, almenys en allò que depèn de nosaltres. No pretenem que les seves disposicions siguin intocables; són perfectibles com totes les normatives, però nosaltres no acceptarem cap modificació que alteri els principis que les inspiren, i estem segurs que ses senyories ho comparteixen.

En resum, amb la convicció de contribuir a la dignificació de les institucions democràtiques d'aquest país, amb el sentiment de coadjuvar al triomf d'una causa justa i amb la seguretat de servir una legítima reparació, el Grup parlamentari d'Esquerra Republicana demana a tots els Grups parlamentaris d'aquesta Cambra que vulguin reservar una acollida favorable a la presa en consideració de la proposta que he tingut el gust i l'honor de defensar.

Si és així, estem segurs que la democràcia i la justícia hi sortiran guanyant.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Algun Il·lustre membre de la Cambra desitja consumir un torn en contra? No. Aleshores els Grups que no han participat, o sigui tots, menys el d'Esquerra Republicana de Catalunya, poden fixar la seva posició sobre aquest punt. En aquest sentit l'ordre serà l'habitual i, per tant, l'Il·lustre Diputat, senyor Ribó, del Partit Socialista Unificat de Catalunya té la paraula.

El Sr. RIBÓ (*de l'escó estant*) : Senyor President, nosaltres, per un doble motiu, per la nostra posició tradicional d'estar d'acord amb les preses en consideració pel que significa d'iniciativa legislativa parlamentària i pel contingut d'aquesta en concret, votarem favorablement aquesta presa en consideració.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies. Pel Grup Popular? L'Il·lustre Diputat senyor Esteve té la paraula.

El Sr. ESTEVE I ORIOL (*de l'escó estant*) : Moltes gràcies; Honorable senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, el nostre Grup està d'acord amb l'ètica i la filosofia del text que se'ns presenta, i dic textualment «ètica i filosofia», perquè van ser els mateixos mots emprats per l'Il·lustre representant del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya en la sessió del 5 de febrer de l'any passat, davant la Comissió institucional quan s'estava debatent una Proposició no de Llei de contingut anàleg al que avui ens porta a la causa.

Cal dir que malgrat compartir els trets generals de la Proposició, observem algunes mancances, sobretot pel que fa a l'àmbit subjectiu i objectiu de la Proposició de Llei, pel que fa a la regulació de les plusvàlues i pel que fa a la qüestió de la legitimació activa, qüestions —evidentment— puntuals que en els diferents tràmits procedimentals dins del Parlament el nostre Grup intentarà millorar. Però sí que volem —i que quedi també clar— que d'una vegada per totes superem tots la guerra civil, i empro la paraula «superar», amb la qual s'afirma, com ja un fet consolidat en l'Exposició de motius, concretament en el punt segon de la Proposició de Llei que ara estem debatent. Allà es diu : «Superada ja la guerra civil». Creiem que amb aquesta finalitat de superació, no fóra sobrer algun altre tipus de mesures, també amb direcció diferent, però convergent o coincident, amb la finalitat que es persegueix amb la proposta que ara estem analitzant.

Només així, és a dir, endegant accions paral·leles i coincidents a la fi serem considerats com a vertaders pacificadors del nostre poble, de tots els ciutadans que conformen el nostre poble, i artífexs d'una sincera reconciliació nacional.

El nostre Grup entén que amb això ens estem referint a una qüestió no resolta, que afecta també moltes d'altres persones i és l'afer del lliurament d'or, ordenat pel Decret de la Generalitat republicana del 36, i afectat —aquest Decret— pel de l'any 40, de liquidació de caixes, del Govern central. Si no estem errats, s'ha escolat ja el termini d'un any des que es va adoptar la Resolució 27/II, adoptada el 20 de febrer del 85, a iniciativa del nostre Grup parlamentari, sense que el Consell Executiu hagi retut comptes de les seves actuacions i resultats sobre aquesta qüestió a la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost, tal com es va acordar en el si d'aquesta mateixa Comissió.

Entenem, finalment, doncs, que només actuant en direccions diversificades, però coincidents a la fi, farem possible —com deia l'Il·lustre Diputat senyor Torres en aquesta reunió del febrer de l'any passat, i la cito textualment— que aquestes reivindicacions justes que afecten molts interessos catalans, siguin assumides, no per un partit polític determinat, sinó per les institucions de Catalunya, que ens representen a tots.

Senyor President, senyores i senyors Diputats, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Pel Grup parlamentari del Partit Socialista de Catalunya, el senyor Riera té la paraula.

El Sr. RIERA : Molt Honorable President, senyores Diputades, senyors Diputats, per fixar la posició del nostre Grup respecte a la Proposició de Resolució que presenta Esquerra Republicana, davant la pretensió de presentar davant la Mesa del Congrés dels Diputats una Proposició de Llei de Devolució de Patrimonis Confiscats a Conseqüència de la Guerra Civil.

Vostès coneixen, senyores i senyors Diputats, que tant arran d'aquesta legislatura com de les passades, tant el Congrés dels Diputats de Madrid com també el Parlament de Catalunya, el nostre Grup ha estat sensible en primera línia en aquest tema, i ha fet tot tipus d'iniciatives i gestions per tal que aquests patrimonis confiscats fossin restituïts, i que el món cooperatiu, sindical i entitats cíviques i socials poguessin recuperar aquests patrimonis, que varen ser «incautats» arran de la guerra civil.

A ningú, però, se li han escapat ni se li escapen les dificultats de tot ordre —aquí se n'han dites algunes— que aquest retorn

volia dir; d'una manera o una altra, hem viscut i hem vist com arran de les legislatures del Govern d'UCD —del 77 al 82— no es va fer cap mena de pas per avançar en aquest tema, i amb això li vull dir, senyor Víctor Torres, que si bé és cert que el Govern d'UCD i el PSOE han qualificat de difícil la devolució, hi ha una diferència substancial: el Govern d'UCD no havia avançat ni un pas, i el Govern socialista ha hagut de ser el que ha iniciat aquest procés. Vostè ho ha reconegut, senyor Torres, quan ha parlat d'aquesta Llei de cessió dels béns de centrals sindicals, dels béns acumulats en el patrimoni sindical.

Certament, doncs, que des del nostre entendre, aquesta mesura legal que ha pres el Govern socialista inicia un procés que ha de culminar en aquesta restitució històrica. Inicia un procés amb aquesta Llei, vostè ha llegit la Disposició addicional quarta, si no ho recordo malament, en què, d'una manera o una altra, dóna justícia plena i satisfacció pel que fa al patrimoni sindical; pel que fa al patrimoni sindical. Certament, senyores i senyors Diputats, que el nostre Grup, i també el Govern socialista, hauria volgut que aquesta Llei també es fes extensiva a la resta de patrimonis que encara falta arribar a restituir. Vostès ho coneixen, i ho coneix el Conseller de Treball, senyor Oriol Badia —que avui no és aquí—, que en els primers projectes inicials, esborranyats d'aquesta Llei, hi havia l'esment suficient perquè es pogués arribar també a aquests patrimonis.

Malauradament, dificultats —bàsicament d'ordre jurídic—, dificultats, lògicament, subsegüents a la diversitat de situacions d'aquests patrimonis, a la diversitat de situacions de traspàs a tercers, de legitimació també activa d'aquests patrimonis, feien desaconsellable, per tant, que en aquesta Llei s'incorporés, es pogués fer extensiva a la resta de patrimonis.

No obstant això, penso que el testimoni que ha representat que el Govern socialista sí que vol resoldre aquest tema, i que ha començat a resoldre'l ja, no sols s'ha acabat amb aquesta Llei, sinó que segurament Diputats d'aquesta Cambra, sobretot aquells que són més propers al món cooperatiu, coneixen que, pel que fa al patrimoni cooperatiu, en aquests moments ja hi ha un principi d'acord de procediment entre la Confederació de Cooperatives de Catalunya i el mateix Ministeri de Treball, per tal d'intentar començar també a resoldre tot allò referent al patrimoni cooperatiu.

Per tant, aquest Diputat que els parla, els parla amb la convicció que aquest tema s'anirà arreglant de manera lenta, i que aquest principi d'acord que en aquest moment ja hi ha entre la Confederació de Cooperatives de Catalunya i el Ministeri de Treball, es vagi fent extensiu també per anar retornant tota la resta de patrimonis socials, cívics, etcètera.

Per tant, doncs, senyores i senyors Diputats, nosaltres pensem que el procediment que avui planteja Esquerra Republicana possiblement no és el més adequat per resoldre aquest tema; possiblement, és un procediment que en algun moment hauria estat més oportú, però en aquest moment, en aquest context, on les coses estan com estan, pensem que potser no és el més adequat per resoldre aquest tema, si és que el volem resoldre, i em penso que el volem resoldre tots. No obstant això, el nostre Grup parlamentari Socialista, sense entrar en el fons, sense entrar en l'articulat, en la proposta concreta que el Grup d'Esquerra Republicana fa —hi haurà temps per fer-ho; hi ha temps per parlar-ne en profunditat—, pensa que no seria bo que en un tema com aquest, que sempre hi ha hagut unani-

mitat en el Parlament de Catalunya, no s'atengués la presa en consideració que demana el Grup d'Esquerra Republicana.

És per tot això, doncs, que el nostre Grup votarà a favor d'aquesta presa en consideració.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Pel Grup de Convergència i Unió, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Sesmiolo.

El Sr. SESMILO: Molt Honorable senyor President, Il·lustres col·legues, el nostre Grup parlamentari ha acollit amb interès i, no cal dir-ho, amb simpatia, la iniciativa del Grup d'Esquerra Republicana, cosa que vol dir que votarà afirmativament la presa en consideració de la Proposició de Llei.

Aquesta actitud nostra és estrictament conseqüent amb la nostra posició política en aquest tema. Sempre hem cregut de justícia que l'Estat retorni el patrimoni confiscat als partits polítics, sindicats, cooperatives i tot tipus d'entitats cíviques, socials i culturals espoliades per la dictadura.

No se'ns oculta la dificultat econòmica i àdhuc política i d'estricta justícia que comporta una mesura d'aquest tipus. No debades la dictadura va durar quaranta anys, i es fa difícil fer una norma arbitrària els mecanismes que responguin a una estricta justícia sobre aquest tema. Però la dificultat és ben cert que no eximeix els poders públics de cercar i trobar una solució adient. Goso dir que fins que no es trobi una solució satisfactòria a aquest problema, no podem dir amb propietat que la transició política és acabada a l'Estat.

Aquesta dificultat objectiva de la qual hem parlat, es palesa en el text articulat de la Proposició de Llei, a la qual ens veurem obligats —si prospera aquesta presa en consideració— a presentar un bon nombre d'esmenes. I això no ho diem en detriment de la Proposició del Grup d'Esquerra Republicana, amb l'esperit de la qual —i ho repeteixo— hi estem d'acord, sinó com a clarificació de la posició del nostre Grup, que no creu convenient en aquest moment identificar-se necessàriament amb el text articulat.

Si aquesta iniciativa prospera, no serà el primer cop que el nostre Grup —i parlant potser amb més propietat, la nostra coalició— és part activa en la resolució d'un tema tan important i punyent. La Conselleria de Treball de la Generalitat, dintre l'àmbit de les seves competències, ha fet davant les diverses administracions governamentals de l'Estat, tant per iniciativa pròpia com en compliment de diverses resolucions d'aquest Parlament, totes les gestions al seu abast per reparar aquest greuge, principalment pel que fa als sindicats i a les cooperatives, i sempre —fins ara— amb resultats negatius.

El Grup de Minoria Catalana ha presentat al Congrés dels Diputats —almenys, i que recordi jo ara— dues iniciatives parlamentàries, avortades —podríem dir— abans de néixer. L'una, publicada al butlletí oficial de les Corts Generals el 15 de desembre del 82, sobre devolució del patrimoni confiscat a les cooperatives i centres culturals, i avortada la seva tramitació pel Govern, adduint raons... oposant-s'hi: «El Gobierno se opone, manifiesta su no conformidad con la tramitación de la misma por implicar aumento de los créditos y la disminución de los ingresos presupuestados.» Amb aquesta raó reglamentària, no es va donar ni tan sols tràmit a la Proposició de Llei presentada per Minoria Catalana.

En una altra ocasió, també Minoria Catalana va tornar a presentar una iniciativa similar, publicada en el mateix butlletí, el

dia 13 d'abril del 83, i que com l'anterior tampoc va reeixir per part del Govern socialista, per les raons que textualment llegiré : «El criterio del Gobierno es contrario a la toma de consideración de la presente Proposición de Ley, en virtud de que la devolución de los bienes y derechos incautados a cooperativas, ateneos y otros centros asociativos, no vinculados orgánicamente a un sindicato o partido político al terminar la Guerra Civil, no puede disociarse de la devolución del patrimonio histórico de los organismos sindicales y partidos políticos, en razón, fundamentalmente, tanto del común origen ilegítimo de la incautación, como de la devolución histórica, básicamente idéntica para las diferentes entidades.» Més endavant, diu : «Que para avanzar en el conocimiento de las diferentes situaciones existentes en la actualidad y obtener así la información precisa para elaborar los criterios jurídicos adecuados, se establecerán contactos regulares e institucionalizador con representaciones de las cooperativas, partidos políticos, etcétera, incautados.» Com es veu, aquest cap de setmana es compliran tres anys d'aquestes promeses del Govern socialista de l'Estat i, que nosaltres sapiguem, almenys amb els partits polítics, encara no s'han establert contactes.

És clar que el Govern no deia quan; però, el que veiem és que ha passat el temps, el Govern de l'Estat només ha avançat —i per raons que tots podem presumir— en el tema sindical.

Podríem donar més raons per justificar la nostra adhesió a la presa en consideració de la Proposició de Llei, presentada pel Grup d'Esquerra Republicana, però creiem que no és necessari insistir-hi, perquè —i també ho hem de dir— no som especialment optimistes en el bon èxit final de la iniciativa.

Malgrat aquest cert desànim, trobaríem encertat que el Parlament de Catalunya s'afegís institucionalment a les diverses iniciatives que s'han produït al llarg de la transició democràtica, i que possiblement aquesta succeeixi cronològicament a una iniciativa similar que ha presentat el Grup base aquests dies a la Mesa del Congrés dels Diputats, la qual cosa justifica també el nostre vot afirmatiu.

Talment com la gota d'aigua arriba a foradar la pedra, hem de confiar que les diverses iniciatives legislatives arribin a foradar el mur protector d'insensibilitat de què s'ha dotat el Govern central, davant les iniciatives —encara que justes i raonades— que vénen d'altri en temes tan importants.

Moltes gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : Bé, havent intervingut tots els Grups, cal passar ara a la votació. Que recordin els Il·lustres membres de la Cambra que és a favor o en contra de la presa en consideració de la Proposició d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Els qui siguin favorables a la presa en consideració, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

La presa en consideració ha estat aprovada per unanimitat dels presents.

Proposta de Constitució d'una Comissió d'Investigació sobre els Maltractaments Infligits als Menors

Podem passar ara al punt següent de l'ordre del dia, que és

debat i votació de la Proposta de Constitució d'una Comissió d'Investigació sobre els Maltractaments Infligits als Menors, presentada per més d'una cinquena part dels Diputats del Parlament, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya.

Naturalment, hem de començar per oferir un torn a favor per a un dels signants de l'esmentada Proposta, per un temps límit de deu minuts, per a la qual cosa tinc la satisfacció de donar la paraula a la Il·lustre Diputada senyora Barenys.

La Sra. BARENYS : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, la nostra Proposta de creació d'aquesta comissió d'investigació sobre els maltractaments als menors està, com tots vostès saben, en el conjunt de declaracions i normatives legals per a la defensa i el desenvolupament dels drets de la infància.

La fonamentació d'aquesta és donada pel coneixement de fets de maltractaments dispersos per la geografia catalana i també per la presumpció que en el marc de la societat contemporània, d'una societat moderna, d'una societat tecnològicament avançada, aquests casos de maltractaments van en augment.

Parlem de presumpció de fets perquè, malauradament, no hi ha dades recopilades que donin una visió real de la situació, encara que, a través del treball elaborat prèviament a aquesta intervenció, podem citar alguns indicadors socials que poden donar fiabilitat a la nostra argumentació.

Crec que no és necessari recordar davant dels senyors i les senyores Diputades el contingut de la Declaració dels Drets del Nen promulgada per les Nacions Unides el 1959, i tampoc la Declaració dels Drets de l'Infant que el Parlament de Catalunya va aprovar el 1981. Ambdues —les dues resolucions— reiteren el dret del menor a ésser protegit i respectat davant de qualsevol forma, individual o col·lectiva, d'abandó, de crueltat o d'explotació.

Cal recordar, també, que el Parlament de Catalunya ha avançat en el desenvolupament de normatives per a la defensa dels drets del menor, i podem fer referència a les dues lleis aprovades en aquesta legislatura, la Llei de Protecció de Menors i la Llei de Serveis Socials.

De tota manera, i davant de tot això, nosaltres presentem aquesta Proposta per a la creació d'una comissió d'investigació perquè hem de manifestar i hem de denunciar que a la nostra societat hi ha greus disfuncions socials, situacions de marginació que condueixen a la desprotecció d'aquesta elevada xifra de menors, que en aquest moment desconecem.

No podem deixar de tenir present que a la nostra societat, a la societat dels anys 80 —difícil i complexa per la situació de crisi que es deixa sentir amb força duresa—, es detecten un major nivell de grups de població que viuen en situacions de conflictivitat social.

També no podem deixar d'anunciar i de dir que els progressos tecnològics, la microelectrònica, ens estan portant a una època de canvis i d'hàbits en les relacions familiars i socials, i hi ha qui diu que són més importants que els que es varen produir a la revolució industrial.

Si davant de les noves situacions la persona adulta, tots nosaltres estem sotmesos constantment a les interaccions del medi —contra i en el qual hem d'afirmar-nos—, prenent d'aquest, del medi ambient, allò que ens pot ser beneficiós, i refusant allò inútil, no podem deixar de considerar la debilitat i la

incapacitat del menor per defensar-se quan els elements que l'envolten li poden ésser nocius.

L'entorn és evident que és més o menys important per al present i per al futur de l'individu com més jove és aquest; d'aquí ve la valoració d'aquests canvis tecnològics, aquestes conductes, aquestes interrelacions que poden influenciar d'una manera més forta en l'infant i el menor.

Tant la família com l'escola i com el barri —per fer un esquema simplificat— són institucions fonamentals per teixir una vida de present i de futur emocionalment equilibrada per al menor, però cal que aquests vincles interpersonals que es donen en aquestes institucions siguin satisfactoris perquè l'infant, perquè el menor, se socialitzi i, a la vegada, s'autoafirmi.

Davant d'això ens preguntem què passa en la nostra societat i on rauen els desencadenants d'aquestes situacions de maltractaments. Cal que tots ens fem una pregunta: qui són els autors o els agressors directes dels infants i dels menors? Algunes enquestes fetes a Europa, que coincideixen amb aportacions fetes també al nostre país —i voldria anomenar per la seva labor la Societat Catalana de Pediatria— estableixen alguns indicadors en què conflueixen les capes socials més desafavorides econòmicament i socialment, aquelles persones que tenen un nivell professional inferior al mitjà de la població, el treball insatisfactori, les poques possibilitats d'autoafirmar-se, les persones aïllades, les persones amb psicopatologies associades, etcètera.

No obstant això, també hem de considerar que en el medi ambient, en el que ens envolta, hi ha agressors indirectes i agressors passius, i voldria fer referència als mitjans de comunicació —amb les representacions de la violència—; voldria també fer referència al funcionament de determinades escoles, a la manca de recursos escolars, a determinats mètodes pedagògics; voldria també fer referència al funcionament de la justícia, sota la qual el menor no està encara adequadament emparat; voldria fer referència, també, al desenvolupament de la salut, dels programes de prevenció sanitària, que poden portar a maltractaments de fet, a causa de situacions de salut de l'infant i del menor, i a marginacions socials.

És en aquest ambient en què nosaltres estem immersos, i volia, davant els senyors i les senyores Diputades, fer aquest emmarcament de la voluntat de la nostra Proposta de creació d'aquesta comissió.

Tots vostès tenen recentment presents fets que surten a la premsa, com, per exemple, el recent fet que va succeir dies enrere a la ciutat de Manresa. Aquesta Diputada pensa que aquest fet, aquest recent fet, ens podria servir de paradigma per reconsiderar les actuacions socials i administratives. Vostès —jo no sé si ho han reflexionat— estan segurs que el fet de Manresa té una única causa, un únic responsable, un responsable directe? O bé el fet de Manresa s'ha produït per un conjunt de factors socials indirectes, passius, socio-culturals que han portat a aquesta situació?

Jo, buscant papers durant aquests dies, he trobat una situació semblant que es va produir a Escòcia fa aproximadament uns deu anys, i davant la indignació popular que va produir aquesta situació, el Govern, l'Administració d'Escòcia va obrir una investigació i va fer un informe —que es va dir «Informe Maria Colwell»— i, en aquest, es va recórrer el conjunt d'institucions i d'interventors socials que tenien indicis del cas —els tre-

balladors socials, els metges, els educadors, els veïns, la policia, els familiars, l'Administració— i, d'aquell informe, que el van reconduir a una resolució positiva, en va sortir l'establiment d'un procediment normatiu; van canviar la normativa, la legislació d'aquell moment, per trobar la forma de treballar conjuntament, coordinadament, tots els estaments socials i de l'Administració i, alhora, van establir, amb les degudes cautesles, un registre d'infants maltractats.

El cas de Manresa jo crec que no ha de servir únicament per augmentar la crònica negra del nostre país, sinó que ha de constituir un punt de partida per a la reflexió dels nostres serveis, de les nostres institucions, dels nostres programes, de la necessitat d'endegar programes de coordinació i de tirar endavant una política global integrada, com tantes vegades ha manifestat el nostre Grup en aquest Parlament.

Jo voldria, només, recordar l'Informe que el Síndic de Greuges ha presentat fa pocs dies i està publicat en uns dels últims *Butlletins*, en què, fent una denúncia de la situació de la infància maltractada, a causa del coneixement dels casos que ell té, ens crida també l'atenció perquè comenci a funcionar el Consell Assessor i Coordinador de Menors com a instrument que ha de propiciar —i n'estem convençuts— actuacions de cara a possibilitar aquests elements de coordinació per poder anar avançant en aquesta política de prevenció de riscos socials.

Quan el meu Grup parlamentari va presentar aquesta Proposta de resolució, nosaltres ens vàrem preguntar quina podia ser a Catalunya la xifra de nens maltractats; vam connectar amb diferents institucions, i la nostra sorpresa va ser bastant important, perquè ens vam adonar que no hi havia una font de dades única, no estaven recopilades, que l'Administració —cada una pel seu compte— disposava de les seves xifres, que les dades del Tribunal Tutelar de Menors no eren les reals —hi havia molts més maltractaments que denúncies, en el Tribunal—, i vam haver de partir d'algunes estimacions d'altres països, per poder fer una aproximació, però únicament una aproximació a quina podria ser la situació a Catalunya.

Per exemple, podríem dir que als Estats Units i a Anglaterra es calcula que un 6 per mil dels infants estan sotmesos a maltractaments. A França, estudiosos del tema, com Straus i Manciaux, manifestaven en un informe publicat el 1982 que, de cada dos-cents infants hospitalitzats, un ho era per maltractaments; que, de cada cent cinquanta infants menors de sis anys, un també era víctima de maltractaments. A Escòcia —i en una ciutat que té les característiques semblants a les de Barcelona per la seva zona, la seva situació urbana i de composició social i industrial—, en un índex que han elaborat per conèixer quin és el risc de la població menor entre zero i quinze anys, situen aquest risc o índex de vulnerabilitat en un 8% de la població dels menors entre zero i quinze anys.

Si nosaltres apliquéssim —fent, de moment, ficció— aquestes dades al que podria ser la ciutat de Barcelona, que té una població aproximada de quatre-cents cinquanta a cinc-cents mil menors entre zero i quinze anys, ens trobaríem que hi poden haver uns dos mil nens maltractats a l'any i uns trenta-dos mil menors en situació de risc.

Cal dir, també, que les xifres que se'ns han informat sobre la situació de denúncies a Catalunya, és que no sobrepassen el 10% de la realitat; o sigui, arriben als tribunals i als jutjats un 10% de denúncies del col·lectiu que podrien ser nanos que

estan en situació de maltractaments.

Simplement, per acabar, voldria fer nostres —com dèiem en la nostra exposició de motius d'aquesta Proposició— les consideracions de la Comissió encarregada al Parlament Europeu de l'elaboració d'aquest informe sobre maltractaments als Estats membres, quan manifestava la seva preocupació per la freqüència i per l'augment dels maltractaments infligits als infants, no solament entenent com a aquests els físics i emocionals, sinó també els maltractaments passius i negligents en el terreny corporal i en el terreny emocional.

Suposo que tots vostès estaran d'acord que també el Parlament de Catalunya ha de fer un esforç —també l'està fent el Senat al nivell de l'Estat— per aprofundir en la realitat, en el nostre país, d'aquesta situació a fi de coadjuvar a la salvaguarda dels drets del menor i avançar en aquesta política de no-marginació i d'igualtat de drets.

Jo hauria d'informar la Mesa que el nostre Grup està d'acord amb les esmenes de correcció que han fet els serveis tècnics del Parlament sobre la Resolució, que diu textualment: «El Parlament de Catalunya acorda de crear una comissió d'investigació i estudi sobre els maltractaments infligits als menors. L'actuació d'aquesta comissió no s'ha de limitar als actes d'exploració o de violència, sinó que s'ha d'estendre al conjunt de condicions socials que restringeixen els drets dels menors i afavoreixen els maltractaments.»

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Algun Illustre membre de la Cambra vol fer ús del torn en contra? *(Pausa.)* No és així? Doncs, aleshores, anem a demanar als Grups que precisin la seva actitud. Per manifestar la seva posició, doncs, tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Alay, del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya.

El Sr. ALAY: Gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats, nosaltres estem molt d'acord amb l'exposició que ha fet la senyora Rosa Barenys i compartim, naturalment, la inquietud que ha motivat el Grup Socialista a presentar aquesta Proposta. Per tant, puc dir ja per endavant que nosaltres votarem favorablement la creació d'aquesta comissió.

Malgrat tot, voldria fer algunes precisions al respecte sobre la conveniència o no d'haver-ho fet, tot i haver ja indicat la nostra intenció de vot.

En primer lloc, nosaltres entenem que la Generalitat té la competència, estatutàriament, sobre tutela de menors, i que, a més a més, el Departament de Justícia té una Direcció General de Tutela de Menors. Creiem que aquesta tasca que es demana a aquesta comissió hauria de ser una tasca realitzada principalment pel Departament de Justícia, que, d'altra banda, és qui disposa dels mitjans escaients per poder fer algun tipus d'investigació que, altrament, una Comissió parlamentària potser no podrà disposar de les dades suficients.

En el text de la part resolutiva, de l'acord de creació de la Comissió, es parla d'investigació i d'estudi. Bé, la investigació voldria dir que no entenc jo com la pot realitzar una Comissió del Parlament, no podem posar-nos a fer de policia; en tot cas, és quelcom que correspon als cossos i a les forces de seguretat de l'Estat i, tirant llarg, als mossos d'esquadra i a les policies municipals, i també, naturalment, a la justícia, però, en aquest aspecte, doncs, no sé com la cosa es pot conjuminar, ni quina influència pot tenir el Parlament de Catalunya.

Pel que fa a l'estudi, bé, en fi, jo comprenc les raons que ha adduït la senyora Rosa Barenys, i les comparteixo totalment; hi ha situacions de violència directa, de violència física, que naturalment s'han d'evitar, però que formen part de la investigació i, després, n'hi ha unes altres que vénen motivades per les condicions socials. Aleshores, en realitat, això es tracta d'una Comissió que haurà d'investigar la realitat social global del nostre país per poder arribar a esbrinar quines són les causes d'aquests maltractaments.

(El M. H. Sr. President s'absenta del saló de sessions i l'I. Sr. Vice-president Primer el substitueix en la direcció del debat.)

En fi, jo només he volgut expressar això, perquè dubto de l'eficàcia que pugui tenir aquesta Comissió. Nosaltres sempre hem entès que les Comissions d'investigació en aquest Parlament, i ha estat norma en aquesta Cambra, en aquesta legislatura i en la passada, s'han constituït per analitzar fets concrets, que són fets que es poden mesurar per apreciacions directes que poden tenir els Illustres membres d'aquesta Cambra: per exemple, quan s'han produït excessius incendis forestals, era totalment adequada una Comissió d'investigació; quan es va produir l'assalt al Banc Central, era perfectament adequada; quan es van produir les riudes, en altres ocasions... En aquest cas, em sembla, en fi, molt ambiciosa la proposta, els objectius de la proposta i, per això, hem volgut puntualitzar aquests extrems i reiterar, naturalment, que votarem a favor.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Gràcies, Illustre senyor Diputat. Per posicionar-se, en representació del Grup comunista, té la paraula l'Honorable senyor Espasa.

El Sr. ESPASA: Sí, gràcies, senyor President. Si el tema que ens ocupa no fos tan greu i tan important, com la mateixa Diputada —que en representació dels que han signat la proposta— ens recordava, es podria utilitzar aquell aforisme polític que «quan no es vol solucionar una cosa es crea una Comissió». Jo estic segur que aquesta no era la voluntat, no és la voluntat del Grup proponent, no és la voluntat dels Grups polítics que hi donarem suport, i amb això anuncio ja la nostra posició política entorn aquesta qüestió, però sí que volia assenyalar que per a nosaltres, tot i ser important, possiblement necessària la creació d'aquesta Comissió, sí que voldríem aprofitar aquesta ocasió per assenyalar que aquesta en cap cas —tampoc ha estat la voluntat de la Diputada proponent— esgota tota la problemàtica que representa la qüestió que estem tractant.

Com deia molt bé el senyor Alay, les causes que porten a aquestes dramàtiques i realment reprovables situacions de violència, d'abús i d'opressió sobre l'infant no estan en un sol aspecte de la realitat social, sinó que estan en molts d'ells. Estan en la base d'una societat profundament desigual, des del nostre punt de vista, estan en la base d'aquestes situacions les dificultats en la consecució d'una vida social digna, i aquesta comença tenint un primer bé fonamental, que és el dret al treball; estan en molts altres paràmetres que caldria tenir assegurats per a tots els ciutadans de la nostra societat, com el dret a un habitatge digne, el dret a una educació completa, com les facilitats i els suports necessaris per procurar la màxima estabilitat possible en els nuclis familiars o en els pares que tinguin menors al seu càrrec; estaria i està en una oferta d'assistència social i sanitària encara més global, més universal, que arribés

més a tothom, que està amb necessitats o que pot estar amb necessitats...

Tots aquests elements que estan en la base del que després són els actes individualitzats, absolutament reprovables i que tot això, tots aquests condicionants socials no exclouen, evidentment, la responsabilitat individual i, si cal, penal dels qui els cometem, però tot això està en la base d'aquestes dramàtiques i desgraciadíssimes anècdotes —però no és la paraula més adequada—, fets que confirmen una creixent crònica negra a Catalunya i al conjunt de l'Estat espanyol.

Tot un altre element important, la Diputada Rosa Barenys ens ho recordava, i deia : «no cal ni recordar als senyors Diputats el que era la Declaració Internacional dels Drets dels Nens », el que va ser la Declaració dels drets de l'infant d'aquest Parlament, el que han dit innumbrables conferències internacionals de drets humans, concretament el 1968, a Teheran, quan es recordava el dret de totes les persones a tenir —i, especialment, en aquest cas, el de les mares— els fills que vulguin, en el moment que vulguin.

Per tant, el problema de la protecció dels infants implica també un concepte més ampli, que és el de la protecció i el foment de la unitat materno-infantil, sobretot en els seus primers anys, mesos —que és biològicament indissoluble— i anys, en què és socialment, culturalment i moralment desitjable que sigui també al més estable possible, que cal també protegir aquesta unitat. I aquesta unitat protegeix, i aquesta bona harmonia en aquesta unitat es protegeix de moltes maneres : es protegeix en formes positives, donant assistència i suport a tot el que és la higiene materno-infantil, es protegeix amb serveis d'ajuda a la llar, es protegeix amb escoles bressol, que ni el nostre Govern de la Generalitat, ni el Govern de l'Estat ha considerat possible que formin part de la xarxa pública d'oferta de serveis públics per assegurar el benestar de mares i infants o de pares i infants. Es protegeix també amb una adequada informació sobre la contracepció, i es protegeix també amb una adequada possibilitat del dret a l'avortament quan aquesta ha fallat per assegurar la voluntat positiva fonamental de tenir els fills que es desitgen i únicament els que es desitgen.

Per tant, jo m'he limitat, senyores i senyors Diputats, a assenyalar tot un seguit de condicionants econòmics, socials, sanitaris, d'ordre moral, fins i tot, que conflueixen en el que després són els actes individualitzats, concrets, de maltractaments infantils.

Cal fer aquesta Comissió, cal examinar aquests elements, però jo diria que això, almenys des del punt de vista del nostre Grup parlamentari, s'ha de fer també reclamant al mateix temps, reclamant al mateix temps una política diferent, una política d'increment de la despesa social per poder donar suport, per poder donar ajudes concretes a tots aquests moments de dèficit, aquests moments difícils de la unitat materno-infantil, de la unitat familiar, de la manca de treball, etcètera, que després —insisteixo—, passant per la responsabilitat individual, òbviament, arriben a les situacions de maltractament infantil.

Per tant, nosaltres entenem que aquesta tasca més modesta, més quotidiana, més d'investigació sobre com i per què es donen aquests fenòmens ha d'anar acompanyada, si no es vol fer mer testimonialisme, si no es volen fer actituds que puguin semblar de cara a l'opinió pública com actituds de preocupació

o actituds progressistes; si volem que això no es quedi només en aquestes actituds hem d'acompanyar aquesta tasca d'investigació i d'acció que pot fer la Comissió que avui es proposa de crear una voluntat política de transformar la nostra societat, de transformar el volum de despesa que es dedica a aquests problemes, d'incrementar la despesa social, perquè si no és així, si no és així, si estem dient que hem de fer comissions d'investigació sobre el maltractament dels infants, però després estem fent una política econòmica i social de restricció de la despesa pública, de preocupació, únicament i exclusivament, sobre si augmenta o no el dèficit públic de l'Estat, de no oferir serveis públics sanitaris i socials a tota la població que ho pugui necessitar, el servei d'ajuda a la llar, les escoles bressol, que es declaren que no es poden sostenir, que han de ser...

El Sr. PRESIDENT : Prego a l'Honorable orador que tingui en compte que el seu temps ha estat àmpliament depassat.

El Sr. ESPASA : Sí, senyor President. Vaig a acabar immediatament. Si no es fa tota aquesta proposta política, també, de suport a les capes més desarrelades de la nostra societat, on es donen fonamentalment i quasi exclusivament aquests fenòmens, estariem fent un flac servei a aquest Parlament i a la mateixa opinió pública.

Moltes gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : Perquè fixi la posició del Grup Popular, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Pujol.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ : Molt Honorable senyor President, senyores i senyors Diputats, quan l'any passat es va aprovar la Llei de Protecció de Menors vàrem recolzar-la, tant per l'admissió en Ponència i en Comissió de quasi la totalitat de les nostres esmenes com perquè creiem i creiem que era bona la iniciativa del Consell Executiu, encara que no s'hagués presentat a la Cambra la llei de serveis socials.

Vàrem votar en contra de l'esmena a la totalitat de retorn al Govern, perquè confiàvem, com després s'ha confirmat, que aquella llei s'emmarcaria en la llei marc, que alguns Grups volien estudiar primerament.

Aviat farà quasi un any de la vigència de la Llei de Protecció de Menors i les lloances al Director General de Protecció i Tutela de Menors, aleshores, en aquella ocasió, ens hauria agradat veure-les ara confirmades de manera que la iniciativa de creació d'una comissió d'investigació dels maltractaments infligits als menors o coincidint amb l'exposició del Grup d'Esquerra Republicana en una Comissió de control dins de la mateixa Direcció General, informant-ne el Parlament, ho fos per iniciativa del Departament de Justícia o de la mateixa Direcció General.

El Grup Popular recolzarà aquesta sol·licitud del Grup Socialista per les següents raons, a més de la ja esmentada Declaració Internacional dels Drets dels Nens i de la Declaració dels drets dels infants, d'aquest Parlament.

En primer lloc, perquè creiem que aquesta petició queda emmarcada pel que disposen els articles 10 i 15 de la Constitució espanyola, que consagren el principi de la dignitat de la persona i el dret a la vida i a la integritat física i moral com a fonament de l'ordre polític i de la pau social. També, perquè estem obligats, per haver-lo signat, a complimentar l'article cinquè de la Declaració Universal dels Drets Humans, del 1948.

També pel que disposa l'article setè del Pacte Internacional del Dret Cívic i Polític, de l'any 1966. També per la Convenció per a la protecció de l'home i les llibertats fonamentals, de l'any 1950, i la Declaració sobre la protecció de totes les persones contra la tortura i d'altres penes cruels, inhumanes i degradants, del 1975.

Si el nostre és un Estat democràtic hem de suposar que no hi pot haver voluntat de transgredir els drets fonamentals i, així, tots els compromisos abans citats s'han signat per evitar la temptació dels poders públics a caure en aquell axioma que «el fi justifica els mitjans».

Molt menys escrupoloses són les persones, en la seva relació amb d'altres, les quals dominen o poden dominar per edat, situació social o poder econòmic i, per això, els que som servidors públics hem de ser més exigents a vetllar pels drets dels desvalguts.

També creiem que hem de recolzar-la perquè som conscients que les dificultats de la societat contemporània injustament recauen en els menors, com si la conflictivitat i les injustícies haguessin triat un cap de turc on descarregar les seves tensions, i és clar que el menor és el més dèbil i el que no pot respondre.

També perquè creiem que el menor és el que injustament rep les conseqüències de la crisi de la institució matrimonial, de la institució familiar que, amb tantes facilitats per desprendre's de les responsabilitats assumides, l'estimació als menors per manca de tracte és el primer que, malauradament, desapareix. I aquesta manca d'afecte es va degradant fins i tot fins arribar als maltractaments.

També creiem que hem de recolzar-la perquè —com ho ha constatat el Parlament europeu— l'abandonament, els maltractaments físics i sexuals i la situació de debilitat dels menors són un dels problemes més complexos de la societat.

També perquè creiem que aquesta Comissió serà un al·licient i un incentiu per a la Direcció General de Protecció i Tutela de Menors, per vetllar per al compliment de la Llei de Protecció.

I, finalment, perquè hem constatat que a Catalunya, avalats per l'informe del Síndic de Greuges, també la marginació s'esdevé en abandonament, maltractaments, situacions d'injustícia, desigualtat i conculcació dels drets dels menors, i nosaltres, representants del poble, hem estat elegits per vetllar pels indefensos i procurar, cada vegada més, per una societat més justa.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : En nom de Convergència i Unió, tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Vendrell.

El Sr. VENDRELL : Senyor President, senyores i senyors Diputats, els que m'han precedit en l'ús de la paraula han manifestat unànimement la importància del tema pel que fa al maltractament dels infants. Unanimitat també quant al vot afirmatiu de cara a la constitució d'una Comissió d'Investigació i Estudi d'aquesta matèria. Unanimitat a què nosaltres també, el meu Grup parlamentari de Convergència i Unió, ens adherim i, ja des d'aquest moment, anuncio el nostre vot favorable a la constitució d'aquesta Comissió.

És veritablement un tema de gran importància, però cal fer algunes concrecions. Una, diria, que no es pot perdre de vista que, malauradament els maltractaments als infants és quelcom que s'ha donat sempre, en totes les èpoques de la història,

degut, sens dubte, al fet que la infància, per la seva manca de maduresa física i mental, i per la seva condició particular, és fàcilment objecte de maltractaments, a vegades, de manipulacions, etcètera, i és evident que necessita una protecció i unes atencions també especials.

Però hi va haver, en un moment donat, una fita històrica —diria jo— que va ser quan la Declaració Universal dels Drets de l'Infant de les Nacions Unides va prendre resolució sobre el reconeixement jurídic, per part de la comunitat internacional, dels drets de què han de gaudir els infants.

Voldria remarcar també que el Departament de Justícia de la Generalitat, des del primer moment gairebé de la seva creació, ha vingut manifestant inquietud sobre el tema i ha treballat en aquesta matèria. Ja va promoure, des d'un començament, un text que va servir de base i fou tingut en compte per a l'elaboració, per aquest Parlament, de la declaració dels drets de la infància, Resolució del 10 de desembre de l'any 1981. Després, va promoure la creació dels centres d'acollida de menors, que tenen per missió l'atenció immediata a tots aquells menors que han estat objecte de maltractaments o d'abandó; centres que han estat ja regulats per la Llei de Protecció de Menors aprovada per aquest Parlament, i en la qual també es contempla l'acció a realitzar en favor d'aquests infants, prèvia intervenció de l'autoritat judicial.

Però, evidentment, aquesta acció és només per atendre els casos que es coneixen, que es denuncien, que segueixen una tramitació legal per raó del seu coneixement en forma de la situació en què es troba el menor afectat.

Cal després, evidentment, una major campanya i una investigació, de cara a conèixer-ne les causes i fer-ne una prevenció, d'aquestes situacions, que malauradament pateixen un bon nombre de ciutadans infants.

Vull dir també, en aquesta línia de l'acció del Departament, que desenvolupant el previst en la Llei de Protecció de Menors, s'ha creat ja —o s'ha aprovat ja, millor dit, pel Consell Executiu i publicat el corresponent Decret— el Consell Assessor i Coordinador de Protecció de Menors, que està cridat, sens dubte, a realitzar una tasca en aquest camp de la prevenció i de l'acció concreta en els casos que mereixin aquesta atenció de la institució.

Però, és cert que, si bé —com hem dit— de sempre s'han produït maltractaments als infants, malauradament i, de sempre també, el Consell Executiu de la Generalitat ha estat atent al tema, és evident que en aquests moments, hi ha una sensibilització en l'opinió pública, que s'ha manifestat recentment en els mitjans de comunicació, i és bo que el Parlament es faci ressò d'aquesta preocupació, aquesta inquietud dels ciutadans, i vulgui crear una Comissió d'Investigació sobre les causes que el produeixen i possibles remeis a aconseguir.

I vull fer especial menció a aquest aprofundiment en les causes, i és que és important, evidentment, no n'hi ha prou d'atendre els casos de menors víctimes ja, de maltractaments, sinó també —i diria que amb major importància— fer una tasca de prevenció d'aquests casos, una tasca preventiva, que és el que cal —entenem— com a més important.

En aquesta línia es manifesta una Resolució del Consell d'Europa de l'any 1979, del 13 de setembre, en què es recomana, entre altres, sobre el tema dels maltractaments dels infants,

promoure la investigació sobre aquest problema, i donar prioritat —diu—, dins els límits dels recursos disponibles, als estudis sobre els sistemes de previsió i de prevenció. Jo crec que aquesta ha de ser una de les tasques de la Comissió que ara anem a constituir o a crear, fer aquest estudi de causes, per a donar-hi remei en la mesura possible.

A part d'aquesta tasca de prevenció, hi ha també la detecció de casos i situacions de maltractaments o d'un risc imminent d'una situació de maltractaments. Tota aquesta detecció correspon, bàsicament —diria jo—, als serveis socials de base, a la policia municipal, a les associacions de veïns, als hospitals on no és infreqüent que s'hagin de veure obligats a atendre infants amb ferides, més o menys importants, i que ja hi ha una sospita per part dels mateixos serveis sanitaris que els atenen, que quelcom d'anormal ha passat, i que poden ser víctimes —com ha estat moltes vegades després comprovat— de maltractaments pels seus progenitors, o per les persones que els tenen en la seva companyia. En fi, tota aquesta tasca de detecció és important.

I després hi ha també una missió important, dels ciutadans, i de les autoritats, que és la denúncia, pels ciutadans, d'aquestes situacions, i per l'autoritat que la rep —sigui policia municipal, sigui la Direcció General de Protecció de Menors, siguin els Jutjats—, per les autoritats que reben la denúncia, una tramitació urgent, una preocupació urgent pel tema. En aquest sentit em permeto recordar als Il·lustres senyors i senyores Diputats que el principi vuitè de la Declaració dels Drets del Nen, de les Nacions Unides, diu que el nen ha de ser, en tota i qualsevol circumstància, entre els primers de rebre protecció i socors; aleshores, davant d'un fet que es denuncia, per davant de qualsevol altra atenció, hi ha preocupar-se que això s'esbrini, que es posi remei a una situació d'aquest ordre.

Després hi ha tota una tasca d'atenció continuada, o de tutela continuada, en favor dels infants que es troben en situacions d'aquesta índole, tasca que porta a cap el Departament de Justícia, a través del seu centre i serveis de la Direcció General de Protecció i Tutela de Menors, previ acord de les autoritats judicials.

En fi, i per acabar, només diria que hi ha una feina de prevenció, a càrrec bàsicament de serveis socials —en un sentit molt ampli de la paraula— de detecció de casos —policies, escoles, serveis assistencials—, de decisió de mesures que corresponen a l'autoritat judicial i d'execució d'aquestes mesures que corresponen a la Direcció General de Protecció i Tutela de Menors; sense oblidar que hi haurà d'haver també una campanya —entenc important— de sensibilització de tota l'opinió pública, i d'informació sobre la matèria a fi que la mateixa opinió pública, i totes les institucions que puguin resultar-ne implicades, facin aquesta tasca que més convingui per evitar aquest flagell de la societat que és el maltractament als infants.

Per tot això, senyores i senyors Diputats, he d'anunciar que els Diputats i Diputades del meu Grup votarem a favor de la creació de la Comissió d'Investigació i Estudi sobre Maltractaments Infligits als Infants.

Res més. Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Acabat el debat, hem de procedir ara a la votació. Recordin els Il·lustres membres de la Cambra que és: Proposta de Creació d'una Comissió d'Investigació sobre els Maltractaments Infligits als Infants.

Els qui siguin favorables a la creació d'aquesta Comissió, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estan en contra?

Els qui s'abstenen?

La Proposta ha estat aprovada per unanimitat dels presents.

I ara suspendrem la sessió fins a la tarda, a tres quarts de cinc. Prego que siguin puntuals.

Se suspèn la sessió.

(Són dos quarts de dues del migdia.)

La sessió es reprèn a les cinc de la tarda i un minut. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'Oficial Major i la Lletrada Sra. Andreu.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers de Governació, d'Economia i Finances, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques i de Treball.

Interpellació al Consell Executiu sobre el Comitè Català de l'Any Internacional de la Joventut

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

El punt de l'ordre del dia que tenim ara a la vista és Interpellació al Consell Executiu sobre el Comitè Català de l'Any Internacional de la Joventut, que formularà el Diputat Il·lustre senyor Xavier Soto, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Perquè pugui fer-ho, doncs, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Soto.

El Sr. SOTO: Molt Honorable senyor President, senyores i senyors Diputats, fer un balanç de l'Any Internacional de la Joventut és, sens dubte, una tasca difícil i de seguida ens trobem amb un balanç que presenta clars i obscurs.

En la part positiva de l'Any, cal destacar, en un lloc prioritari, la immensa tasca que ha realitzat el moviment juvenil organitzat a Catalunya. Una tasca de gegants a tots els nivells; una tasca de reflexió i d'estudi de tota la realitat juvenil, de recerca de solucions, d'iniciatives diverses, de creixement, etcètera.

Un gran esforç de l'associacionisme juvenil del país, que s'ha hagut de fer sense cap ajuda extraordinària del Consell Executiu de la Generalitat, perquè les organitzacions juvenils han realitzat tota una sèrie d'activitats específiques amb motiu d'aquest Any, sense cap diner més del que tenien l'any 84 per desenvolupar el seu treball habitual, excepte per a alguna activitat específica.

Però deixant al marge això, en començar aquesta intervenció voldríem, des de la tribuna del Parlament, expressar la nostra satisfacció per aquest treball, i adreçar al moviment juvenil català la nostra més sincera felicitació.

Però no és aquest el tema central de la nostra interpellació, que no és altre que conèixer el balanç i els propòsits de capteniment del Consell Executiu i, més concretament, del Comitè Català de l'Any Internacional de la Joventut. Jo els haig de dir, d'entrada, que aquest balanç és un balanç decepcionant, i no sento cap satisfacció en fer aquesta afirmació en aquest moment, ni cap satisfacció tampoc perquè s'hagin confirmat les paraules, la nostra preocupació, que expressàvem fa un any i mig des d'aquesta mateixa tribuna.

Si em permeten fer una mica de memòria, els recordaré que

es va donar el fet absolutament paradoxal que el Comitè Català de l'Any Internacional de la Joventut, creat per un Decret del Govern el 15 de desembre del 1983, no es va constituir fins al novembre del 84, és a dir, un any després i pocs dies abans que comencés l'Any Internacional de la Joventut, i després que el Grup Socialista al Parlament presentés una interpellació per conèixer els motius del retard en la constitució d'aquest Comitè.

Així, sens dubte, s'explica que la tasca desenvolupada pel Consell Executiu al llarg d'aquest any hagi vingut marcada per la improvisació i la descoordinació. Any Internacional que s'ha deixat en les mans exclusives de la Direcció General de Joventut, fet que queda absolutament clar en observar que el Comitè Català de l'Any Internacional de la Joventut des de la seva constitució fins avui tan sols s'ha reunit quatre vegades, i en aquestes reunions van esmerçar un total de cinc hores i vint minuts; cinc hores i vint minuts per desenvolupar la immensa tasca que s'havia de fer.

El fet més trist és que les comissions específiques que podia haver creat aquest Comitè es van crear quan ja es portava molt temps de celebració de l'Any, és a dir, es van crear tard, molt tard. També s'han reunit escassament, i els seus resultats no s'han publicat, entre d'altres coses perquè els seus resultats són desgraciadament pobres.

A més a més, cal destacar que aquest Comitè ha sofert modificacions al llarg de l'Any Internacional de la Joventut, i així, el 24 de gener de 1985, una de les tres persones que va ser nomenada pel President de la Generalitat com a persona que tenia un reconegut prestigi en aquest camp, va presentar la seva dimissió, i va haver de ser substituïda, i així mateix el 5 de juliol del 85, en ple Any Internacional de la Joventut, es va produir el relleu a la gerència de l'Institut Català de Serveis a la Joventut, fet que motivà una nova modificació de composició d'aquest Comitè.

Però anem ja a l'activitat d'aquest Comitè, que es va concretar en un programa d'activitats que es va aprovar quan ja era iniciat l'Any, i en el qual observem un alt grau d'incompliment. Aquest programa estava fet sobre l'activitat normal que ja realitza la Direcció General de Joventut, i preveia la celebració de cinquanta-tres activitats específiques, amb motiu de l'Any Internacional de la Joventut. Nosaltres, ja en aquell moment, vàrem expressar el nostre desacord amb aquest programa, ja que molts temes, molts problemes molt importants per a la joventut eren deixats al marge d'aquest programa d'activitats. Però, encara i així, d'aquelles cinquanta-tres activitats, el Govern de la Generalitat ha deixat sense realitzar, és a dir, sense tan sols iniciar, disset activitats, i ha complert tan sols parcialment d'una manera clarament insuficient, unes altres quinze activitats. Essent generosos, creiem que no s'ha complert ni tan sols un cinquanta per cent dels objectius del programa de l'Any Internacional de la Joventut.

Em referiré tan sols a unes quantes activitats. Per exemple, no s'ha realitzat el programa d'associacionisme juvenil, que era previst per potenciar i divulgar les realitats associatives existents i promocionar nous camps associatius, que anava adreçat a tots els joves i en què era prevista l'edició de tot un seguit de publicacions i la realització d'una campanya per promocionar l'associacionisme a través dels diferents mitjans de comunicació.

L'incompliment d'aquest programa és especialment greu, ja que era el programa que havia suscitat majors esperances a les organitzacions juvenils, i havíem fixat en aquest possibilitats de creixement; aquest programa no s'ha realitzat, però és que tampoc s'ha realitzat, per exemple, el programa de ludoteques, en el qual hi havia prevista l'ampliació de la xarxa de ludoteques de la Generalitat, prestant especial atenció a les zones més deficitàries.

Al llarg del 85 i amb el que portem del 86, no s'ha construït cap nova ludoteca, ni tenim notícies que es pensi construir immediatament cap ludoteca. Igualment, tampoc s'ha realitzat el mapa d'instal·lacions juvenils de Catalunya; mapa d'instal·lacions que constava dintre del programa d'activitats de l'Any, però que era un compromís que el Govern de la Generalitat havia fet davant del Parlament, immediatament després de les eleccions.

El mapa encara no és fet, i així podria anar parlant-los de moltes altres activitats; el programa sobre voluntariat, la biblioteca juvenil itinerant, el programa de premsa juvenil, el pla d'orientació per a estudiants de Formació Professional, i un llarg etcètera.

Però és que hi ha un segon apartat, que és el d'aquelles activitats que vostès sols han realitzat parcialment i han complert d'una manera clarament insuficient. Podríem parlar de les activitats culturals a les presons juvenils; podríem parlar de les activitats didàctiques en centres de menors; en el programa de coordinació i cooperació sobre informació juvenil, en el qual, per exemple, era previst crear, iniciar, una política de convenis per crear una xarxa d'informació juvenil; no s'ha signat cap conveni. L'únic que s'ha fet és crear una comissió per estudiar el tema. I així podria parlar-los fins a un total de quinze activitats, que no citaré perquè el temps que tinc és molt breu.

Voldria referir-me ara a un tercer apartat, activitats que vostès han fet, però activitats que ja en el seu origen estaven mal programades i que la seva plasmació ha estat encara més nefasta. Hi ha dos exemples claríssims i paradigmàtics: un és l'exposició «Joventut fa Catalunya», de la qual parlarem després en la segona interpellació que hem presentat, i una altra és en el programa «Joventut 85: debat obert», programa que va culminar en unes jornades celebrades al Palau d'Exposicions i Congressos de Barcelona, al qual van arribar grups de joves amb els quals va contactar aleatòriament la Direcció General de Joventut, en una clara mostra de dirigisme —del dirigisme del què vostès acusen a totes les forces polítiques, i després vostès són els primers a practicar—, i no va ser convidada a assistir cap organització juvenil. Per cert, evidentment, aquests joves que van arribar, van arribar en autocars, pagats amb diners de tots els ciutadans de Catalunya; van estar allà dinant i tot això, evidentment, pagat amb diners de tots els ciutadans de Catalunya; amb una única funció: fer un auditori perquè el President de la Generalitat pogués dir les darreres paraules de l'Any Internacional de la Joventut.

I, com que vostès preveuen tan bé les coses, què va passar? Que van programar un concert final al Palau d'Exposicions i Congressos que, com poden imaginar, és el lloc més idoni per fer un concert, en el qual es van produir diversos desperfectes i es va acabar això amb crits que feien apologia de la independència i de l'organització Terra Lliure des del mateix escenari.

Finalment, voldria fixar-me en els aspectes pressupostaris.

Vostès no han estat capaços ni de gastar-se l'escàs pressupost que aquest Parlament havia previst per a l'Any Internacional de la Joventut. No són paraules meves, són paraules del Director General de Joventut, en la seva compareixença davant la Comissió cultural del Parlament fa dues setmanes. Partida pressupostària de 31 milions de pessetes, de la qual va dir —són paraules textuais, ho tinc aquí, després li ho puc llegir— que s'havien gastat 23 milions de pessetes. A més a més, de cap dels grans problemes juvenils de Catalunya s'ha avançat substancialment en la seva solució al llarg de l'Any Internacional de la Joventut. Ja no parlo de problemes difícils i que exigeixen un gran esforç i una política seriosa i a llarg termini, com poden ser temes d'atur juvenil o de delinqüència juvenil; ni parlo de problemes tan simples, tan senzills, com són la manca de coordinació institucional, que no ha existit al llarg de l'Any Internacional de la Joventut, i que s'ha reduït a contactes específics; li parlo a vostè de la política de subvencions del seu Govern a nivell de joventut. Al final de l'Any Internacional de la Joventut, el gener del 86, el Consell Nacional de la Joventut aprovava un document que era una càrrega en profunditat d'aquesta política, i que demanava una alternativa seriosa i rigorosa a la seva política de subvencions.

En definitiva, un balanç trist, un balanç pobre, un alt grau d'incompliment, descoordinació, manca d'objectius i imprevisió. Per això voldríem saber quins han estat, quins són els propòsits de capteniment del Consell Executiu en relació amb el Comitè Català de l'Any Internacional de la Joventut.

Res més, i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Per a la contestació, tinc el gust de donar la paraula a l'Honorable Conseller senyor Macià Alavedra.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ : Senyor President, senyores i senyors Diputats, el Diputat senyor Soto ha fet una exposició de la seva interpellació, certament, des del meu punt de vista, exagerada quant a la seva valoració de les activitats, quant a les seves acusacions de dirigisme. Jo recordo, d'altra banda, que aquesta és una línia molt en l'actuació del senyor Soto, de fer acusacions de dirigisme i a vegades no a gent d'un altre partit, sinó del seu mateix partit, acusacions molt més fortes i molt més contundents, que han estat reproduïdes pels mitjans de comunicació, i que no repetiré aquí perquè deuen estar presents molts dels lectors d'aquests mitjans de comunicació; però em sembla que de la mateixa manera que aquella acusació era exagerada, jo gosaria suposar que aquestes d'avui també ho són, i en un to molt planer intentaré de demostrar-ho.

El mes de desembre de 1977, com sap el senyor Soto —i ha estat objecte d'una interpellació precedent—, l'Assemblea General de les Nacions Unides va proposar la celebració de l'Any Internacional dedicat als joves, que avui ens ocupa.

La Generalitat de Catalunya, seguint aquesta recomanació que es creessin comitès nacionals —a nivell d'Estat, vull dir— de coordinació per a l'Any Internacional, i adaptant-se a l'Estat de les Autonomies, va constituir el Comitè Català, d'àmplia base social i amb uns objectius recollits en el Decret de constitució. Aquí hi ha una primera acusació, que ja va fer el senyor Soto en una interpellació precedent, sobre el retard. Jo crec que tot això va venir precedit d'unes reunions anteriors, i que es constitueix el Comitè abans de l'any 85, i és àmpliament su-

ficient per poder desenvolupar, durant l'any 85 una sèrie d'activitats que aquí intentarem resumir, ja que el senyor Soto ens demana els criteris de capteniment.

Jo voldria dir, en primer lloc, quines són les línies d'actuació d'aquest Comitè. En crear un Any Internacional de la Joventut, no vol dir que tot s'hagi de fer en aquest any i que anteriorment i posteriorment no hi hagi d'haver una política de joventut. La finalitat de les Nacions Unides i dels comitès que es creen per desplegar aquest ideal de les Nacions Unides són, precisament, d'alertar la consciència de la societat sobre els problemes, o sobre l'existència mateixa de la joventut i, per tant, a partir d'aquí, fer prendre consciència del tema de la joventut, dels seus problemes, de les seves solucions, de la seva participació perquè realment es plantegés un procés obert de reflexió i d'actuació, protagonitzat fonamentalment, pels joves. És a dir, quan el senyor Soto comença la seva interpellació fent l'elogi de les associacions juvenils a Catalunya, de la seva participació, de la seva activitat, em sembla que és el millor elogi que pot fer de l'Any Internacional de la Joventut, perquè tot el que pretenen les Nacions Unides, tot el que pretenen els comitès és, precisament, crear aquesta consciència i la participació i el protagonisme dels joves.

En segon lloc, l'Any Internacional de la Joventut havia de representar un factor de dinamització de les entitats juvenils, que a partir de grups de joves que hi ha a molts pobles i viles de Catalunya i que actuen d'una manera separada, que tot això es pogués aglutinar en un projecte comú per a l'any 85 i per als anys següents. No es tracta aquí de jutjar un any tancat, sinó de veure la projecció en el futur d'aquest Any —85— de la Joventut.

En tercer lloc, l'objectiu és millorar la qualitat de vida dels joves —qualitat de vida en l'aspecte material, si es pot, i en l'aspecte participatiu. I, finalment, que s'obris, com he dit abans, una reflexió, una reflexió oberta, que era el tema principal de «Joventut, debat obert».

Tasca realitzada : dins d'aquestes línies, el Comitè va aprovar un projecte d'activitats publicat el mes de febrer del 85 —per tant, a l'inici de l'any 85—, de cent set activitats, a les quals es van afegir tretze activitats més posteriorment, i es van crear quatre comissions de treball, com sap perfectament el senyor Soto. Aquest Comitè ha estat assistit per una comissió executiva tècnica, que, seguint les directrius fixades pel Comitè, ha portat la gestió de les diverses iniciatives sorgides del Comitè i ha fet el seguiment de les activitats aprovades i de les comissions creades.

Les cent vint activitats programades es poden classificar en diferents capítols; només diré, per resumir-ho breument, activitats de participació, se'n van programar quaranta-quatre, destacant «Joventut 85, debat obert», amb la qual s'ha propiciat l'objectiu de fomentar la reflexió oberta sobre la joventut a partir de les aportacions d'experts i, principalment, dels mateixos joves.

Activitats de formació, dotze iniciatives : curs per a informadors juvenils o les destinades a dirigents juvenils.

En tercer lloc, activitats d'informació : se'n van programar, també, dotze, destacant com a iniciativa específica de l'any l'exposició «Joventut fa Catalunya», que és objecte d'una altra interpellació, però que jo entenc englobada dins de la política general d'exposicions del Consell Executiu, que és l'ob-

jecte bàsic de la interpellació que tractarem a continuació. Aquesta exposició —ja en parlarem— és un intent de sistematització del que ha estat el moviment juvenil català i de promoció de les associacions. Ha visitat trenta-una poblacions de vint-i-sis comarques.

Activitats de vacances : les cent una activitats del programa «Estiu 85, fem-lo nostre», «Trobades amb la ciència» o les «Estades de tecnificació esportiva» són algunes de les iniciatives d'aquest capítol. Una activitat normativa, que es podria dir que és una activitat normal que ha de fer el Parlament, però que coincideix amb l'Any Internacional de la Joventut, i que, a més, ha de continuar en el futur, que són dues lleis relacionades amb la Joventut, la de Protecció de Menors i la que regula el Consell Nacional de la Joventut. No podem oblidar, dins d'aquesta activitat normativa, la creació del Cens General d'Associacions Juvenils i d'entitats de serveis a la joventut, o la normativa d'obertura i funcionament de cases de colònies i albergs de joventut.

Instal·lacions juvenils, a les quals feia referència també el senyor Soto : s'han augmentat fins a disset els serveis comarcals de joventut de la Generalitat; la creació de noves sales d'art juvenil; els centres de medicina de l'esport i de les activitats juvenils, o l'assessorament i suport tècnic que es facilita a ajuntaments, associacions i particulars, són també iniciatives en aquest Any Internacional.

En el capítol de publicacions, cal destacar l'edició de vint-i-tres llibres i butlletins, entre els quals es pot citar l'*Estudi sociològic de la Joventut de Catalunya*, *Les noves professions*, *Els joves obrers i el seu treball*, l'edició dels premis Joventut i Artur Martorell, i el butlletí 1985 que, amb un tiratge de nou mil exemplars, ha informat mensualment sobre els aspectes de l'Any Internacional de la Joventut.

S'ha portat a terme, doncs, la major part —no totes les activitats— del programa previst i, a més, ja dic que aquest no és un any clos i tancat de la joventut, sinó que és una conscienciació per projectar-se també en el futur, tot respectant aquesta opinió divergent, que té el Diputat interpellant, de la valoració que jo faig, jo crec que s'ha portat a terme d'una manera prou satisfactòria, no es porta mai a terme d'una manera enterament satisfactòria, però prou satisfactòria.

Diu que això només ho ha fet la Direcció General de la Joventut, i jo intentaré demostrar que ha estat una activitat de tots els Departaments. Amb la creació del Comitè Català, i especialment a la vista de les activitats realitzades, el Govern de la Generalitat va demostrar que no es volia desentendre i quedar al marge d'allò que afecta la realitat juvenil. La mateixa creació del Comitè demostra aquesta voluntat interdepartamental. Va assumir el compromís que l'Any Internacional de la Joventut és un afer de govern i no un afer d'un sol Departament.

És evident que ha recaigut sobre la Direcció General de Joventut la responsabilitat principal de les activitats i iniciatives proposades des del Comitè, però també sap el Diputat interpellant que des d'altres Departaments i direccions generals s'han presentat projectes en el camp de la joventut, entre els quals podem destacar el Decret sobre l'Aprenentatge i el Treball en Pràctiques, que, com sap el Diputat interpellant, ha permès la contractació de més de deu mil joves; el tercer Pla d'Ocupació Juvenil, que ha arribat a mil sis cents joves, a

través de cent vint-i-dos ajuntaments; el programa «Europa, assumeix el jove», constituït per dur a terme un apropament entre Europa i els joves de Catalunya a través de l'ensenyament secundari; o les activitats culturals dels centres penitenciaris juvenils, que, per cert, continuaran aquest any, que s'han iniciat l'any 85 i que s'obriran a nous camps.

El balanç que nosaltres en fem, doncs, és molt més positiu que el del senyor Soto; ha estat un procés obert, protagonitzat pels joves; ha estat un factor de dinamització de les realitats juvenils; ha estat un esforç per intentar millorar la qualitat de vida dels joves, i ha constituït una reflexió oberta sobre la joventut.

Hi ha alguns temes concrets dels quals ha parlat el senyor Soto, que li van ser, segons tinc entès, molt explicats en una Comissió a la qual va assistir el Director General de la Joventut, Comissió en la qual el senyor Soto va plantejar tots aquests temes que ha plantejat avui i molts d'altres, i que van ser objecte de resposta —potser no satisfactòria per al senyor Soto, però plenament explicativa per part del Director General. I, concretament, només voldria dir que, quant a la «Joventut 85 : debat obert», de la qual el senyor Soto ens parla d'autocars i dinars volent fer certs records, presents per a tots, però que ell no ha explicat, jo li volia dir que, evidentment, perquè hi participin joves de comarques, era bo que tinguessin autocars a la seva disposició i que el dinar i tot plegat va representar per participant 950 pessetes de cost de tota la jornada per cada un dels participants; diada que, evidentment, va cloure el President de la Generalitat amb un discurs, com és molt normal, que el President de la Generalitat faci aquesta cloenda, com sap el senyor Soto, i que, a més, tot això, el senyor Soto ho sap perquè ell hi era, i altres membres d'aquesta Cambra també hi assistiren. (*Remor de veus.*) Vol dir que el senyor Soto va ser invitat i que, com ell, van ser invitats els representants de tot el món juvenil català, i que no era un acte —com ell vol insinuar— de partit, sinó que jo aquí tinc la llista dels qui hi eren representats —a part que el senyor...

El Sr. PRESIDENT : Prego l'Honorable orador que tingui en compte que el seu temps ja s'ha escolat.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ : Sí. Bé, diré la llista, simplement, senyor President : era el senyor Soto i el que ell representa, la Joventut Nacionalista de Catalunya, les Noves Generacions d'Aliança Popular, la Joventut Comunista de Catalunya, la Unió de Joves Demòcrata-cristians, així com altres entitats : la Federació Catalana d'Escoltisme i Viatge, Escoltes Catalans, Coordinació Catalana de Colònies, Moviment Rialles, etcètera.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : L'Il·lustre Diputat interpellant vol tornar a intervenir? (*Pausa.*)

El Sr. SOTO : Molt Honorable senyor President, senyores i senyors Diputats, evidentment, el Diputat que els parla, i suposo que els secretaris generals de totes les organitzacions juvenils de Catalunya van rebre una invitació per anar a l'obertura i a la cloenda d'aquest acte final de l'Any Internacional de la Joventut. Em sembla que és una cosa, com a mínim, evident i necessària, però nosaltres, quan parlem que aquest acte era una mostra de dirigisme és perquè creiem que, probablement, aquest debat s'hauria de fer a través de les organitzacions juvenils de Catalunya o a través dels ajuntaments, però no a través

de joves amb els quals va connectar aleatòriament la Direcció General de Joventut.

Vostè m'ha dit que jo he fet afirmacions exagerades. Bé. Primera pregunta : és veritat, o no, que no s'ha realitzat el programa d'associacionisme juvenil, en relació amb el qual jo vaig presentar una esmena en el Pressupost del 1985? Se'm va dir que no era necessari perquè estava absolutament previst, i que es faria, i que, per tant, es va rebutjar. Aquest programa no s'ha fet; en canvi, vostès sí que han fet una cosa, i és, l'estiu d'aquest any, fer una campanya anomenada «Viu l'estiu», que era una campanya laudatòria : «tants joves han anat de vacances amb la Generalitat de Catalunya» i que, per descomptat, vostès la van fer tard, quan ja estaven tancades totes les places i no va servir ni tan sols perquè els joves poguessin anar a les activitats de vacances, sinó per saber que vostès ho fan molt bé.

És exagerat, o no, dir que vostès no han complert el programa de ludoteques? Li puc llegir, textualment, dintre del programa de l'any : «ampliació de la xarxa de ludoteques de la Generalitat de Catalunya en poblacions on es trobin locals i condicions idònies per a la seva creació, prestant especial atenció a les zones més deficitàries». No s'ha creat cap nova ludoteca, ni el 85 ni el 86.

És exagerat, o no, dir que vostès no han realitzat el mapa d'instal·lacions juvenils de Catalunya?, compromís que han inclòs dintre de l'Any Internacional de la Joventut, però que venia de l'anterior legislatura. És exagerat, o no? I, així, amb tot un seguit d'activitats.

Segon. Vostè ha dit que hi ha hagut reunions prèvies del Comitè Català de l'Any Internacional de la Joventut, i jo l'he de rectificar : les reunions del Comitè Català de l'Any Internacional de la Joventut han estat quatre, i consten en la memòria del Comitè Català de l'Any Internacional de la Joventut, distribuït pel Director General de la Joventut en la Comissió de Cultura. I, si és d'àmplia base social, sembla que, per exemple, els ajuntaments de Catalunya no hi són, en aquest Comitè Català de l'Any Internacional de la Joventut.

Una altra cosa : vostè ha dit que un dels objectius de l'Any era prendre consciència sobre els temes de la joventut i sobre un seguit de temes. Efectivament, l'Organització de les Nacions Unides havia convocat aquest Any Internacional de la Joventut sota tres idees clau : pau, participació i desenvolupament, i resulta que en el programa d'activitats, cap activitat estava prevista per al tema de la pau o per al tema del desenvolupament. Cap, ni una. Quan jo li ho vaig explicar al Director General de Joventut, va dir que, d'això, se'n parlava sempre. Doncs, si se'n parla sempre, és com el tema de la joventut : no fem actes, perquè ja en parlarem sempre. (*Remor de veus.*)

Evidentment, hauria hagut de servir per millorar la qualitat de vida dels joves. Jo crec que ningú gosaria avui afirmar des d'aquesta tribuna que la qualitat de vida dels joves ha millorat al llarg d'aquest Any Internacional.

Vostè m'ha parlat d'exageració. Miri, llegiré la compareixença del Director General a la Comissió de Cultura : «Li he preguntat si s'ha esgotat, si s'ha ultrapassat, com s'ha fet ús de la partida pressupostària dedicada al Comitè Català de l'Any Internacional de la Joventut». El senyor Director General de Joventut : «Responc tot al minuciosament que el moment permet, oi? Bé, les activitats específiques de l'Any Internacio-

nal de la Joventut corresponents a la Direcció General de la Joventut —evidentment, jo no li dono les dels altres Departaments o el que hagin pogut o s'han gastat— han estat 22, quasi 23 milions de pessetes, per dir-ho rodó.» Aquest Parlament havia aprovat un pressupost de 31 milions i escaig. 31 milions. Un Govern que no és capaç ni de gastar-se els diners que havia pressupostat en l'Any Internacional de la Joventut, és, com a mínim, un Govern que ha de reconèixer que, molt bé, no ho ha fet.

Vostè ha parlat d'altres activitats, i és veritat que, si es mira, s'arriba a cent set activitats, però és que vostès ha inclòs aquí l'activitat normal que fa el Consell Executiu, com el Premi Artur Martorell, el Premi Joventut, els intercanvis juvenils internacionals, les subvencions que es donen tots els anys, el concurs juvenil d'invents, el concurs juvenil d'història gràfica... Bé, això, ja ho fan vostès normalment. Fins i tot, en el programa s'ha inclòs l'edició d'un llibre —les *Enquestes de joventut a Catalunya*—, que s'havia editat el mes de març de 1984, i que s'havia difós ja el 84. Jo no sé per què, pel mateix sistema, no van incloure directament tot el que havien fet al 84.

En definitiva, nosaltres creiem seriosament que no hi ha cap afirmació exagerada, que el Comitè Català de l'Any Internacional de la Joventut ha tingut un paper, desgraciadament, pobre i trist, i que, sincerament, vostès ho han fet malament al llarg de l'Any Internacional de la Joventut, i que han desaprofitat una oportunitat que podíem haver fet servir al servei dels joves d'aquest país.

Res més, i gràcies.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller vol tornar a intervenir? (*Pausa.*)

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ : Sí, simplement, senyor President, senyores i senyors Diputats, per dir que han sorgit molts dels conceptes que ja el Diputat havia esmentat en la seva interpellació, en la defensa primera de la seva interpellació.

Sobre la constitució amb retard del Comitè Català, sobre aquest tema de l'Any Internacional, jo volia dir que després del Comitè a nivell estatal i, em sembla, del Comitè d'Aragó, va ser el que primer es va constituir i que amb temps, abans de l'any 85, programant totes les seves activitats, i que, per tant, és suficient, i que el tema del retard podem dir, el senyor Soto, que s'ha fet tard, nosaltres, que s'ha fet a temps, però aquest és un tema totalment depassat, evidentment, perquè n'estem parlant l'any 86.

Sobre les reunions, que s'ha reunit poques vegades, m'agradaria que ho comparés amb les reunions dels altres comitès, i del Comitè espanyol, per exemple, però li voldria recordar que aquest Comitè estava assistit per una comissió executiva tècnica, que s'ha reunit en cinc ocasions, a més a més de les vegades que s'ha reunit el Comitè, que ha preparat les reunions del Comitè i que ha fet el seguiment de les activitats aprovades i de les comissions creades; és a dir, no es pot jutjar l'Any Internacional de la Joventut pel nombre de reunions, sinó pel nombre d'activitats.

Sobre les activitats que s'han fet, el senyor Soto destaca algunes activitats concretes que no s'han fet. Jo li he donat una llista, em sembla que molt completa, de totes les activitats que s'han fet i he dit que, efectivament, no totes s'han fet, però nosaltres no considerem que l'impuls que representa l'Any

Internacional de la Joventut s'hagi d'acabar el 31 de desembre del 85, sinó que ha de continuar sobre el 86 i sobre els anys següents; si no s'ha gastat la quantitat total, s'ha gastat el que bonament s'ha pogut, dintre de les dificultats financeres —que coneix el senyor Soto— de la Generalitat —em sembla que el Conseller d'Economia i Finances no reprovarà aquest criteri d'estalvi—, però, en tot cas, vull dir, si amb menys diners s'ha fet tota una sèrie d'activitats, em sembla que això és prou positiu.

Sobre la jornada de cloenda, el senyor Soto no m'ha dit res; jo li he donat tota la llista de les entitats que hi havien participat, que em sembla que demostra que estan obertes a tothom, i sí que volia —no per fer-me'n defensor, ni molt menys—, però sobre el que ha dit de crits independentistes durant l'actuació musical que tancà l'acte, em sembla que això no és un element significatiu d'aquest acte de cloenda —jo no hi era, però me n'he assabentat—, i el que no es pot és evitar que en un acte multitudinari, com passa en altres actes, en recitals de cantants o de músics, que hi hagi alguns crits d'aquest tipus, que no marquen, en absolut, i no van marcar, en absolut, ni el sentit de l'acte, ni de bon tros, el que es propiciava des del Govern de la Generalitat, i això sí que ho volia deixar molt clar.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política d'exposicions

El Sr. PRESIDENT : Bé, anem ara, doncs, a substanciar la següent interpellació, que és la que formula al Consell Executiu, sobre la política d'exposicions, el Diputat Il·lustre senyor Xavier Soto, del Grup Socialista, al qual tinc el gust de donar la paraula.

El Sr. SOTO : Molt Honorable senyor President, senyores i senyors Diputats, en diferents ocasions el Grup Socialista al Parlament de Catalunya ha qüestionat la política d'exposicions del Consell Executiu de la Generalitat, perquè al nostre entendre no hi ha una política d'exposicions del Consell Executiu com a tal, i la política d'exposicions es deixa en mans de cadascuna de les Conselleries o Direccions Generals que la programen segons les seves necessitats.

És aquest el cas de l'exposició itinerant que, sota el títol «Joventut fa Catalunya. 1900-1985», s'ha pogut visitar en diversos indrets de Catalunya i que pretenia ser, tal com indica el subtítol d'aquesta exposició, una aproximació gràfica i documental a la història de les associacions de joves a Catalunya.

Aquesta exposició tenia la virtualitat d'haver pogut esdevenir en una primera acció institucional per recuperar la nostra memòria col·lectiva sobre la història del moviment juvenil a Catalunya, i deia que «ho podia haver estat», perquè no ho ha estat.

El sectarisme que s'ha plasmat en l'exposició, la distorsió sobre determinades èpoques històriques, que determinats moviments, associacions i personalitats fossin citats d'una manera absolutament desproporcionada mentre que d'altres eren ignorades i, en definitiva, la utilització d'una exposició sobre el moviment juvenil per promocionar determinades imatges i, en especial, la imatge del Secretari General de Convergència Democràtica de Catalunya va frustrar totes les expectatives.

Sens dubte, els fets més greus d'aquesta exposició es produeixen en el període 1960-1984, en què sorpen la inclusió

d'organismes i partits polítics, així com personalitats públiques que no es caracteritzen per ser pròpiament juvenils, ni per les edats dels components, ni pels seus objectius, ni per la seva filosofia. I el que encara és més sorprenent és que aquesta inclusió es fa d'una forma absolutament distorsionada.

Val a dir que el 50% d'aquest període històric, el 50% de l'espai, l'exposició el dedica a tres fets : la campanya contra Galinsoga, els fets del Palau i el processament del Molt Honorable senyor Jordi Pujol.

Vull utilitzar aquí la veu d'una persona autoritzada, mitjançant la lectura d'un petit paràgraf d'un article publicat a la premsa barcelonina per un historiador i que, sens dubte, pot acabar d'aclarir la qüestió, diu : «L'erudició enciclopèdica de què fa gala l'exposició "Joventut fa Catalunya" sembla més aviat un catàleg enganxat a la paret», ens permetrà de precisar, «si s'hagués tractat de recollir textos significatius, no cal dir que n'haurien faltat a dotzenes, dels Sírex a les 6 hores de Canet i el Canet Rock, de la Sala del Rectorat i el consell de guerra de Burgos a les protestes contra la Llei General d'Educació, per limitar-nos a uns anys molt concrets.»

Però, si com indicava el subtítol de la mostra es tracta només de la història de les associacions de joves, què hi pinta allà enmig la campanya Galinsoga, els fets del Palau i el consell de guerra a Pujol. El mateix fet que el lloc central de l'exposició estigués ocupat per un cartell editat els anys 60, que sota la imatge del Secretari General de Convergència Democràtica es podia llegir aquella frase que a vostès els agrada tant, de «Pujol-Catalunya» és ben simptomàtic del que estic dient.

Però, no voldria esgotar el meu temps amb aquest tema i deixin-me, tan sols, donar-los un exemple : en una exposició sobre el moviment juvenil de Catalunya la segona persona que surt més citada a l'exposició és el Molt Honorable senyor Jordi Pujol, més de divuit vegades i, és clar, hom podria pensar «és que aquest tractament privilegiat es deu al fet que el Molt Honorable senyor Jordi Pujol és, en aquests moments, el President de la Generalitat de Catalunya», però aquest argument es desmunta molt ràpidament, perquè després de fer l'estudi exhaustiu i rigorós, que sens dubte hem fet per presentar aquesta interpellació i que després resta a la seva disposició, senyor Conseller, els altres Presidents de la Generalitat contemporània, el President Macià, el President Companys i el President Terradellas són citats dues vegades en l'exposició, i el President Irla una vegada, mentre que el senyor Pujol és citat més de divuit vegades.

En definitiva, aquesta exposició glorifica als quatre vents la imatge i la tasca de Jordi Pujol i els seus, per utilitzar la terminologia que s'utilitzava en l'exposició, mentre s'ignora i es menysprea o envia a la mera cronologia, que s'ha de llegir amb lupa, la tasca de la resta dels sectors polítics i socials de Catalunya. Per exemple : les organitzacions polítiques juvenils deixen de ser citades a partir del 1940 i no tornen a ser citades fins al 1984; en canvi, la OJE i la Secció Femenina són citades prolixament al llarg de l'exposició; és a dir, l'exposició ignora per complet la tasca de milers i milers de joves que van fer una aportació fonamental a la lluita contra la dictadura, en el procés de transició i de recuperació de les nostres llibertats nacionals.

El que més sorprèn és el contrast dedicat a la campanya contra Galinsoga, els fets del Palau o el processament del senyor Pujol amb el silenci absolut, amb la ignorància d'esde-

veniments tan importants per al moviment juvenil de Catalunya com són, per citar uns quants exemples, la creació del Consell de Forces Polítiques Juvenils, la creació de la Taula de Joves de Catalunya, la creació del Consell Nacional de la Joventut de Catalunya, la campanya per a la devolució del patrimoni juvenil, la campanya per la majoria d'edat als divuit anys, el Congrés de la Joventut Catalana, dintre del Congrés de Cultura Catalana, etcètera. Així mateix, sorprèn que l'exposició ignori organitzacions tan importants com la JOVAC, les vocalies de joves de les associacions de veïns, la darrera etapa de la JOC i, per cert, les organitzacions i federacions excursionistes deixen de ser citades també a partir del 40, a l'igual de les organitzacions obreres. Evidentment, tampoc apareixen en l'exposició les Comissions Obreres Juvenils o la Jove Guàrdia Roja, o el Comitè de curs de les universitats, o el Moviment Hora 3, o les trobades de joves a Montserrat, i un llarg etcètera.

I, finalment, assenyalar dos aspectes, que poden semblar poc importants, però que jo crec que són paradigmàtics per explicar la voluntat amb què s'ha fet aquesta exposició. Mentre hi ha un excés de persones del camp catòlic i, especialment, de capellans —no ho dic amb cap connotació pejorativa, aquesta afirmació és absolutament compartida per persones que treballen en aquest camp—, al llarg de l'exposició no es cita ni una sola vegada, ni una sola vegada!, un obrer o un treballador, ni una sola vegada. I s'ignora, evidentment, també, el paper decisiu dels treballadors en el procés de transició política i de recuperació de les nostres llibertats nacionals.

El mateix passa amb les dones : de les dues-centes quaranta persones citades al llarg de l'exposició —que evidentment són citades diverses vegades algunes d'elles—, únicament quinze són dones i de les quals nou són d'una organització que era l'Aliança de la Dona Jove, que era una organització que es va produir durant la República. Evidentment, la presència de la dona ha estat sempre desgraciadament petita, però en el seu recull és molt menor.

En definitiva, senyor Conseller, voldríem saber per què s'han produït aquestes distorsions, aquestes desproporcions i aquestes ignoràncies.

Res més i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller vol contestar? L'Honorable senyor Alavedra té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ : Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, senyor Soto, jo, abans d'aquestes dues interpellacions que vostè ha fet sobre temes, el primer relacionat amb la joventut, el segon relacionat teòricament amb les exposicions, però en la pràctica, en la seva defensa també relacionat amb una exposició amb motiu de l'Any Internacional de la Joventut, doncs, prèviament a aquestes dues interpellacions jo m'he llegit amb tot detall la sessió informativa de la Comissió de Cultura, en la qual vostè va fer exactament totes aquestes preguntes al Director General de la Joventut. Jo dic «exactament» perquè ho dic de memòria, evidentment, però em sembla que tot això va sorgir en aquella llarga sessió informativa i que, per tant, tot això donava peu a preguntes en Comissió o, en tot cas, a preguntes en el Parlament. A partir que vostè això ho tradueix en una interpellació, evidentment, ho ha de plantejar com una política de tipus general, que és l'objecte bàsic de les interpellacions, basada en el capteniment del Govern de la Generalitat en

la política d'exposicions i, per tant, jo entenc que la seva pregunta concreta és aquesta i que és un tema de política general, que és l'objecte de les interpellacions, i únicament en la introducció —jo sabia que vostè parlaria d'aquest tema, perquè en la introducció d'aquesta pregunta concreta, que és de tipus general, vostè fa una crítica molt més lleugera que la que ha fet ara, sobre aquesta exposició concreta de la joventut. Per tant, jo em trobo amb la disjuntiva o de contestar una interpellació, és a dir, de parlar de la política general d'exposicions de la Generalitat, i apartar-me molt del tema, o senzillament contestar una pregunta, que és sobre aquesta exposició de la joventut.

Aleshores, si m'ho permet el senyor President i m'ho permet també vostè, jo intentaré fer totes dues coses, és a dir, parlar del que és l'objecte de la interpellació, que és la política general d'exposicions dins de la qual s'engloba aquesta i, de passada, per tenir l'atenció que crec que es mereix l'Il·lustre Diputat interpellant, doncs, parlar també d'aquest tema, que em sembla que és una pregunta concreta, sobre una exposició determinada.

Durant el període de temps —passo a la política general, senyor Soto, encara que vostè no hi hagi fet referència, però sí que en fa referència escrita, i suposo que li interessa també, no sé si el satisfarà la resposta, suposo que li interessa— comprès entre els anys 80 i la part transcorreguda de 1986, s'han celebrat per l'Executiu de la Generalitat un total de 69 exposicions. No entraré, evidentment, en el títol i el detall de totes elles, perquè seria una manera hàbil de no tenir temps després de parlar de l'exposició de la joventut, però sí que diré les grans línies concretes que han mogut aquestes exposicions.

En primer lloc, hi ha unes exposicions per donar a conèixer als ciutadans de Catalunya la realitat del nostre país i la tasca de l'autonomia, i aquesta ha estat una necessitat que el primer Govern estatutari de la Generalitat, des del 1980, ha considerat essencial. Es va procurar amagar en el règim anterior la realitat de Catalunya als nostres ciutadans i em sembla que calia aprofitar aquesta època de llibertat, de democràcia i d'autonomia per donar a conèixer aquesta realitat.

Dintre d'aquest camp, citaré algunes exposicions : «121 artistes catalans», celebrada l'any 80 al Tinell sobre la mostra de dues-centes obres retornades pel Govern de l'Estat a la Generalitat, i que havien estat confiscades pel Govern del General Franco, durant la guerra civil, mentre viatjaven cap a Mèxic. Aquest és un exemple de donar a conèixer l'art dels artistes catalans als ciutadans de Catalunya. Una altra exposició que podria ser tipus d'exemple és : «Trens i estacions», «Llibres impresos a Catalunya» que reunia tota la producció de les editorials ubicades a Catalunya i que representaven més de 10.000 volums d'exposició de llibres editats durant l'any 80, en català i en castellà, i que eren una prova de la vitalitat cultural del nostre país; «Expocultura» organitzada pel Departament de Cultura, i que ofería una mostra de la realitat cultural catalana, amb una visió de la seva vitalitat i de la varietat de l'art a Catalunya. Aquest és un camp, doncs : donar a conèixer la realitat del nostre país.

Un segon camp han estat aquelles exposicions que han tingut com a finalitat donar a conèixer la realitat de Catalunya més enllà del nostre territori. En alguns casos aquestes exposicions han estat monogràfiques, de tipus monogràfic, i en alguns cas, ha estat més global, de la realitat global de Catalunya.

Entre les primeres citaria la de «Tàpies, íntim», feta a Karlsruhe, o bé la celebrada a París sobre el ceramista Antoni Comella.

Altres —com deia abans— han presentat la realitat catalana d'una manera més àmplia i són, per exemple, la de París «La Catalogne, aujourd'hui», la qual presentava una visió històrica, cultural, econòmica, industrial i turística de Catalunya, o bé l'última exposició feta amb participació de l'Ajuntament, o participant nosaltres —que s'interpreti com es vulgui, en tot cas feta junt amb l'Ajuntament de Barcelona— sobre «Homage to Barcelona» que ha tingut lloc a Londres amb un gran èxit —com vostè sabrà— de visitants, i una gran repercussió en la realitat britànica sobre la projecció barcelonina i catalana. Una altra exposició orientada en el mateix sentit global fou «La Setmana Catalana» de Karlsruhe.

Una altra manera de donar a conèixer la realitat de Catalunya, és incidint en una forma més aprofundida i sectorial del que és Catalunya a la resta de l'Estat espanyol, és a dir, donar a conèixer Catalunya a la resta de l'Estat, com per exemple «La Setmana Catalana» a Canàries, o bé l'exposició que es va fer a Madrid, també amb un gran èxit de visitants, com és «Catalunya en l'Espanya moderna».

Hi ha hagut exposicions a diverses ciutats europees —que no passaré a detallar—, però bàsicament voldria resumir, doncs, els criteris —que és el que demana vostè— de la política d'exposicions, que no es fan d'una manera parcial i descoordinada, i per cada un dels Departaments, perquè trobem uns eixos d'actuació, que és : coneixement de la realitat de Catalunya als ciutadans de Catalunya, i projecció de Catalunya cap a la resta de l'Estat, o projecció de Catalunya enfora, fonamentalment a Europa i a Amèrica, i des de dues òptiques : primer, la cultural, la producció cultural de Catalunya, i després la projecció de tipus econòmic, comercial, industrial i turístic. Aquests són els criteris bàsics de la política d'exposicions, i em sembla que són uns criteris que difícilment es poden variar o es poden discutir; es pot criticar una exposició concreta, però no tots els eixos fonamentals.

Però em voldria referir al que ha estat l'objecte de la defensa de la seva interpellació, que és l'exposició «Joventut fa Catalunya». En primer lloc, voldria dir que aquesta exposició es presenta en uns plafons, amb una llargada total de 135 metres, que —com he dit abans, em sembla— ha recorregut de manera itinerant trenta-una poblacions de Catalunya, pertanyents a vint-i-sis comarques, i en ser la llargada total dels plafons de 135 metres, ha de ser, amb un text explicatiu, amb il·lustració documental sobre el que han estat les associacions de joves a Catalunya durant aquest segle. I, forçosament —i voldria amb això, sortir al front de les crítiques que ha fet el senyor Diputat en la seva intervenció— un plafó de 135 metres, amb textos, ha de ser forçosament un resum, i trobo molt normal —i a més a més els exemples que ha donat— em sembla molt lícit, que el senyor Diputat hi trobi a faltar uns fragments de la vida de les associacions juvenils a Catalunya, i trobi que d'altres estan accentuats. Per tant, potser sí, però, em sembla que és més efecte de la forma de la presentació de l'exposició que d'altra cosa.

Es tracta d'una aproximació —aquesta exposició— a un aspecte concret de la joventut, que intentava relligar amb els lemes designats per les Nacions Unides per a l'Any Internacio-

nal de la Joventut, que eren concretament —com ens ha recordat abans el Diputat interpellant— participació, desenvolupament i pau, amb el Foment de les Associacions Juvenils.

Es tractava d'exposar el que han estat i el que han fet les associacions de joves a Catalunya, com a parts actives del desenvolupament i de la seva contribució a la pau, i d'una manera una mica diferenciada d'altres organitzacions; és a dir, pròpiament com a associacions de joves i com a organitzacions juvenils.

L'exposició és, doncs, una història d'aquestes associacions, i té una data d'inici i una data final. La data inicial és l'inici de segle, i la data final són els anys 70 —hauria pogut anar més enllà, però són els anys de la transició política a l'Estat espanyol. Hi ha segurament dates posteriors, però la finalitat era fer des de principi de segle fins als anys de la transició. És possible que, per aquest motiu, el senyor Diputat hi trobi moltes dates, o molts esdeveniments de la història recent que hi manquen, però la finalitat era arribar fins a l'època de la transició, i per això hi troba referències a l'etapa anterior.

Per bé que aquesta exposició hauria pogut ser molt més extensa —i segurament ho hauria hagut de ser— comporta necessàriament un treball de resum i de síntesi, i en aquest resum i en aquesta síntesi intervenen criteris de valoració història de les actuacions de diverses associacions que nosaltres comprem que no puguin rebre l'aplaudiment de tothom, i que es considera que algunes etapes són sobrevalorades i altres infravalorades. Aquesta és l'exposició que jo faria, la intervenció que jo faria per explicar les diferències de criteri entre el Diputat interpellant i el Consell Executiu sobre aquest tema.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : L'Illustre Diputat vol replicar?

El Sr. SOTO : Una primera explicació, i és que nosaltres voldríem saber si existeix una coordinació global de la política d'exposicions, i si el resultat final d'una exposició és supervisat per algun Departament o no. Perquè vostè segur que coincidirà amb mi que si en una exposició es produeixen greus distorsions de la realitat, es produeixen tota una sèrie de fets —com els que jo he dit—, aquesta exposició —que és una finestra de política del Govern de la Generalitat en molts llocs de Catalunya—, sens dubte, significa que molts ciutadans posin en dubte la política global d'exposicions del Consell Executiu. Per tant, jo crec que aquest tema és un tema fonamental. Vostè ha parlat de diferència de criteris. Jo crec que parlem d'altra cosa que de diferència de criteris. D'una altra cosa molt diferent. D'una exposició que en un període determinat sobrevalua d'una manera increïble l'actitud d'una persona i d'un sector social de Catalunya, i que margina absolutament la resta de sectors polítics i socials de Catalunya, la resta de sectors polítics i socials de Catalunya. L'esforç de l'esquerra, l'esforç dels treballadors, l'esforç de les organitzacions polítiques i juvenils : silenci total. I no em digui vostè que és una exposició que es va fer dins del 70, perquè hi havia, entre d'altres coses, uns plafons —d'aquests que ha parlat vostè— que anaven més enllà, i que parlaven dels desafiaments de l'escoltisme i que parlaven de la història de l'escoltisme, d'accions i de reunions concretes que s'han produït en el període 70-85, i, evidentment, vostès no es van oblidar de fer referència a les dues victòries electorals de Convergència Democràtica de Catalunya, amb foto del senyor Pujol. Si acabava en el 70, acabava per a tots

—suposo—, no sols per a uns.

No hi ha hagut objectivitat, no hi ha hagut rigor; hi ha hagut una manipulació —jo crec— greu; hi ha hagut un desconeixement absolut del pluralisme polític i social d'aquest país; el subconscient els ha traït —jo gosaria dir, fins i tot, que aquesta exposició és una demostració clara del que és la seva política de joventut, i del que és la seva política global.

Persones processades, com el senyor Pujol; persones que van fer campanya, n'hi ha, en aquesta Cambra, com moltes, moltes —en aquesta Cambra, sortint d'aquesta Cambra. I jo faig un avís als Diputats de la majoria governamental. Jo vaig buscar, en aquella exposició, una referència molt concreta; no demanava per a aquest esdeveniment els plafons, els metres que es dedicava al cas Galinsoga o als fets del Palau; em conformava amb la meitat, amb una quarta part, amb una desena part. Vaig trobar que aquest fet també es va arraconar amb aquests papers de la cronologia que s'havien de veure amb lupa; em refereixo al que un Diputat d'aquest Parlament escribia en aquest periòdic, en *El Periódico de Barcelona*, aquest matí, sobre el senyor Carrasco i Formiguera; el senyor Carrasco i Formiguera tampoc rebia el tractament que rebien, que ha rebut, per exemple, el senyor Pujol; se'l posava al mateix costat que la resta de forces polítiques i socials de Catalunya. Vagin amb compte perquè quan es distorsiona la història no es recorden ni dels amics.

Jo, en tot cas, el que li voldria demanar a vostè, senyor Conseller, és que vostès tenen una greu obligació política davant aquesta Cambra, que és reparar aquest error —per dir-ho d'una manera suau—, de reconèixer sincerament les contribucions que del moviment juvenil, del moviment obrer, des de l'esquerra es van fer en el procés de transició i en la recuperació de les nostres llibertats nacionals. Esperem que hi hagi una resposta positiva en aquest sentit.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller vol contrareplicar?

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ : Senyor President, senyores i senyors Diputats, si l'Il·lustre Diputat interpellant em diu que reconegui, en aquesta Cambra, les aportacions de totes les associacions juvenils, i de totes les lluites que hi hagut en favor de la democràcia i de la llibertat, jo estic disposat, evidentment, a reconèixer-ho d'una manera molt humil i molt modesta, i he de dir que al reconeixement que ell ha fet, des d'aquesta tribuna, jo m'hi sumo, m'hi adhereixo plenament. ¿Que ell voldria que amb alguna exposició més completa això es veiés plasmat, per reparar el que ell creu que ha estat un oblit o unes mancances d'aquesta exposició, doncs, per què no? I, segurament, jo crec que reparar alguns oblits, algunes mancances és bo.

Ara, el que jo no estaria d'acord amb el senyor Diputat és en totes aquelles comparacions que ha volgut fer —uns perquè estan assenyalats i altres perquè no—; els fets assenyalats en aquesta exposició certament són fets importants —i a això el senyor Diputat no hi ha fet cap objecció—, el que passa és que potser n'hi ha uns altres que també s'haurien d'haver assenyalat, i jo no voldria fer aquí tota una llista —evidentment ell l'ha feta, és molt més àmplia i podria ser molt més àmplia que la que ell ha fet—, però, en tot cas jo repeteixo que m'adhereixo al seu homenatge, des d'aquesta tribuna a aquestes persones que han lluitat per tota aquesta lluita juvenil, durant aquest

segle fins als anys 70, i a més diré que, probablement, valdria la pena, amb una nova exposició, reparar algunes mancances, alguns oblits, o alguns diferents criteris d'interpretació.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la situació de la sanitat

El Sr. PRESIDENT : Bé, passem ara, doncs, a la interpellació següent que és la que formula al Consell Executiu sobre la situació de la sanitat, el Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Per formular-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Honorable Diputat senyor Armet. *(Pausa.)*

Prego la Cambra que guardi silenci.

El Sr. ARMET : Gràcies, senyor President. Aquesta interpellació es refereix a un tema que ha estat molt debatut al llarg d'aquests mesos. A ningú se li escapa que la voluntat del Grup Socialista és posar en relleu el que ha estat la lamentable gestió, el clamorós fracàs de gestió del Departament de Sanitat del Consell Executiu de la Generalitat. Per tant, ens trobem davant d'un tema important.

Vagi per endavant que nosaltres aquest tema, si haguéssim estat en un altre Parlament, òbviament és un tema de moció de censura individual. Si haguéssim estat en un altre Parlament podria ser objecte d'una moció de censura al Consell Executiu per un aspecte temàtic, però voldria recordar a tots els Diputats que els marges de maniobra del Parlament de Catalunya foren objecte, amb l'Estatut Interior, d'un pacte polític que passava per : no fer moció de censura individual a un Conseller i no dissoldre el Parlament; pacte polític que va ser trencat unilateralment pel Consell Executiu de la Generalitat a partir de manifestar la seva voluntat de dir : dissoldrem el Parlament quan vulguem. Des d'aquest punt de vista podríem dir que nosaltres ens belluguem amb la voluntat de fer una desaprovació a aquesta política, que és una paraula mínima, però que és el màxim que podem fer. Des d'aquest punt de vista, evidentment, jo volia referir-me quan algun Einstein de la comunicació ha fet, allò, comentaris que si desaprovació, reprovació, si *reprobo* i coses d'aquest tipus i seria millor dir «blasme». És a dir, ens mantenim en les cotes més baixes de tots els Parlaments del món, desaprovat davant d'un clamorós fracàs; estem per tant en unes cotes de mínim. Fins i tot el Dijous Sant hi havia algú que deia que era un element que s'inspirava en la psicopatologia de la vida quotidiana del Freud, aquesta voluntat profunda de desaprovat. Els socialistes hem desaprovat dues Conselleries, perquè aquestes dues Conselleries, concretament la de Treball i la de Sanitat, manifestaven unes carencies gravíssimes des de la nostra perspectiva. Jo voldria —i em sembla que això és important— recordar, per tant, que el trencament de l'equilibri interior d'aquest Parlament el va fer el Consell Executiu i aquest trencament de l'equilibri interior ens deixa a nosaltres amb l'única i exclusiva possibilitat de procedir a una desaprovació de la política duta a terme.

És evident que ens trobem també amb altres fets que jo voldria assenyalat-los com a aspectes previs. L'altre dia un fi analista polític em comentava que hi ha un *Guinness* polític, sens dubte, per a un partit, diguem-ne, català, per exemple, que en tots els temes significatius importants de la vida política espanyola i catalana, com pot ser l'ensenyament, el divorci, la interrupció voluntària de l'embaràs, un referèndum sense im-

portància, evidentment no es pronuncia, és a dir, no és un partit polític que es pronuncia, i, finalment, sembla que fins i tot els representants d'un petit poble de Catalunya a Arbúcies per veure l'amplada d'un pont tampoc es pronuncien. I em comentava, realment, que això és un tema típic de *Guinness*.

És evident que jo no voldria aprofundir en aquest tema, però sí que voldria aprofundir en una de les irracionalitats de la vida política catalana, que és la següent: Jo m'he trobat, i nosaltres ens hem trobat, que moltes vegades quan nosaltres hem dit: «la política d'aquest sector és correcta», hi ha hagut algú que se'ns ha dirigit a nosaltres, i a mi particularment m'ha dit: «si us plau, pregaria que no parlessis bé de la política que jo duc a terme perquè això em perjudica en el Consell Executiu.» És a dir que, curiosament, quan diem el Grup Socialista, el Grup majoritari de la Cambra troba bé una política, això perjudica, diguem-ne, personalment, la carrera política d'una persona. Sense contrari, perquè vegi, diguem-ne, l'apreci personal i en canvi el rebuig integral de la seva política que tenim amb el senyor Laporte, fent aquesta desaprovació no fem res més que, diguem-ne, beneficiar-lo ostensiblement amb la lectura crítica, convergent, especial de Catalunya, que és una lectura —diguem-ne— molt especial i molt *sui generis*. (Rialles.)

Crec que aquests elements —diguem-ne— són molt importants, a tenir molt presents davant aquest procés. Per què nosaltres procedim a aquesta desaprovació? Jo diria que el tema, el problema de la Sanitat apareix fa molt temps, no entra en el Parlament, es coneix perfectament. Actitud socialista: «Cal un acord davant un problema que preocupa milers de ciutadans de Catalunya.» Raimon Obiols diu això, exactament, l'estiu de 1985. Resposta política: nulla. Resposta efectiva: el Conseller Cullerell passa a manar sobre els aspectes econòmics de la Conselleria de Sanitat. Per tant, reconeixement que hi ha unes dificultats determinades. Aquesta és la resposta de l'estiu de 1985.

Hi ha un debat, no reproduiré aspectes del debat, però aquest debat té un fil conductor, i un partit que té un gran poder comunicacional el fil conductor el manté amb fermesa, sobretot després pel mateix President. El President, el Conseller i tinc aquí opuscles de Convergència, diu textualment, insisteixen d'una forma permanent dient: «tots els problemes de la Sanitat de Catalunya vénen derivats de les insuficiències econòmiques de Madrid.» Jo, com a ciutadà de Catalunya, he rebut un opuscle a casa en aquest sentit, cartilles, dissets per cent —després en parlarem, d'aquest tema—; tots, des d'aquest Parlament, aquest portaveu els diu: el 90% són derivats de la seva gestió, el 10% és de l'ajust amb l'Administració central. Un altre portaveu, el senyor Espasa, si no recordo malament, deia: «el 70% són derivats de la seva gestió, el 30% del tema de superar les valoracions». Per tant, vostès porten el debat en aquest nivell: nosaltres no tenim cap responsabilitat, la tenen els altres; per tant, no es fa res, després del debat, no es pren la mínima política, diguem-ne, d'humilitat de fer coses. Després del debat hi ha un anunci que esglaiava qualsevol persona responsable, s'anuncia un pla de reconversió i es nomenen gerents de reconversió. Això està en marxa, pla de reconversió. En serveis públics no es pot fer pla de reconversió, ho saben vostès perfectament. Vostès pretenien amb aquesta política aglutinar el sector per situar la responsabilitat de vostès als altres, sobre la base d'un pretext clar de reconversió d'un

servei públic, quan el pla de reconversió, hem dit cent mil vegades, només es pot fer per un sector industrial que té una demanda decreixent, demanda estructural decreixent, la sanitat és un servei públic amb demanda potencial creixent. Això, en termes, evidentment, econòmics. Nosaltres davant d'aquesta situació vam dir que calia fer unes coses i ràpidament vam dir què cal fer. Cap resposta per part de vostès. I vam dir una frase que em sembla molt significativa, «mes que passa, mil milions de pessetes de dèficit acumulat». I, evidentment, van llançar unes alternatives, alternatives que sempre vostès s'han negat a recollir i a dialogar en relació amb alternatives positives que nosaltres plantejàvem. Perquè nosaltres no estem satisfets que hi hagi una crisi de la sanitat a Catalunya perquè l'estan patint els ciutadans de Catalunya.

Què passa en aquest període? Es mantenen congelats els concerts. No hi ha cap tipus de canvi després del debat, no hi ha cap tipus de situació nova. Concerts congelats des del 1983. Per tant, angúnia progressiva de tots els administradors de la sanitat de Catalunya; intenten situar el problema, traslladar el problema com després veurem. Curiosament es produeix un fet, un fet intern del Govern que no s'analitza convenientment. Vostès han de fer una modificació pressupostària important que per primera vegada la crisi de la sanitat situa el Consell Executiu en crisi pressupostària significativa. I aquesta crisi pressupostària significativa és —i dic exactament aquesta frase— «l'espoleta» de la crisi política de la dimissió dels Consellers de Cultura i del Conseller de Comerç. El Conseller de Comerç veu com es rebaixen els 900.000 milions de pessetes a les seves partides pressupostàries. La crisi de la sanitat significa penalitzacions esbiaixades, i, per tant, com dic clarament, significa l'espoleta, l'espoleta d'una crisi, profunda, important com nosaltres hem dit, que estava larvada, però espoleta de la crisi del Consell Executiu. Què succeeix en aquest període? Succeeix que els proveïdors habituals de la sanitat de Catalunya, quan la sanitat està en un pressupost integrat —i no separat— i, per tant, el conjunt de la globalitat del mateix pressupost resulta que no cobren, i que el termini de pagament als subministradors de Catalunya és de catorze mesos, i que algunes empreses han hagut de tancar com a conseqüència d'aquesta política. I si estava en un pressupost universal i aquest Parlament va eixamplar els crèdits a curt termini en 4.500 milions de pessetes, ni això va servir per apuntalar mínimament aquesta situació que s'estava produint a nivell de l'Administració de la Generalitat de Catalunya.

Més coses han anat passant. Després de sis anys, i com a conseqüència de la seva política dels tres darrers anys, vostès, en cap moment, han tingut un coneixement clar de la situació del sector i no l'han volgut tenir. Jo els diria als senyors Diputats que em citin algun govern del món que, davant d'una crisi important que es parla que hi ha més de 40.000 milions de pessetes d'endeutament dels hospitals de Catalunya en el sector públic, diguem-ne, espanyol, l'Administració, que és qui té l'aixeta dels recursos, el control amb alta dels recursos, que disposa de tot per regular, el conjunt del sistema; que em citin vostès algun govern del món que fa una enquesta personal dient «vostè, quant deu?». A tot arreu del món es fa una auditoria, amb els serveis propis d'intervenció o amb serveis aliens complementaris, per tal de conèixer d'una forma coherent quina és la situació del sector.

Ens trobem amb els acords econòmics. Els acords econòmics que signifiquen 20.000 milions de pessetes tiren per terra tota la literatura que vostès havien produït en relació amb la situació de la sanitat de Catalunya. Jo, des d'aquest Parlament els havia dit que això, 16,3, no era una mala negociació. Vaig arribar a parlar d'un 16,4, vaig dir que no era una mala negociació i resulta que vostès signen un acord de 16,3, 16,25 per tant, reconeixement de la baixa per anar al criteri de població amb un nombre d'anys determinat, i el que surt, evidentment, és la nostra posició que havíem mantingut en aquest Parlament i amb proposicions no de llei que les diferències que es produeixin a l'Estat també n'ha de gaudir la Generalitat de Catalunya, cosa que ens semblava òbvia i elemental.

Per tant, tota aquesta literatura produïda pel mateix partit, o llançada des de les altes instàncies de la Generalitat de la guerra de percentatges, resulta que vostès van definitivament a les posicions que nosaltres havíem defensat. Què ha passat? Amb els esforços, amb les crisis de Govern, amb les reduccions de partides, amb tota la política dura que vostès han dut a terme aquests mesos, però sense cap concreció, s'ha fet un procés de vas comunicant que han passat gran part del dèficit que tenien vostès com a Administració al conjunt dels centres hospitalaris de Catalunya, debilitant els centres hospitalaris, desmoralitzant honestos gestors que han fet, realment, extraordinaris esforços de gestió, o molt significatius esforços de gestió.

Se'ns dubte —i el temps se m'acaba, volia acabar i acabo molt sintèticament la meua argumentació—, durant aquests sis mesos es produeix una desorientació absoluta. En aquests moments no es coneix quina és la situació del sector, no es coneix el dèficit del sector, s'avalua a través d'una enquesta, s'ha debilitat els centres hospitalaris a uns nivells de planejament, de pagament estrictament de nòmina i, per tant, això té un flux d'ingrés per supervivència perquè han exhaurit les vies de finançament no pagant el sector públic. Això és el que ha passat. Vostès continuen amb la política que han fet sempre, que és la discrecionalitat, mai cap pla, mai cap orientació. Les bestretes de tresoreria es negociaven en una taula de treball i a tu et dono cinquanta i a tu et dono cent i a tu et dono cent vint-i-cinc. I així s'ha portat el sector sanitari de Catalunya, amb el compte de la vella, no controlant el sector i amb negociacions parcel·lades i d'un a un amb els diferents centres hospitalaris de Catalunya.

Vostès no han fet, en cap moment, un esforç mínim de plantejament i de programació obligant-se amb actuacions concretes, ni una. Els grans problemes de decisió sanitària de Catalunya han restat tots pendents. I podem citar-ne un darrere l'altre. Trobarem en algun cas solucions operatives per un lloc, que són solucions operatives diferents en un altre lloc. El desgavell s'incrementa en aquest sentit. I, per últim, la millora de gestió que es podia pressuposar, sobretot amb una base operativa que vostès tenien d'uns propis centres, propis centres que estan a un nivell de descapitalització especialment significatiu, que vostès no han comptat ni amb el pla de reordenació —diguem-ne— que han fet, aquesta millora de gestió, ni l'han impulsat en el conjunt del sector, ni vostès tampoc han estat capaços d'impulsar-la en els centres propis que haurien d'haver estat els models de la gestió sanitària de Catalunya. És evident que vostès darrerament han fet uns esforços d'una cosa que

se'n diu pla de reordenació, que, per cert, jo vull dir que tots els temes significatius ens els copien, perquè tothom que hagi seguit el tema, es parlava de reconversió, nosaltres de reordenació, amb sis mesos ens copien. Vostès tenen vint vegades més potència comunicacional i tothom es deu pensar que això de la reordenació és de vostès. És com l'assignatura pendent que diu el senyor Pujol i que és obra del Raimon Obiols, i tantes d'altres que podríem anar citant. (*Remor de veus.*) Però és evident que vostès intenten uns papers de reconversió, i aquests papers de reconversió no fan res més que muntar amb unes hipòtesis irrealment, amb uns compromisos econòmics que no diuen d'on sortiran els diners i amb unes hipòtesis molt realment difícils de sostenir després d'haver vostès signat l'acord amb l'Administració de l'Estat en el sentit de dir: continuarem devent tots els diners a la Seguretat Social i a la hisenda pública, és a dir, no pagarem, i en tots els papers de vostès diuen: l'any 91 potser arribarem a l'equilibri pressupostari. Això és el seu plantejament que fan en aquests papers. És evident que vostès, durant aquests sis mesos, després de l'avís que els va fer aquest Parlament vostès tenien l'obligació de donar una sortida al problema. No solament no han donat una sortida al problema, sinó que estem encara pitjor. Estem encara pitjor, perquè hi ha una indefinició absoluta. El que sí que és cert és que vostès han aconseguit una cosa important, per a vostès, possiblement, per a la seva lògica política, que és debilitar tots els centres hospitalaris de Catalunya, que des de l'any 83 estan esperant la renovació de concerts, que es troben en situacions límit, en situacions de descapitalització, sense cap normativa, i amb una voluntat de millorar el servei als ciutadans de Catalunya, voluntat que si ho han fet en molts casos ha estat per esforços addicionals de recursos, que en molts casos han hagut de subministrar els ajuntaments de Catalunya.

El Sr. PRESIDENT: Prego l'Honorable orador que tingui en compte que el seu temps ha estat àmpliament o amplíssimament ultrapassat.

El Sr. ARMET: Senyor President, li agraeixo molt la seva benevolència i demano en aquest cas disculpes per haver ultrapassat el temps que tenia. Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable Conseller doctor Laporte té la paraula per a contestar.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL (Josep Laporte): Molt Honorable senyor President, Il·lustres senyores Diputades i senyors Diputats, Honorable senyor Armet, m'agradaria molt, després de sis mesos passats del debat de sanitat, tornar a començar.

Vostè ha replantejat la majoria dels temes —no tots, perquè amb el temps de què disposava era impossible— que van ser debatuts en aquest Parlament fa gairebé sis mesos.

És impossible; deu minuts obliguen a plantejaments més o menys telegràfics, i obliguen també a respostes telegràfiques. Jo li podria contestar moltes coses, i moltes de les coses que li podria contestar, de fet, no cal que les hi contesti, senyor Armet. Jo li recomanaria que vostè es llegís una altra vegada els *Diari de Sessions* corresponents als dies 22 i 23 d'octubre, on es recull —no cal dir-ho— taquigràficament tot el que jo vaig dir i tot el que va dir vostè, i, del que va dir vostè, en parlarem de seguida.

Per tant, molts dels problemes que vostè planteja han estat

debatuts aquí amb molt més temps que no pas tenim avui, i han tingut una resposta absolutament concreta. Perquè quan jo he plantejat seriosament davant d'aquest Parlament quina era la nostra política, què és el que s'havia fet, quines eren les nostres intencions, en el fons això se'ns ha discutit poc; sempre se'ns diu el mateix : que no tenim planificació, que no tenim cura en la gestió, que no ho sabem fer. Pel que fa als hospitals, de vegades se'ns diu una cosa o se'ns diu una altra. Tinc aquí cites textuais, senyor Armet, que un company seu, el senyor Garcia, el mes de desembre del 84, quan es discuteixen els Pressupostos, ens diu que paguem massa per concerts, i vostè, en el debat de sanitat i avui, ens diu que paguem poc, per concerts. (*Rialles.*) Paguem el que podem, senyor Armet.

Bé, anem a parlar d'algunes de les coses que vostè ha dit. Òbviament, és impossible de totes; després, en la rèplica, en tot cas, tornarem sobre alguns d'aquests temes.

Vostè em diu, per exemple, que nosaltres ens hem negat al diàleg. Res més fals. Vostè sap que nosaltres hem tingut un diàleg constant, no solament un diàleg polític, sinó un diàleg tècnic. No ja ara, que es parla de la reconversió o de la reordenació; hem tingut sempre un diàleg, altament fructífer, amb institucions i amb corporacions i amb tota la gent implicada en el sector. Jo li podria recitar una llarga llista d'acords de planificació conjunta que hem tingut, senyor Armet, amb l'Ajuntament de Barcelona, amb el de Terrassa, amb el de Sabadell, amb el de Vic, amb el de Mataró, amb el de Reus, amb el de Badalona, amb convenis signats! —no unes converses així com aquell que no diu res, amb convenis signats—, fent la planificació de la sanitat de les respectives ciutats conjuntament. Hem donat subvencions per a consultoris a setanta o vuitanta municipis diferents. Estem procedint i contribuint al remodelatge d'hospitals que, si no són municipals, són paramunicipals —com vostè sap— a Palamós, a Badalona, a Valls, a Olot. Fixi's que no li parlo pas de municipis regits per gent precisament de Convergència, en la immensa majoria dels casos. Per tant, res de negació del diàleg.

Altrament, tot el que vostè explica no té les conseqüències que vostè diu. La crisi del Consell, senyor Armet, això ja ha estat discutit moltes vegades, i veus fins i tot més autoritzades que les meves ho han dit, no té el seu origen en el tema de la sanitat. Diu que hi ha proveïdors que no cobren, i que paguem a catorze mesos. És cert, senyor Armet; pagàvem a catorze mesos. Pagàvem a catorze mesos perquè els diners del 83, el saldo, el vam rebre el juny del 85, senyor Armet; el juny del 85. I la resta de diners del 84, els hem rebut ara, la setmana passada o l'altra; fa quinze dies. Ara podem pagar els endarreriments, i nosaltres no pagarem amb més retard que l'INSALUD, que després en parlarem també, de l'INSALUD, si tenim temps.

«No tenim un coneixement clar del sector» : senyor Armet, no em faci riure. Tenim un coneixement total, absolut i exhaustiu del sector.

Parla vostè dels acords econòmics; en parlarem després. Que actuem sempre amb discrecionalitat, que no hi ha plantejaments, que descapitalitzem els centres propis i els altres; que estem encara pitjor que abans. En fi, res de tot això, senyor Armet, és cert, i jo li podria demostrar fil per randa que tot el que hem fet, no des d'ara, no aquests sis mesos, sinó des que estem al capdavant del Govern i del Departament de Sanitat,

ha estat per ordenar i planificar el sector, tal com s'havia de fer.

Què hem de fer, ara? Miri, en primer lloc, jo li faré un resum d'unes coses que ja li deia el dia 22 d'octubre, però que es veu que vostè no se'n recorda.

Primera : jo he dit, ho mantinc, em ratifico i ho puc demostrar, senyor Armet, que gairebé tots els problemes de la sanitat catalana, i si tant em fa dir, de l'espanyola, vénen d'una insuficiència del finançament. Per tant, la primera cosa que hem de fer és negociar. S'ha negociat, i jo li diria, a més a més, que s'ha negociat amb èxit. I, jo en una cosa li dono la raó, senyor Armet : és molt important que hagin vingut 20.000 milions de pessetes, però hi ha coses que són més importants que aquesta. És molt important, per exemple, que s'hagi reconegut en les negociacions que hi ha hagut —que han estat, sobretot, per part del Ministre Almunia i del Conseller Culler—, que s'hagi reconegut finalment, i que així s'hagi plasmat també, gràcies a una esmena nostra a la Llei General de Sanitat, que les desviacions que tingui l'INSALUD central repercutixin també favorablement sobre aquelles comunitats autònomes que tinguin l'INSALUD traspassat. Això és tant o més important que els 20.000 milions, senyor Armet. I és molt important un altre punt acordat en aquestes darreres negociacions, senyor Armet, que és que ara, finalment, hem cobrat els diners de l'any 84, i que si es compleix la paraula escrita i firmada —per tant no tinc cap dubte que es complirà—, les quantitats corresponents a l'any 1985 seran rebudes dintre el mes d'abril. Per primera vegada, a diferència de l'INSALUD, que quan necessita un suplement de crèdit el rep immediatament —com vostè sap molt bé, senyor Armet—, els complements que rebrem nosaltres, els rebrem, no dintre el mateix any, però no un any i mig després, com ha passat fins ara, sinó tres o quatre mesos després de tancar l'exercici. I d'aquesta manera, jo espero, senyor Armet, que d'aquestes llargues llistes d'espera dels proveïdors —que jo sóc el primer a lamentar—, les podrem posar, com a mínim, a l'alçada de les de Madrid.

Li hauria d'explicar què és el que hem fet tot aquest temps, a part de negociar això..., i han de seguir les negociacions, perquè l'any 85, senyor Armet, com vostè sap molt bé —s'ha explicat prou—, no està tancat encara. I hem d'aclarir com tancarem també el 86, i hem d'aclarir quines seran les compensacions interterritorials que ara figuren a la Llei General de Sanitat, i que jo demanava en el passat debat, i que vostè va reconèixer que realment s'havia de fer un balanç. Això, realment, pot ser molt important perquè vostè sap, senyor Armet, que molts malalts de tot Espanya vénen aquí per motius que no cal que ara jo hi entri.

Estem fent moltes altres coses per millorar l'assistència primària i per contenir costos, senyor Armet; la reforma de l'assistència primària és una d'elles. Estem fent moltes coses per a la reordenació hospitalària, fent una nova redistribució territorial i per nivells dels llits existents. Estem impulsant una coordinació horitzontal i vertical de tota la xarxa sanitària. Estem creant una xarxa per a malalts crònics, i partim d'unes hipòtesis econòmiques que jo entenc —i li ho demostraré, si ho vol— que són perfectament raonables. I tot això, amb plena voluntat de col·laboració —li ho ben prometo, senyor Armet—, amb la mà estesa, per tal de seguir-nos entenent amb institucions, com ens hem entès fins ara, i fins i tot amb el Govern de Madrid, per poder arribar a conclusions que siguin satisfactòries per a

tothom, però d'una manera molt fonamental, per a la sanitat a Catalunya.

I, ara, d'aquí a poc temps, tindrem ocasió de discutir en aquesta Cambra el Pressupost del 86, i ja el discutirem aleshores, no? I a partir d'aquell moment podrem també explicar —els hospitals més o menys ja ho saben, i serà publicat molt ràpidament— la nova ordenació dels concerts. Per primera vegada, després de tres anys, hi haurà uns increments, petits, dintre de la nostra mesura, amb el foment de l'increment de la productivitat, amb control i racionalització de la despesa a nivell hospitalari. Vostè ens pot dir moltes coses, però el que no ens pot dir, senyor Armet, és que nosaltres no planifiquem, no normem, i no prenem decisions.

Jo no puc fer, ni de bon tros, ni l'he feta mai —en contra del que li han atribuït a vostè que jo havia dit, que feia una valoració triomfalista de l'acord Almunia-Cullell—, no la vull fer, una valoració triomfalista, perquè, entre d'altres motius, la situació financera de la sanitat catalana, senyor Armet —no em sap cap greu reconèixer-ho, i és molt lamentable que sigui així—, segueix essent greu. De tota manera, no hi ha cap dubte, al meu entendre, que els acords obtinguts han millorat substancialment el panorama, i m'atreveixo a dir que d'una manera molt més notable del que vostè preveia, senyor Armet. Vostè mateix m'ho ha tornat a dir, ara.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya*, sèrie P, número 44, pàgina 1977, en el curs de la seva intervenció, vostè diu: «Conclusió: la falta d'ajustament pressupostari entre ambdues Administracions explica, en aquests moments, no més del 10% del dèficit que té avui l'Administració de la Generalitat.» Això, ho repeteix a les pàgines 1985 i 1990, amb la petita variant que en una d'aquestes vegades diu que explica, no el 10%, sinó el 5 o el 10%.

27.000 milions de dèficit, senyor Armet. Quin són el 5% i el 10%? Vostè sap calcular molt més ràpid, i molt millor que jo, això. Però, vaja, de 1.400 a 2.800 milions de pessetes. I deia vostè que això és el màxim que podíem tenir.

De moment, i a compte, senyor Armet, n'hem rebut 20.000. I vostè, poques ratlles després seguia dient, i ho llegeixo textualment: «En aquest cas, els socialistes han estat ètics, estètics», entre parèntesis: «Rialles», diu el *Diari de Sessions*, «i sense cap mena de dubte, i a desgrat nostre, profètics.», «Remor de veus i rialles.»

Miri, senyor Armet, jo no entraré si han estat ètics. L'estètica, evidentment, és una qüestió molt personal. Però, en tot cas, el que no han estat és profètics; en tot cas, més aviat patètics. (*Rialles.*)

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable orador interpellant vol tornar a intervenir?

El Sr. ARMET: Senyor President, senyores i senyors Diputats, en primer lloc, una cosa d'aclariment. Hi ha una cosa, diguem-ne, de cultura política. Com que vostè ha entrat a Convergència fa poc temps, no sabrà que aquestes paraules «ètics», «estètics» i «profètics», les deia el senyor Pujol dirigint-se a l'esquerra de Catalunya, i, per tant, hi ha aquelles coses, diguem-ne d'ironia parlamentària, que es forgen amb un coneixement estret polític. Vostè fa poc que està a Convergència, i segurament no coneix el tema (*Remor de veus.*)

Senyor, diguem-ne, Conseller (*rialles i remor de veus*);

senyor Conseller: la clàusula 17, i no tornarem a fer el debat, sap perfectament que va provocar un desbordament d'expectatives que va penalitzar els centres hospitalaris de Catalunya que els van fer cas. Vostès van especular amb un tipus de creixement de la despesa sanitària de l'Estat, i de la participació que Catalunya tindria d'aquesta despesa.

Tot el que es va dir en aquest debat general continua en perfecta vigència, perquè el que es deia, que l'explicació dels problemes, perquè vostès no han dit mai d'on surten els 27.000 milions, vostès no han plantejat mai un estat de comptes, els pressupostos liquidats, previsió pressupostària, d'on surten els 27.000 milions, perquè vostès, evidentment, el que nosaltres havíem de considerar és que ho feien amb una previsió pressupostària, que eren els pressupostos que ens havien lliurat, que eren reivindicatius. I jo el que els deia és que les diferències amb Madrid explicaven el 10% del problema, i el 90, el tenien vostès. I continuo mantenint això: que el 90% dels problemes derivats de la gestió de la Conselleria de Sanitat durant els primers anys de la seva existència, són conseqüència de la seva gestió política de Departament. I això és així.

I quan vostès —li puc començar a ensenyar papers—, els pamflets de Convergència, que ara és el seu partit, el que deia vostè, el que deia el President; que si les cartilles, que si no les cartilles... I acaben signant un 16,3 o un 16,25, i se'n van a la línia de població, i l'única diferència és que no hem de participar en les desviacions, que això ho hem dit tots, a Catalunya, tots els Grups parlamentaris, perquè és una cosa del més elemental sentit comú, i aquest era l'únic punt de diferència que hi podia haver, i vostè sap que el 82 es va tancar regularitzant diferències; doncs, és evident que no podia anar enrere del que havia estat el 82.

Per tant, el marc de referència d'actuació, ens mantenim exactament en allò que es va dir en el debat general. La diferència és que vostè, després del debat general, no fa res. No solament no fa res; vostè encara no ha derogat un decret de reconversió, quan diu que fa reordenació. Vostè nomena un gerent de reconversió industrial, que és un especialista en temes de reconversió industrial. Vostè, encara —i això sí que no se li pot permetre de cap de les maneres— no té un coneixement del dèficit existent en els hospitals de Catalunya, perquè aquesta Administració, aquest Govern ha estat incapaç de fer el que faria qualsevol govern democràtic del món —central, autònic, local—: davant d'un problema greu, auditoria i coneixement de la realitat. I s'ha volgut mantenir l'especulació que hi ha 45.000 milions de pessetes d'endeutament i uns 25.000 milions de pessetes en Seguretat Social i amb la Hisenda pública, perquè el que han fet és debilitar tot el sistema, tenir descoconeixement del sistema, i anar arbitrànt uns nous sistemes, diguem-ne de contactes, que no han vingut mai presidits per cap tipus de planificació, que no ha estat ni aprovat res del que s'ha fet aquí, en el Parlament, ni cap tipus de programació, perquè res de les coses a què vostès s'han compromès els ha vinculat amb la seva actuació política.

Vol que parlem de l'ALTEBRAT? Vol que parlem de l'Oncològic? Vol que parlem de la mancomunitat Sabadell-Terrassa? Vol que parlem a fons del tema de Vic? Vol que parlem de tot, dels grans problemes als quals vostès no han donat, en cap moment, cap tipus de resposta? I vostès diuen, i pretenen dir, que tenen alguna cosa mínimament enfocada?

L'especialitat d'aquest Govern és tenir un paper que es diu «El Pla», i després fer el que vulguis. Per tant, quan una planificació no va acompanyada d'una programació, aquesta planificació és absolutament paper mullat. Aquesta és la lògica del Govern del senyor Pujol. Aquesta lògica, l'ha portat vostè fins a les últimes conseqüències.

I vostè ha tingut un director de l'ICS que, assegut en una taula, ha anat negociant dia darrere dia les dificultats puntuals de tresoreria, per «vejam si anem aguantant i, qui dia passa, anys empeny, i vejam si anem aguantant la situació». Això ha estat la manera de dur a terme la gestió de la sanitat; això sí, algun llibre, alguna cosa, algun enfocament, alguna conferència —molt notable i que jo aplaudeixo, especialment en els temes de demografia, que em sembla que és una preocupació molt lloable—, etcètera. Però, del que es diu l'administració concreta de les coses, administració mediatitzada constantment, que a vostè li ha fet el «pont» constantment, perquè vostè ha tingut un President de la Generalitat que ha dirigit decisions sobre la sanitat de Catalunya: «Això es fa, i això no es fa; això s'atura, i això no s'atura; de l'Hospital General de Catalunya, què en fem i què no en fem.» Això ha estat la constant, la qual cosa, evidentment, a vostè no li ha permès en cap moment administrar correctament. Jo no dic que vostè no ho pogués administrar correctament, sinó que la lògica d'un Govern li ha impedit, a vostè, dirigir mínimament correctament les coses.

I, és clar, aquí s'han dit coses grosses. Coses grosses. Si vostès triguen catorze mesos a pagar la tresoreria, no és un problema de la sanitat ni és un problema de Madrid; és evident que, si tenen més recursos, més liquidesa, poden tirar endavant, però vostès tenen autorització d'aquest Parlament de 22.500 milions de pessetes per a operació de tresoreria en l'espera que vinguin coses. I vostès saben quina és la situació d'endeutament genèric i concret —pel que fa, evidentment, a la tresoreria— en què es troba l'Administració de la Generalitat, amb la qual cosa, evidentment, vostès estaven sense cap tipus de capacitat de maniobra; la qual cosa explica que, en el moment que s'obre l'aixeta d'una negociació, vostès s'hi llançin, diguem-ne, directament, a aquesta negociació, com és lògic, perquè estaven en una situació d'ofec. I vostè sap que el Ministre de Sanitat, durant sis mesos enviant-li cartes, li ha dit, durant l'últim semestre: «Quan negociem la llei de sanitat? Quan negociem la llei de sanitat?» I vostès no trucaven, vostès no es presentaven, perquè hi havia una voluntat de negociació. El que passa és que vostès, evidentment, volien fer una operació política, amb això, que els ha sortit malament, perquè no es poden fer operacions polítiques amb una cosa tan seriosa com és l'administració d'uns recursos tan importants per als ciutadans com és la sanitat.

Acabo, senyor President. És evident que, aquí, la meva intenció no és reproduir un debat que es va tenir en el Parlament de Catalunya. Jo continuo dient el mateix: les diferències, que s'atribuïen totes als altres, explicaven el deu per cent d'un problema. El problema, avui, és un interrogant com una casa de pagès, avaluat en 45.000 milions situats als hospitals, i uns milers de milions a l'Administració sanitària, que desconeixem. I això ho han situat amb un interrogant.

Les línies de sortida a la situació creada per vostès mateixos, en aquests moments, no contempen els mínims lògics per

poder-se prendre amb seriositat les línies que tots necessitem per superar la situació. No hi ha cap tipus de confiança que es pugui dur a terme una política continuada, que sigui sòlida i que tingui una mínima credibilitat.

I, a l'últim...

El Sr. PRESIDENT: Prego l'Honorable orador que tingui en compte que el seu temps s'ha escolat.

El Sr. ARMET: I, a l'últim, quan vostè ha parlat que, els hospitals de Catalunya, «els coneixem perfectament», jo li dic el mateix: faci vostè un repàs de què ha fet vostè amb els centres propis; vegi vostè la moral del personal sanitari que treballa en aquests centres propis; passem repàs dels encerts i els desencerts que s'han fet; mireu les operacions espectaculars que havien començat molt bé, com eren, per exemple, els temes d'alta cirurgia, com podia ser el tema del fetge i què ha passat. Podem parlar de tot, dels hospitals propis, però hi ha un element molt més preocupant: la desmoralització que s'ha produït, el desconcert que s'ha produït entre els gestors de la sanitat de Catalunya en els diversos àmbits, amb uns convenis congelats des del 1983, en què cada setmana hi havia promeses i noves promeses de replantejaments, amb unes bestretes de tresoreria que anaven i venien i que ajudaven en funció de criteris, fins i tot, polítics... Vostè creu que és la forma lògica, objectiva i natural de conduir l'Administració de la Generalitat?

Per tant, senyor Conseller, és evident que el to d'aquesta intervenció ve presidit per una desafortunada expressió que vostè ha dit. Vostè, amb això, expressa una posició, diguem-ne, patètica. Vostè sap que l'hem respectat a nivell personal, que hem intentat caracteritzar aquesta política com una política típica del Consell Executiu; sabem perfectament que vostè forma part de ple del que és la lògica ideològica profunda d'aquest estil de fer, d'aquest «ara convé», generalitzat en cadascun dels camps.

És evident; si vostè no hagués anat en aquest sentit, jo hauria intentat frenar molt més, molt més, la contundència de la manera que he parlat, però no hauria frenat de cap manera la convicció profunda, i hauria dit exactament les mateixes paraules.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable Conseller vol intervenir per a la rèplica? (Pausa.)

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL: Gràcies, senyor President. Senyor Armet, estem igual que abans. Vostè manté que no s'equivoca, que les seves afirmacions són sempre certes, que hem acceptat allò que ens havien ofert feia temps... Miri, senyor Armet, jo ho vaig explicar aquí, i tenim papers que ho demostren: a nosaltres ens van oferir tancar el 84 i el 85 amb 10.000 milions de pessetes, i els hem tancat amb 20.000 milions a compte —hi insisteixo: a compte.

Torna a dir que no hi ha coneixement del dèficit del sector. Perfecte, el sabem; és gros. Vostè també el sap. Ho lamentem molt, però què és la mala gestió, senyor Armet, això que vostè sempre explica? Quines són les causes reals de l'actual situació, senyor Armet? Vostès han girat mai el cap i han mirat a la resta de l'Estat què passa? Ho sap, què passa a la resta de l'Estat? Potser seria hora que s'ho mirés, senyor Armet. La situació sanitària està en una forma absolutament precària a tot l'Estat, per una causa que és comuna, senyor Armet. La RASSA no

sé quin dèficit té —parlen de 38.000 milions de pessetes—; el senyor Pablo Recio, Conseller de Sanitat de la Junta de Andalusia, diu —jo en vaig ser testimoni presencial, ho va dir en un acte públic aquí, a Barcelona— que la sanitat no era una prioritat de l'actual Govern socialista. El senyor Norberto Sanfrutos, en unes declaracions recents —és el Secretari General Tècnic de la Conselleria de Sanitat de la Junta d'Andalusia— diu : «El presupuesto sanitario se está reduciendo en pesetas constantes desde hace seis años.» Això mateix vaig explicar jo amb xifres en el meu discurs del dia 22 d'octubre. I l'INSALUD? Un gran misteri, senyor Armet. Vostè, a la pàgina 1984 del mateix *Diari de Sessions del Parlament*, deia : «El Ministre se'n va a dormir tranquil dient : “He controlat això; la desviació de l'INSALUD de l'any 1984 ha estat només del 2,9%”». I la del 85, senyor Armet? Vostè la sap? Nosaltres n'hem cobrat 13.300 milions a compte, la qual cosa vol dir que se situa entre el 8 i el 10, i encara diuen i asseguren que no és del 8 o el 10, sinó que és del 12%. I això representaria un dèficit de més de 100.000 milions de pessetes de l'INSALUD central, senyor Armet. Els deutes pendents, ja li ho he dit, no paguen a tretze o a catorze mesos, però paguen a cinc o a sis; la situació dels hospitals concertats és igual que aquí. Vostè ha sentit parlar mai d'allò que els metges en diem «la Conxa», en altres termes, la Fundación Jiménez-Díaz? La Fundación Jiménez-Díaz —un dels hospitals més importants de tot l'Estat, senyor Armet— té un dèficit de 4.000 milions de pessetes en aquest moment, i hi ha unes declaracions recents, en un diari, del seu gerent, que explica que la causa són únicament els concerts insuficients. I aquests concerts no els faig jo, senyor Armet.

Fixi's si ens imiten —tinc una llarga llista de coses que ens han imitat— que, fins i tot en una revista professional de Madrid parlen de fer, entre cometes, «una reconversión “a la catalana”». La imitació constant, senyor Armet, què vol que hi fem? (*Remor de veus.*)

Vostè coneix un document que es diu *Redistribución de recursos sanitarios en Madrid*, fet per l'INSALUD? Això vol dir una reducció de plantilles de 4.300 persones en centres propis... (*Fora remor de veus. L'H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social s'adreça a la Mesa.*) Jo li prego, senyor President, a veure si em deixen parlar.

El Sr. PRESIDENT : Evidentment, evidentment. Prego la Cambra que es mantingui en el més absolut silenci.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL : 4.300 persones en centres propis, de reducció de plantilles, i d'altres en centres concertats, fins arribar a 6.000 llocs «reconvertits». Aquesta paraula no la hi poso jo. Cal incrementar l'atenció primària a costa de llocs hospitalaris, senyor Armet. Això és el que diuen a Madrid. Quin és l'origen de tot això? Només un, no n'hi ha cap altre : el descens constant de les consignacions pressupostàries en sanitat. Ja li vaig donar xifres pel que fa a la relació amb producte interior brut. No cal parlar del descens constant dels pressupostos del Ministeri de Sanitat.

Parlem un moment de l'INSALUD, d'allò que el Ministre senyor Lluç diu que, a l'hora dels pressupostos —amb tot l'encert, ho diu—, és el residu del residu. Amb proporció al total pressupostari, Estat més Seguretat Social, l'any 1982 el conjunt dels pressupostos de les administracions públiques espanyoles era de 5 bilions 867.607 milions de pessetes, i el pres-

supost de l'INSALUD era 695.447 pessetes, que representa un 11,85% del conjunt dels pressupostos de l'Estat més la Seguretat Social.

Tinc les xifres de tot l'any, de tots els anys fins a l'any 86, senyor Armet. Li donaré aquest quadre, si el vol. L'any 1986, aquest 11,85% —que ha anat baixant progressivament— ha baixat al 9,43%. En números índex, de 100 han passat a 79,6. Un 20% de restricció de la despesa global comparada de la sanitat amb la resta de la despesa del Pressupost.

Aquesta és la certesa, senyor Armet i, després de tot això, vostè, vostè, senyor Armet, em vol desaprovar o suspendre a mi. A mi. (*Remor de veus.*) Bé, endavant, però permeti'm que li faci una darrera reflexió. En aquest tema, senyor Armet, no hi ha dubte que vostès han estat uns grans manipuladors; ho han sabut plantejar molt bé. (*Xiulets. Cops de peu. Forta remor de veus.*) Miri, senyor Armet...

El Sr. PRESIDENT : Perdó. Silenci!

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL : ...tal com s'ha dit moltes vegades, és possible enganyar unes quantes persones durant molt de temps (*xiulets*), o també és possible enganyar moltes persones durant poc temps... (*L'I. Sr. Sala increpa l'H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social.*) Vol fer el favor de callar, senyor Sala? (*Fora remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT : Perdó...!

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL : ...però allò que resulta impossible, senyor Armet, és enganyar moltes persones durant molt de temps. Això és el que els està passant a vostès, senyor Armet, i han perdut en aquest terreny, com en tants d'altres, la credibilitat política que tenien. (*Xiulets i forta remor de veus. Cops de peu. S'esdevé un intercanvi de mots entre alguns I. Srs. Diputats. Diverses veus increpen l'orador.*)

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Prego que tots els Diputats... (*L'H. Sr. Armet, a peu dret i amb la mà alçada, demana per parlar.*) No, no, senyor Armet, no, perdoni'm. Jo l'hauria hagut de... (*L'H. Sr. Armet, amb el braç esquerre alçat i el puny clos, demana per parlar.*) Perdó, no li dono la paraula! L'hauria hagut d'advertir quan vostè s'ha permès una inconveniència, i ara no té dret en absolut a reclamar contra qualsevol altra inconveniència. (*Cops de peu. Forta remor de veus. Xiulets. L'H. Sr. Armet demana moderació als I. Srs. Diputats.*) Bé, continua la sessió.

Modificació de l'ordre del dia

Abans d'entrar en les dues interpellacions següents, aquesta Presidència ha de fer avinent que, de comú acord el senyor Ribó i el Conseller que havia de contestar la seva interpellació, han decidit posposar-ho, sempre que, naturalment, el Ple accedeixi a aquesta modificació. Per tant, això, abans d'entrar a les dues interpellacions següents, és el que té aquesta Presidència l'honor de proposar a aquesta Cambra, i espera que ho accepti per assentiment. És així? (*Pausa.*) Molt bé, doncs, continuem.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política de complements de productivitat per als funcionaris

Ve ara la interpellació que, al Consell Executiu, formulen

sobre la política de complements de productivitat per als funcionaris els senyors Diputats, senyor Lluís A. García i Sáez i Pere Ayguadé, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Voldria preguntar, tenint en compte que la interpellació següent és d'un tema gairebé idèntic, si el senyor Conseller accepta —i la Cambra i els interpellants també— que això es faci conjuntament. *(Pausa.)*

Bé, doncs, aleshores, tinc el gust de donar la paraula al senyor García o al senyor Ayguadé perquè formulin la seva interpellació. El senyor Lluís García té la paraula.

El Sr. GARCÍA I SÁEZ : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, voldria començar —després dels incidents produïts en la interpellació anterior, que crec que hem de lamentar, i donat que la meua interpellació té referència directa a un tema molt important, que, des d'aquesta tribuna fa molt poca estona s'ha recomanat el criteri de l'estalvi, i pel Conseller de Sanitat, el criteri d'insuficiència de finançament per a la sanitat pública—, començar, senyor Laporte —per a això tinc el pressupost—, llegint, perquè no em pugui desmentir, el que vostès destinen a un concepte que és «incentius al rendiment i altres compensacions», senyor Conseller de Governació. La interpellació és d'incentius de productivitat. L'Institut Català de la Salut és un organisme, en aquest cas, una entitat gestora de la Generalitat de Catalunya i té partides —article 15— d'«incentius al rendiment i altres compensacions». Vostès saben al què puja, aquesta partida, senyor Conseller? Les deu utilitzar molt. Servei 21 : 67 milions de pessetes; servei 22, 45 milions de pessetes; servei 23, 28.000 milions de pessetes; servei 26 o 24 —article 15—, 292 milions de pessetes; servei 27 —article 15—, 64 milions de pessetes. I diuen : «Productivitat, gratificacions i hores extraordinàries». Hi ha serveis, a l'Institut Català de la Salut, que destinen a hores extraordinàries més de 1.000 milions...

És cert o no és cert, senyor Conseller?, més de 1.000 milions de pessetes destinats a productivitat, a gratificacions i a hores extraordinàries de l'Institut Català de la Salut, una entitat gestora.

I parlem de manca de finançament, per això he portat el pressupost; però, bé, del que estem parlant és de la política general d'incentius de productivitat d'aquest Govern, és a dir, el que els funcionaris coneixen popularment com «bufandes», i han rebut respostes, tant escrites, a Diputats d'aquesta Cambra, dient : «a Catalunya no existeixen “bufandes”, no hem pagat “bufandes”; és a dir, no hem donat gratificacions aleatòries, extraordinàries, que res tenen a veure amb el que és una política retributiva.»

Jo voldria parlar i començar afirmant que aquestes afirmacions fetes en contestes i a l'opinió pública són absolutament inexactes; existeixen «bufandes», existeixen sobres i gratificacions, alguns producte de la consignació pressupostària, altres, senyores i senyors Diputats, desconeguts d'origen, d'origen desconegut; existeixen gratificacions donades a moltes Conselleries que són producte —diuen, perquè no tenim allò que es diu una confirmació— de fons desconegut.

Això, què vol dir? Diuen, el personal, per exemple, que hi ha departaments... S'ha de provar? Doncs, bé, com és possible que el Departament, per exemple, d'Indústria o de Treball —per posar dos exemples, després parlarem del Conseller d'Economia, de Política Territorial, àmpliament coneguts—, dos

Departaments que no tenen consignació pressupostària, ni en concepte d'incentius, ni d'hores extres, puguin donar «bufandes» de 35.000 pessetes, senyor Conseller, als seus caps de servei? L'han anat a veure, el mes de novembre, com és possible que a la resta del Departament s'estan distribuint uns pagaments extraordinaris; diguem-ho d'alguna manera : vostè ha distribuït 35.000 pessetes per a tothom, és un criteri, però ho ha fet, i tenim els documents aquí, els rebuts, però és que el Departament d'Indústria, per exemple, no té consignació pressupostària..., vostès busquen on són les hores extraordinàries? On són els incentius? Ha fet un pagament, és a dir, ha donat el pagament extraordinari, el pagament extraordinari que toca i un altre de complementari. Al Cap de servei, 296.000 pessetes, el que toca cobrar; a l'auxiliar administratiu, 80.000 pessetes, el que toca cobrar, però una paga per a tothom.

Altres departaments, per exemple, Política Territorial —per què no parlar-ne?—, una llista llarga i coneguda, tan coneguda que la coneix tothom, amb dues distribucions, abans de l'estiu i el mes de desembre, novembre o gener, depèn, llista conegudíssima : el Secretari General, dues pagues, segons semestres, 586.501 pessetes; Caps de Servei, 439.876 pessetes; Cap de Secció, 425.230 pessetes; per a la Direcció General d'Urbanisme, Transports; d'Urbanisme, com que no hi ha Subdirector, no, però, Caps de Servei i Caps de Secció, Déu n'hi do!, Déu n'hi do!, i després es diu que no hi ha «bufandes» o no hi ha pagaments extraordinaris.

D'Economia i Finances. Senyor Culler, ¿no és cert que personal del seu Departament ha firmat dues cartes reiteratives, que vostè en té coneixement, que ha volgut saber quin personal era l'afectat a través del seu Secretari General, no és cert que existeixen aquestes cartes queixant-se —les tinc aquí a mà— que en el seu Departament s'han distribuït unes gratificacions denunciades per aquest personal en la línia de la condemna d'aquestes pràctiques en l'Administració? Vostè pot dir que no és cert, això? Les tinc, les cartes, i són, d'altra banda, conegudes : «És intolerable que amb l'excusa de la pròrroga del Pressupost s'estigui argumentant contínuament la manca de fons i s'intenti retallar la despesa en qüestions tan importants per a l'operativitat del treball i recursos de personal...», etcètera, «...principis davant de la societat castigada per l'atur; estem en contra de les hores extraordinàries quan existeix la possibilitat de contractar...», etcètera, «les “bufandes” surten de partides consignades a hores extraordinàries, al mateix temps que es regateja l'hora extraordinària que es fa i abonen una quantitat mísera; recordem que l'Administració no és propietat exclusiva d'uns quants...» Això és del seu Departament, senyor Culler!

Una altra carta, gener del 86, també del seu Departament, cartes signades per un conjunt de personal, molt important, que vostè coneix... Fets succeïts en el seu Departament posen més àmpliament de manifest això; és a dir, que és innegable que avui, encara, any 1986, l'Administració de la Generalitat ha estat incapaç de regular una política que fes transparent, que fes una política pública i negociada, això que se'n diu «els incentius de productivitat».

Què són els incentius de productivitat, des del punt de vista legal, des de l'ordenament legal vigent? Any 1984, 30 de setembre. Sí, des de l'any 84, la Llei 30 de setembre, preveu

entre altres coses que les retribucions de l'Administració pública són bàsiques i complementàries, i dintre de les complementàries preveu, a l'article 23, en concret, a l'article 67 de la Llei catalana, el complement de productivitat destinat a retribuir l'especial rendiment, l'activitat extraordinària, l'interès o la iniciativa amb què el funcionari desenvolupi la seva ocupació; aquest complement de productivitat ha d'anar referit en un percentatge als pressupostos sobre programes, i aquest complement de productivitat ha de ser públic i negociat amb els representants dels treballadors. Per tant, han de ser públics, entre el funcionari afectat, i han de ser públics i negociats amb el representant dels treballadors.

Aquesta Llei és una llei aplicable íntegrament a Catalunya. La política retributiva prevista en la Llei 30 i desenvolupada i concretada en la Llei catalana és plenament vigent a Catalunya i, per tant, s'ha de complir, i jo mantinc des d'aquesta tribuna que vostès no solament han vulnerat la lletra i l'esperit de la Llei 30, sinó que també han estat incapaços de desenvolupar una política retributiva que, sota el principi d'igualtat de retribució, d'acord amb la funció i el lloc de treball, amb l'especificitat i amb el mèrit i amb la professionalitat de l'individu, sigui capaç de mantenir un nivell digne de retribucions, i han d'acudir a una política que m'atreveiria a qualificar de «política nepotista», de distribució de recursos per —com diuen els funcionaris— tapar la boca i guanyar fidelitats.

Gràcies, senyors membres d'aquesta Cambra.

El Sr. PRESIDENT : L'Illustre Diputat del Partit Socialista Unificat de Catalunya vol intervenir ara? El senyor Ribó té la paraula.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre els incentius i els complements de productivitat a la funció pública

El Sr. RIBÓ : Gràcies, senyor President.

El nostre Grup, en concret, amb la meua signatura com a Diputat el dia 2 de desembre del 85, entrava en aquesta Cambra i es publicaven en el *Butlletí* del Parlament sis preguntes sobre la funció pública de la Generalitat : una, sobre hores extraordinàries, sobre desenvolupament de determinats preceptes de la Llei, sobre complements de productivitat, sobre contractes laborals temporals, sobre la participació sindical i sobre el desenvolupament global de la Llei de la Funció Pública.

Les dues que afecten, directament o indirectament, aquesta interpel·lació van ser contestades o va entrar la resposta en aquest Parlament el 21 de març de 1986, quasi quatre mesos després d'haver estat formulades.

Nosaltres, senyors del Consell Executiu, volem partir d'una premissa elemental : la legalitat permet pagar complements i incentius de productivitat als funcionaris, i ho permet, tant la legalitat de l'Estat, la Llei de Mesures sobre la Funció Pública, per exemple, com ho permet l'Estatut de la Funció Pública de Catalunya, que —dic per enèsima vegada—, per allò que és bo i per allò que és dolent sovint és una afusellada, traducció literal al català de la formulació castellana, de la Llei de l'Estat.

El que nosaltres considerem que no és acceptable no és el fet que existeixin els complements, que seria considerar que no és acceptable en la legalitat, el que és inacceptable és que no es compleixi aquella legalitat.

Es podria fer —com a vegades s'ha estat en el límit de fer— molta demagogia sobre aquest tema; ja el mateix terme, «bufanda», com es coneix vulgarment, por donar peu a un joc satíric sobre aquests complements. Es podria dir que són complements a vegades utilitzats per comprar fidelitats, per tapar la boca de la funció pública, etcètera, però si anem a analitzar els fets fets en la seva existència real ens adonem que, fins ara —que nosaltres sapiguem, i potser ens contestaran que estem mal informats, perquè n'hi ha més—, quatre conselleries de la Generalitat han fet ús d'aquests complements : Política Territorial, Economia, Agricultura i Treball; per descomptat, senyor Bigatà, vostè se'n du la palma, perquè queda el campió, de molt, en el volum d'aquests complements; també demanaria que ens donés una explicació serena de per què a vostè li fan tanta falta, per a la seva funció pública, aquests complements; gairebé el 90% d'aquests se'n van a Política Territorial.

Però, la Llei del 85, ja la Llei del 85 estableix una metodologia, tal com nosaltres hem pogut analitzar les dades —que no les tenim globalment, després em referiré a per què no les tenim, i que les hauríem de tenir : primer, no representen un tant per cent dels programes, una quantitat global dels programes; per exemple, a diversos serveis, malgrat la diversitat de programes, s'ha cobrat en un determinat graó el mateix, per tant, no es compleix el que diu la Llei sobre el percentatge dels programes; no hi ha hagut publicitat, no es compleix el requisit que diu la Llei —no ho diu el Grup Socialista o el Grup de PSUC—, ho diu la Llei, votada per tothom, sobre publicitat; no surt tothom que ha cobrat aquestes dites «bufandes» o complements, tercer punt, i que aquest encara és de més manifesta illegalitat. Hi ha constància i, si ho volen, entrarem en aquesta constància, que hi ha hagut complements que no apareixen ni en les primeres llistes que vostès poden haver facilitat sobre aquests pagaments; no surten, en concret, determinats alts càrrecs que han participat d'aquesta distribució de complements en algunes conselleries, no hi ha participat el personal, a l'hora de fixar la seva distribució —incompliment també de la Llei; com a màxim, en alguna Conselleria vostès han promès que es crearia una Comissió paritària, promesa —que jo sàpiga— que està per complir; per no participar-hi —ja deixant de banda que no hi ha hagut participació sindical, que ja sabem que és tradicional en vostès un recel, diguem-ho, pudorosa-ment, envers les centrals sindicals—, és que per no participar-hi no hi ha participat la Direcció General de la Funció Pública i, és clar, se'ns pot respondre, com se'ls respon a alguns dirigents sindicals, que s'està elaborant un reglament; fa mesos, per no dir més d'un any, que s'està elaborant un reglament, però si la Direcció General de la Funció Pública, que, com el seu nom indica, ha de dirigir la funció pública, no participa en aquesta qüestió, nosaltres, aleshores, ja no entenem quines són les seves finalitats quant a control.

Nosaltres hem analitzat les respostes que ens ha facilitat per escrit el senyor Conseller Macià Alavedra, al qual li pertoca la temàtica, si més no, per organigrama, fins ara, del Consell Executiu; sabem que en la Llei, per vots de vostès mateixos, van deixar la porta oberta perquè la funció pública anés a raure a una altra conselleria —no ha estat el cas, fins ara.

La resposta del senyor Alavedra té aspectes que vénen a reblar el clau sobre aquesta argumentació, tant pel que fa a altres complements de les retribucions, com són les hores

extres que es disparen per persona/any a punts insospitats i, principalment, a Política Territorial i Obres Públiques, com pel que fa, en concret, a la política d'incentius i de complements.

Nosaltres a vegades els demanem, si no compleixen la legalitat, ni la compleixen en tres temes molt senzills : publicitat, criteris objectius i participació; si no tenim la informació, —si no la tenim, no els ciutadans, sinó els Diputats com a representants dels ciutadans—, si l'hem d'anar a rescabalar per on podem a les Conselleries, i no la tenim objectivament; si no la faciliten vostès quan se'ls fan les preguntes reglamentàries d'acord amb la normativa del Parlament, com no volen que aquest tema es converteixi en una espècie de nebulosa que dona lloc a tot tipus de demagògies? Si volen que ho analitzem serenament, parlem-ne, xifra darrere xifra, Departament darrera Departament, i amb la Llei a la mà, acompliment d'aquests apartats de la llei —si més no així també ho haurien de veure d'acord amb l'article 3 de l'actual Projecte de Llei del Pressupost de la Generalitat per a l'any 86.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller vol fer la contestació a aquestes dues interpellacions? L'Honorable Senyor Macià Alavedra té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ : Senyor President, senyores i senyors Diputats, aquestes dues interpellacions, efectivament, val la pena fer-hi una resposta conjunta, perquè plantejen la mateixa qüestió, que és el capteniment del Consell Executiu en relació amb la política general d'incentius, de complements de productivitat concretament.

Si bé la interpellació del Grup Socialista es refereix, d'una manera concreta, a l'exercici 85, i la interpellació del PSUC jo entenia que anava més cap al futur —tot i que el senyor Diputat ha fet referència també a una sèrie de fets del passat, que a més a més formen part de les seves preguntes. Sí, senyor, sí.

Com a principi general —i amb això responc en primer lloc, d'una manera més específica, a la interpellació formulada pel PSUC, tot i que procuraré prescindir de resposta a l'un o a l'altre, i que no s'ofenguin els senyors Diputats, sinó que ho respondré globalment.

Tal com vaig afirmar a la resposta escrita al senyor Rafael Ribó —concretament la referent a la pregunta 6524 i que es va publicar al *Butlletí Oficial* d'aquest Parlament del 2 del mes actual— el capteniment del Consell Executiu és —tal com marca la Llei de la Funció Pública, evidentment— la progressiva generalització dels incentius de productivitat a tots els Departaments de la Generalitat amb criteris de la màxima objectivitat i equitat, que és el que ara ens demanava el senyor Ribó.

Vull respondre a l'aspecte legal que han posat en dubte tant un Diputat com l'altre, i amb la qual cosa estic en complet desacord, amb les afirmacions que han fet.

En el sentit del futur, ja hi ha en aquest Parlament la Llei de Pressupostos per a l'exercici 86, que en el seu article tercer tracta d'aquest tema, i em sembla que quan parlem del capteniment del Consell Executiu en un tema com aquest, no fer absolutament, o quasi —no ho recordo ben bé—, cap referència al que diu un Projecte de Llei que ja ha entrat en aquest Parlament i que tracta aquests temes de futur, doncs, jo els sintetitzaré el que ja diu aquest article tercer, i que, de fet, ja seria respondre literalment a la pregunta concreta de les seves interpellacions —després respondrem a tot el que han dit vostès,

també. Es pot destinar per a complements de productivitat, fins a un 10% —diu aquest Projecte de Llei de Pressupostos—, fins a un 10% dels crèdits consignats a cada Departament, per a retribucions complementàries del personal afectat.

Es defineixen com a elements a considerar a efectes de la distribució d'aquestes retribucions : l'especial rendiment, activitat i dedicació extraordinàries, i també l'interès o la iniciativa amb què es desenvolupin les tasques —fins aquí, Llei de Mesures de la Funció Pública de l'Estat, Llei nostra de la Funció Pública. L'apreciació de la productivitat s'haurà de realitzar en funció de circumstàncies i fets objectius; publicitat, s'ha de donar publicitat als centres de treball de les quanties assignades a cada funcionari. Que consti —dit entre parèntesi— que quan vostè, senyor García, es refereix al fet que a Política Territorial els complements de productivitat són tan coneguts, que els coneix tothom, home, evidentment perquè han estat publicats... han estat publicats, i tant! És a dir que aquí, a Política Territorial, aquest criteri de publicitat que diu la Llei de la Funció Pública —que els recordo que entra en vigor el 86, el 86— i, per tant, en el Pressupost del 86, per tant, Política Territorial, almenys, ho dic perquè vostè les coneix perquè han estat publicades. Afecta el Pressupost del 86, senyor García, segur.

Publicitat, doncs, en els centres de treball. L'assignació de complements no originarà drets per a períodes successius; i els Departaments donaran compte de les quanties i els criteris aplicats per a la determinació als Departaments de Governació i Economia i Finances, a efectes d'elaboració per aquests de propostes d'homogeneïtzació dels criteris per a exercicis successius.

Aleshores, el tema de legalitat. El tema de legalitat que planteja el senyor García —i em sembla que també el reproduïx el senyor Ribó— es basa en el fet que, mentre no entrés en vigor, mentre no fos vigent per al Pressupost del 86, per tant, la nostra Llei de la Funció Pública, era d'aplicació la Llei de Mesures de la Funció Pública de l'Estat, que és una legislació supletòria —no sé si el senyor García ho ha dit exactament així, però és la interpretació que jo en faig.

Doncs bé, jo, en aquest aspecte, li voldria recordar al senyor García, que la mateixa Administració de l'Estat, que aprova la Llei de Mesures de la Funció Pública —si no vaig errat el juliol del 84—, i que, per tant, venia afectada en el pressupost del 85, en el pressupost del 85 fa una excepció i diu, per una llei, que és la Llei de Pressupostos, diu : «No s'aplicarà la Llei de la Funció Pública en l'exercici del 85 a l'Estat, perquè aquesta Llei, en el que toca a complements de productivitat és de difícil aplicació, i això ho aplicarem d'una manera transitòria i a mesura que puguem». Si l'Estat, que venia obligat per aquesta legislació, no d'una manera supletòria, sinó d'una manera principal, es dona aquest període de transició i a més diu que l'any 85 es respectaran i s'aplicaran els mateixos criteris estructurals quant als complements de productivitat que en els anys anteriors, molt més la Generalitat, que crec que es veu obligada a entrar a fons —i així ho farem— en aquests criteris que fixa el Projecte de Llei de Pressupostos en el seu article tercer, per a l'any 86, i, per tant, si l'Estat, amb una llei que l'obliga, per a l'any 85 es dona un període transitori, molta més justificació té, em sembla, almenys des d'un punt de vista legal, que aquest mateix període transitori ens el donem nosaltres.

El Consell Executiu, per tant, aquests criteris que fixa la Llei del Pressupost, els ha de desplegar per tal d'establir els criteris tècnics de valoració, ha de regular la forma de participació del personal implicat, ha d'informar els sindicats i els col·lectius de funcionaris i també —tal com diu aquest Projecte de Llei de Pressupostos i la nostra Llei de la Funció Pública— ha de donar publicitat als acords quant a complements de productivitat que en aquest tema s'adoptin.

L'exercici 85 —ho he dit abans— crec que cal considerar-lo com un període de transició en el règim retributiu dels funcionaris. És a dir, que calia, per una part, mantenir els incentius de determinats col·lectius que venien percebent amb anterioritat —perquè aquest tema dels complements és un tema que ens ve d'herència, no hi ha cap exclusiva per a ningú de parlar de les herències, a nosaltres també ens ve d'herència— i s'obre la possibilitat a l'ampliació d'aquest règim, és a dir, a tenir dret a complements de productivitat a d'altres col·lectius i a la generalització del funcionariat.

A l'Administració de l'Estat, en aquest aspecte, s'ha donat un període de transició —ho he dit abans— quant a la Llei 85, nosaltres també, i pels motius següents: perquè en aquells moments quan es va aprovar el Pressupost de l'any 85, estava en pas de tramitació en aquest Parlament la Llei de la Funció Pública de l'Administració de la Generalitat, es volia fer un esforç d'aprovar-la amb el màxim consens, i aquest esforç es va fer i es va aconseguir perquè va ser votada per aquest Parlament per unanimitat.

Les mateixes raons d'ordre pràctic que l'Administració de l'Estat —i no parlo ara de motivacions legals, sinó de raons d'ordre pràctic— que li havien aconsellat de posposar l'aplicació efectiva del nou règim retributiu, se'ns van imposar també a nosaltres, per passar a la generalització dels complements de productivitat en les normes que preveu aquesta Llei de Pressupostos, considerar l'any 85 com un període transitori. Per tant, el marc normatiu al què la Generalitat havia de subjectar-se durant l'any 85 era el mateix que havia estat vigent el 84, i estava constituït per la Llei Articulada de Funcionaris de l'Estat del febrer del 64, i les Disposicions de desplegament del Decret del 13 d'abril del 72. Aquest, al nostre entendre, és el marc vigent en el 85 per al tema de complements de productivitat per als funcionaris de la Generalitat. Per tant, per això dic que estic en desacord total amb les afirmacions que s'han fet aquí d'estar fora del marc legal.

Ens toca, doncs, a partir d'ara, per al capteniment, desplegar el que dirà l'article tercer de la Llei de Pressupostos que aprovarà en aquests propers mesos el Parlament, aquesta Cambra i, a partir d'aquí, doncs, instrumentar tots aquells mitjans per informar els representants sindicals, els representants dels col·lectius i fer una generalització d'aquest tema.

Aquí s'han dit algunes coses, s'ha dit, per exemple, que les respostes que s'havien donat eren inexactes, i suposo que això ho ha dit el Diputat senyor García: es referia a una resposta sobre les hores extraordinàries. El que s'ha dit en aquesta resposta és que no es pot admetre que el pagament en concepte d'hores extraordinàries constitueixi un element de la política retributiva de la Generalitat. I això és el que s'ha contestat. El pagament d'hores extraordinàries no constitueix un element de la política retributiva de la Generalitat. Això és el que diu la resposta, concretament. Si el senyor García es basa en alguna

informació apareguda en els mitjans de comunicació, que no diu exactament això, és un problema del senyor García; però el senyor García és parlamentari, té el *Butlletí Oficial del Parlament* i sap que la resposta diu exclusivament això. I això, evidentment no és inexacte, i és una resposta a una pregunta formulada concretament pel Diputat senyor Víctor Colomé del Grup Popular. A més, em sembla que en aquesta resposta —i si no ho dic en la resposta ho dic ara—, per al pagament de les hores extraordinàries s'han d'acomplir un certs requisits, que són: la certificació prèvia del cap de l'oficina on s'hagin efectuat les hores extraordinàries, el vist-i-plau del superior jeràrquic i la intervenció prèvia per la intervenció delegada.

Una qüestió diferent, senyor García, que està en la més estricta legalitat, és que, a través dels mecanismes de transferència entre conceptes pressupostaris que està regulat a l'article sisè de la Llei 29/84, de Pressupostos de la Generalitat per a l'any 85, es puguin efectuar transferències de fons originàriament consignats per a hores extraordinàries, per dotar partides de retribucions complementàries o incentius. Però aquest és un aspecte perfectament legal i que preveu el Pressupost de l'any 85.

I la mateixa dimensió té quan se'ns parla d'uns Departaments que han pagat incentius de productivitat i se'ns parla —em sembla que l'expressió concreta que se'ns diu és: «Fons desconeguts»—, fons desconeguts no, per exemple, en Treball i en Indústria, és el sobrant del Capítol primer de places que no han estat cobertes i que, per tant, en virtut d'aquesta transferència s'han aplicat a pagar complements de productivitat. Dins d'aquest període de transitorietat que considerem que és l'any 85 fins que a l'any 86 sigui totalment generalitzat.

El senyor García ha fet alguna afirmació que també caldria desmentir, quan diu, quan ens parlava —amb una excitació inusitada al principi de la seva interpellació, suposo que a conseqüència de l'excitació que hi havia hagut en la interpellació anterior—, i referint-se concretament, com una continuació d'acusacions al Conseller de Sanitat, feia referència a unes xifres que dites així soltes no tenen absolutament cap sentit, però quan es referia vostè al pressupost de l'ICS, ha de saber que, precisament, i en contra de la nostra opinió —i suposo que es canviarà en el futur— les partides vénen consignades en aquests temes, d'una manera exacta i precisa, i són reproduïdes des de Madrid. I aquest és el sistema, desgraciadament, amb el qual funcionem. Per tant, d'això no en faci una acusació concreta al senyor Laporte com a continuïtat del clima que hi havia en la interpellació precedent i que em sembla, i espero, que no serà el clima en aquesta interpellació —almenys ho desitjo per a mi. (*Rialles.*)

Quant a política territorial, em sembla que era el senyor Ribó que diu que se'ns doni una explicació concreta d'aquest Departament perquè ha batut tots els rècords. Miri, a Política Territorial, amb contractats administratius hi ha una aplicació pressupostària, la partida 172.06 —perquè ho puguin comprovar— d'incentius, de 81.436.464 pessetes, i per als funcionaris hi ha una aplicació pressupostària, 123.03, «incentius», 57.240.983 pessetes. I en «hores extraordinàries», 1985, 34.379.555 pessetes, però amb la característica que l'any 84 s'havien gastat, pel mateix concepte, 45 milions, cosa que suposa una reducció per aquest concepte, «hores extraordinà-

ries, Departament de Política Territorial, l'any 85, comparat amb l'any 84, d'un 24,77%. I tot això per un total de funcionaris i contractats de 759, personal laboral : 911, és a dir, per a un total de funcionaris de 1.670. Per tant s'han respectat estrictament tots els conceptes i les quantitats pressupostades, s'ha instrumentat el pagament en forma ordinària mitjançant les corresponents normes, retencions, cotitzacions i tributacions. Pel que fa referència al concepte d'hores extraordinàries efectuades durant l'any 85 hi ha hagut —com ho deia fa un moment— una reducció d'hores que corresponen a una quantitat d'11.317.000 pessetes, i el percentatge mateix que he dit abans, reducció del 24,77%, en relació amb l'exercici 84.

Respecte a incentius de productivitat, que he llegit les dues aplicacions pressupostàries, l'una per a contractats i l'altra per a funcionaris, s'ha donat estrictament compliment al que preveu l'article 23 de la Llei de Mesures de la Funció Pública, l'article 23 de la Llei 30/84, concretament, donant publicitat —i per això ho sap el senyor Garcia, suposo, malgrat els altres mitjans d'informació que pugui tenir, que són certament molt vàlids, però em sembla que llegint la publicitat que s'hi va fer ja n'hi ha prou—, perquè s'ha donat publicitat de la quantia individual percebuda per cada funcionari, mitjançant llistes en els taulers d'anuncis i comunicació firmada amb acusament de recepció pel representant sindical del personal afectat.

I quant al que es preveu en l'article 67 de la Llei de la Funció Pública de l'Administració de la Generalitat, s'han establert criteris de distribució mitjançant circular, establint normes objectives en aplicació dels criteris de valoració a efectes d'ésser més explícits als preceptes de la mateixa Llei de Pressupostos.

Però això és un període de transició i aquest repartiment de les quantitats d'incentius, que —repetixo— es volen generalitzar a tots els Departaments de la Generalitat i es volen aplicar amb criteris de la màxima objectivitat i equitat —i així ho recull el Projecte de Llei de Pressupost del 86, que és el primer Projecte de Pressupost en el qual legalment ho havíem de recollir—, tot això, si s'aprova aquest Pressupost, cosa que és de preveure, a partir d'aquí hi ha unes normes que, desplegant-les, faran que la generalització d'aquests incentius o complements sigui a tot el personal i que es faci amb uns mètodes d'informació, amb els sindicats o amb els col·lectius de funcionaris que intenti ajudar a resoldre —anava a dir d'una vegada per totes, però segurament no és així, per tant la meua frase hauria estat una mica petulant—, d'una manera progressiva, un tema que no em negaran que certament és difícil i que es produeix en totes o en quasi totes les administracions.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : L'Illustre Diputat senyor García Sáez vol replicar?

El Sr. GARCÍA i SÁEZ : Gràcies, senyor President. Senyores Diputades, senyors Diputats, la seva resposta, senyor Conseller de Governació, em preocupa per dues raons fonamentals, que ho sàpiguen totes les senyores i senyors Diputats : a partir de 1985 tots els funcionaris rebran un complement de productivitat, tots, diu vostè —i ho diu aquí—, o es generalitzarà el sistema de complements de productivitat. Resposta del senyor Conseller Alavedra, si no acaba de dir, des d'aquesta tribuna, el mateix en relació amb allò que pensa fer el Consell Executiu, pensa generalitzar els incentius de productivitat a la resta de Departaments de la Generalitat de cara a l'exercici de

1986, correcte. Generalitzar, és a dir que tots els Departaments, que fins ara no han distribuït el complement de productivitat, a partir de l'any que ve, el tindran. Una extraordinària afirmació perquè —i estem molt preocupats— això implica, en primer lloc, el reconeixement explícit que hi ha Departaments que, via complement de productivitat, ens hem assabentat aquí —molt preocupant— de dues afirmacions que jo crec que si tenen algun suport legal, que segurament que sí, són extraordinàriament reveladores del que el senyor Cullell ens està fent amb aquest Pressupost que diem de la Generalitat. Hi ha una consignació pressupostària per a unes vacants dotades, que si no surten a concurs, per tant, si no queden dotades, el senyor Alavedra ens ha dit que via transferència de crèdit —acord Consell Executiu— poden anar destinades a complements de productivitat, que no aprova aquest Parlament, ni que coneix ningú, que no aprova aquest Parlament, i que, per tant, vostès van acumulant unes quantitats al final de l'any —desembre, per exemple, o juliol—, fan la transferència de crèdit i distribueixen una partida als funcionaris. Amb quin criteri?, amb el criteri d'eficàcia, amb el criteri de rendibilitat en el treball, amb el criteri de productivitat, o simplement perquè arriba l'estiu, o simplement perquè arriba el desembre. Perquè, és clar, si tenim unes vacants dotades pressupostàriament destinades a donar un lloc de treball, vostès no convoquen el concurs, i ho destinen a incentius de productivitat. Això què és?

Una altra revelació molt important del que fa el senyor Cullell amb el Pressupost : hores extraordinàries, diu el Conseller, «en cap cas constitueixen un capítol de la política retributiva.» Però, escolti, miri senyor Conseller, és que està en contra de la Llei de la Funció Pública, és que la Llei de Funció Pública que, precisament, diu : hores extraordinàries, apartat corresponent, ara ja no li diem hores extraordinàries, ara li diem —apartat últim— : gratificacions per serveis extraordinaris fora de jornada normal, que, en cap cas, poden ser fixes en la seva quantia ni periòdiques. Per tant, senyor Conseller, constitueixen un apartat de les retribucions complementàries que no formen sou dels funcionaris, però que en la hipòtesi que es faci aquesta hora extraordinària s'ha de cobrar com a tal. El problema quin és? El problema és que encara no sabem si per això de les bufandes es paguen —diguem-ne— complements d'una partida d'hores extraordinàries que no es fan. Això és el que no sabem nosaltres. No dic que això es fa així, dic que si es fa aquesta política que ens ha anunciat el Conseller, de transferir hores extraordinàries per pagar complement de productivitat via transferència de crèdit, això és possible i, per tant, sinó és que és molt difícil, amb tota tranquil·litat. És que si no, si vostès sumen... El senyor Conseller ens llegeix el capítol d'hores extraordinàries del Departament de Política Territorial per justificar que s'ha fet una llista, efectivament, penjada als taulers de la Secretaria General d'anuncis del seu Departament, penjada, no negociada, no distribuïda, penjada, per tant és pública en el Departament. Perfecte, no hi tenim res a dir. I al Departament d'Economia, senyor Cullell?, o al Departament de Treball?, o al Departament d'Indústria?, o a la Direcció General d'Esports? I ens ha llegit —vull recordar— una llista que ha estat d'hores extraordinàries, jo he fet la suma. Jo he fet la suma del seu Departament, senyor Bigatà, i té partides que diu : «Incentius dedicació extraordinària, Secretaria General, concepte 123.03.» Això correspon al complement i

també entren els càrrecs, 3.300.000 per una banda, hores extres, 19 milions; hores extres, 18 milions; hores extres, 25 milions —sense arrodonir—, hores extres, 16 milions; «Carreteres, ports i costes», 2 milions; «Obres hidràuliques, 5 milions; «Arquitectura i habitatge», 23 milions; hores extres. Però és que hi ha una altra partida que diu complements i incentius, no a la partida d'hores extres, aquesta partida no s'ha dit en aquesta Cambra quant puja. I, efectivament, amb el que nosaltres estem en profund desacord és en l'orientació i en la confusió de la política que el senyor Conseller ha expressat en aquesta Cambra, perquè es pot tenir molt bona intenció, es pot dir : la nostra política general en relació amb el complement de productivitat passarà per fomentar l'especial dedicació, la productivitat o l'interès en el desenvolupament de les funcions; hores extres, el mínim possible; hores extres, les imprescindibles. Perquè, a més, així és la norma de conducta d'una Administració que ha de fer totes les hores mínimes possibles, expressar aquesta política i, després, que sigui aplicada pels Departaments com vulguin, que és el que està passant, que cada Departament ha anat aplicant la política que ha convingut als interessos del Departament, del Conseller competent del Departament o dels directors generals. I, per tant, hi ha funcionaris, desgraciadament, que han tingut la sort o la desgràcia —econòmicament, suposo que deu ser una sort— de rebre unes gratificacions inesperades, amb les quals teòricament no han de comptar i que han servit, doncs, o per passar, segurament, uns millors nadals o unes millors vacances.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : L'Illustre Diputat senyor Ribó vol intervenir?

El Sr. RIBÓ : Gràcies, senyor President. El debat parlamentari, senyor Conseller, serveix perquè sobre unes informacions que tinguin un grau de versemblança puguem posar-nos d'acord i puntualitzar. Si jo l'hagués interpellat sense unes dades prèvies, segurament vostè m'hauria dit que la interpellació era lleugera i superficial, com de vegades m'ha dit. Quan jo li recordo que hi ha sis preguntes, dues de les quals s'adrecen a aquest tema sobre la qüestió, em diu que era sobre un any que potser no és l'any exacte que anem a analitzar.

Senyor Conseller, en una de les seves respostes sobre hores extres, vostè em diu també que s'està preparant un esborrany a nivell reglamentari, i sempre estem parlant d'esborranys a nivell reglamentari, perquè no hi ha precisió ni fixació de criteris. Jo voldria que fóssim al més concrets i parlamentaris possibles; li vaig a fer cinc preguntes elementals, que les té anunciades des del desembre del 85, en les intervencions d'altres Diputats d'aquesta Cambra, en aquest debat, i, per tant, que no li vénen de bell nou, i siestic equivocats en l'acusació que no observa la legalitat, la resposta a les preguntes és molt senzilla. Els percentuals dedicats a complements són un percentual dels programes, sí o no?, ben senzill. La Llei diu que ho han de ser, jo crec que el que fan vostès no ho són. Contesti'm això.

Segona qüestió : hi ha hagut publicitat en tots els Departaments, senyor Conseller? I si em contesta que sí, com diu el senyor Cullell, no s'amoïni, que en el debat pressupostari jo li recordaré que no, amb papers a la mà, que ara no tinc temps per ensenyar-li. Hi ha hagut publicitat en totes les Conselleries, senyor Conseller? A Agricultura, a Treball, a Política Territori-

al, a totes?

Tercera pregunta : en les llistes pseudo-oficials que ens hem pogut agenciar hi surt tothom? —i també li recordaré després —si hi surt tothom— amb noms i cognoms, qui no hi surt. Senyor Conseller, s'ha negociat amb els sindicats com mana la Llei? Digui-ho, sí o no? I, per últim, senyor Conseller, quin paper ha jugat la Direcció General de la Funció Pública?, que això encara li pertany més de prop perquè és la seva Conselleria.

Senyor Conseller, el que ha fet el Departament de Treball pot tenir molt a veure amb un concepte de justícia social, però és de dubtosíssima legalitat. Si vostè coneix la Llei d'Estat i la Llei catalana sobre aquesta temàtica. Senyor Conseller, vostè en la resposta que m'ha donat a mi sobre el tema —ja li avenço per si els Diputats de Convergència i Unió volen preparar esmenes per a la Llei del Pressupost—, amb els criteris de l'article tercer del Pressupost, per exemple, que aquesta sí que és de plena legalitat, suposo, senyor Cullell, la d'aquest any, per exemple, no hi ha —a diferència dels Pressupostos Generals de l'Estat— partides pressupostàries específiques d'incentius, punt número 1. Punt número 2, els criteris que hi ha a l'article 3 —i m'estalvio de llegir-los, perquè perdria el meu temps, el temps que tinc limitat; tots ho poden comprovar amb la Llei de Pressupost— els criteris que hi ha a l'article 3 del complement de productivitat són, o bé la reproducció literal que diu la Llei de la Funció Pública, o bé dir : d'acord amb resultats objectius. Això són criteris? Repetir la Llei i dir que és mirar amb objectivitat són criteris? Això, vostès creuen que compleix el requisit que la Llei especificarà els criteris?

Tercer : els crèdits —i això és una resposta a la pregunta, però no ja per al 85, sinó per al 86— no estan acotats com a percentatges de Pressupostos per programes, i ja sé que vostès estan acostumats que el Pressupost per programes ho fan per complir, però tota semblança amb la realitat és pura coincidència, i en tornarem a parlar en el debat pressupostari.

Quart : un pas endavant, senyor Alavedra. En aquest article 3, hi ha un element positiu : el Consell Executiu diu que homogeneïtzarà criteris. Si més no, ja anem una mica endavant respecte a aquesta qüestió.

I, a l'últim, en el pressupost —i aquesta encara la brindo amb més «carinyo» i estimació a Convergència i Unió— no es parla enlloc de la participació sindical sobre aquesta temàtica, quan ve obligat per Llei. Se la poden apuntar per veure si, conjuntament amb nosaltres, esmenem l'article 3.

Senyor Conseller, seria molt demanar que vostès tinguessin una política clara i transparent respecte a això? Jo els explicaré el que passa, senyors del Govern. Han heretat part d'aquesta qüestió, i el primer que ho ha heretat pot ser el senyor Bigatà. I vostès també saben que això és tradició en moltes administracions. I vostès saben també que de vegades cal recórrer a mitjans extraordinaris, sempre en la legalitat, perquè determinats llocs de treball siguin competitiu en el mercat laboral.

Però, senyors del Govern, analitzin què ha passat, per exemple, en política territorial. Quins són els increments, senyor Alavedra —no en hores extres—, en complements de productivitat. De la mateixa manera que ens ha llegit abans els increments en hores extres, ara llegeixi'ns, a política territorial, els increments en complements de productivitat 84-85, i primer semestre 84, segon semestre del 85, perquè si pagar per se-

mestre no és fix i periòdic, ja em diran el què. Però llegeixi'ns els increments. Com és que es dispara d'aquesta manera, política territorial? És que realment ha caigut una gran feinada damunt del Departament, que s'ha disparat i s'ha incrementat?

Bé, jo crec que el que ha calgut, i no hi ha estat, en el Consell Executiu, és un rigor per acotar aquesta temàtica. Com es diu vulgarment, se'ls ha anat la mà amb una voluntat d'acontentar. ¿Seria molt demanar que el Parlament tingués les llistes, senyor Cullerell, que tenen alguns funcionaris de les Conselleries, de totes les Conselleries, del que ha passat el 85? I ja li anuncio un punt de la moció.

¿Seria molt demanar que tots nosaltres no parléssim del que opina el senyor García o del que tendenciosament opina el PSUC? No, no; de les llistes, Conselleria per Conselleria, dels complements que hi ha hagut aquest any. Seria molt demanar? I anuncio que si no és molt demanar, suposo que ens ho votaran afirmativament.

¿Seria molt demanar que vostès, en el Pressupost del 86, complissin aquests aspectes que he assenyalat que no compleixen, de la Llei de la Funció Pública?

¿Seria molt demanar que a totes les Conselleries s'exposés en taulers públics aquesta informació?

¿Seria molt demanar que em responguessin si determinats alts càrrecs que no surten en aquestes llistes han, o no, rebut complements de productivitat?

I, a l'últim, ¿seria molt demanar que es negociés amb els sindicats aquesta qüestió, tal com mana la Llei i que no ens contessin que determinat Director General està preparant el reglament?

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable senyor Conseller vol tornar a replicar? *(Pausa.)* L'Honorable senyor Alavedra té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ : Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, hi ha hagut moltes preguntes i moltes afirmacions; del senyor Ribó sol, n'hi ha hagut cinc, però concretes i d'altres, d'implícites. Intentaré respondre el que pugui.

La primera pregunta l'ha fet el senyor García, quant a generalització a tothom o a tots els Departaments; jo havia dit a tots els Departaments, generalització dels complements de productivitat a tots els Departaments. És el que jo havia dit; no sé si vostè ho havia entès. Ho repregunta; li ho recontesto : a tots els Departaments.

El fet de les hores extraordinàries i aquesta transferència per pagar complements, jo només li he aclarit aquest tema, perquè vostè ha dit que jo havia fet, o que s'havia fet per part del Consell Executiu, una resposta inexacta, dient que no hi havia «bufandes», i aleshores jo li he aclarit que això no s'havia dit mai. Que el que s'havia dit és que les hores extraordinàries no representen un element retributiu de la Generalitat i li he explicat els requisits que comporten el pagament d'hores extraordinàries. I simplement això; i simplement això. Per això li he fet la contesta sobre les hores extraordinàries.

En el tema de la legalitat ja hi hem entrat; jo ja li he dit, jo crec que estem dins de la més perfecta legalitat en fer les transferències del Capítol I, de les places que no han estat cobertes; en fer les transferències d'hores extraordinàries per pagar complements de productivitat. Vostè pot estar d'acord o no, polí-

ticament, amb això, però no m'ho plantegi pel terreny de la legalitat, perquè estic en desacord total amb vostè. Creiem que és perfectament legal; una altra cosa és que vostè no hi estigui d'acord. Aquest és un altre tema. Dins del marc legal, es pot estar d'acord o no amb una actuació, però per dir que s'està en desacord amb el que fan els altres, no cal dir que és illegal, sobretot perquè no ho és.

A les preguntes que feia el senyor Ribó, diu si la Llei de la Funció Pública diu que s'aplicarà en els complements de productivitat un percentatge per programes. I, efectivament, senyor Ribó : sí, ho diu la Llei de la Funció Pública. I en el Pressupost de la Generalitat, en el projecte d'article tercer, es diu que serà un deu per cent —i em sembla que jo ho he llegit també aquí, i en tot cas, ja ho coneixia vostè— de les complementàries. Però això és un deu per cent per fixar la quantitat global que després es pot intentar, amb tota la dificultat que vostè comporta, i he dit que després ho havia d'instrumentar el Consell Executiu... eh? *(Ll. Sr. Ribó adreça uns mots a l'H. Sr. Conseller de Governació.)* No, no, vostè no. Això, comporta... *(Rialles.)* Vostè també en comporta i... *(Rialles.)*

El Sr. PRESIDENT : Perdó, perdó... *(Remor de veus.)* Evitin diàlegs, evitin diàlegs. *(Rialles.)*

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ : Però, vaja, això, encara en comporta més que vostè, senyor Ribó *(rialles)*, perquè el Pressupost —i això ja és molt dir— vostè sap que no es fa per programes, i que, per tant, el que aquí calia era treure la quantitat global per després intentar aplicar-la per programes, que és el que ens diu la Llei de la Funció Pública. I vostè sap —vostè ho ha dit— que es parla sempre del pressupost per programes. És un objectiu, però ni l'Administració central ni l'Administració de la Generalitat són molt a prop d'aconseguir-ho, malgrat que ha de ser una tendència sempre que es pugui.

Hi ha un altre tema que jo he apuntat aquí, que em sembla que es refereix al fet de si tots els Departaments han donat publicitat. Jo, en el meu paperet, he apuntat «no», i li dic que no. Jo he parlat de la publicitat que ha donat el Departament de Política Territorial i Obres Públiques, i també em sembla que l'ha donat el Departament de Treball, i potser me'n deixo algun altre, però, en tot cas, no tots. I això... No tots per un motiu, perquè a mi em sembla que la Llei de la Funció Pública ens obliga a partir del Pressupost del 86 i, per tant, no ens obligava en el Pressupost del 85. En el Pressupost del 85 hi ha algun Departament que ho ha fet, però legalment no hi estaven obligats, i, per tant, li contesto : no ho han fet tots.

Després, la tercera pregunta diu si tothom figura en les llistes que hem agenciat. Aquesta no la hi puc contestar, perquè jo no sé les llistes que vostès han agenciat, ni com les han agenciat *(Rialles.)* Un altre tema és que vostè em critiqui que s'hagin d'agenciar llistes, però, en tot cas, si vostè ho vol, després mirarem les llistes que s'han agenciat, i comprovarem si hi figura tothom... *(Pausa.)* La Moció? Bé, bé. *(Rialles.)*

Els sindicats. Miri, els sindicats, la previsió és que en aquest tema i ha d'haver una comunicació. Jo he dit en la meua intervenció «informació», però no «negociació» en el tema dels complements de productivitat. I això és el que diu la Llei de la Funció Pública. I aquesta informació hi serà, aquesta comunicació —que jo en dic «informació», perquè la informació és una comunicació motivada—, hi serà a partir del moment en què s'apliqui la Llei de la Funció Pública que, ho repeteixo,

segons la nostra interpretació serà a partir del Pressupost del 86, i després vostè em demanava la participació de la Direcció General de la Funció Pública.

Miri, la Direcció General de la Funció Pública no és una Direcció de personal, que tingui autoritat sobre els Departaments. Això està configurat així; és a dir, la responsabilitat en els temes de personal és de cada un dels Departaments, i concretament el Cap de Personal de cada un dels Departaments —i això em sembla que ho diu la Llei de la Funció Pública— és el Secretari General de cada un dels Departaments. El Director General de la Funció Pública dicta, o intenta treure aquelles normes que han de seguir els Secretaris Generals de cada Departament o els Departaments. Amb això li responc.

Vostè diu que en el Pressupost hi ha un pas endavant en els criteris d'homogeneïtzació; em sembla que això és l'únic aspecte positiu que ha dit, i per això el destaco (*rialles i aplaudiments*), i per això el destaco, i després vostè em tornava a de-

manar de llegir els complements de productivitat de Política Territorial, i jo ja els havia llegit. Vostè m'ha dit : no; jo he llegit les hores extraordinàries, que eren 45 milions contra 34... perdó, 34 contra 45, amb una disminució d'11 milions, i els incentius, o complements de productivitats per als contractats administratius. Aplicació pressupostària, són 81 milions, i per als funcionaris, aplicació pressupostària, 57. És a dir, tot això era previst en el Pressupost de l'any 85, i això és el que s'ha aplicat. S'ha aplicat d'una manera semestral, i en publicació en els taulers del Departament.

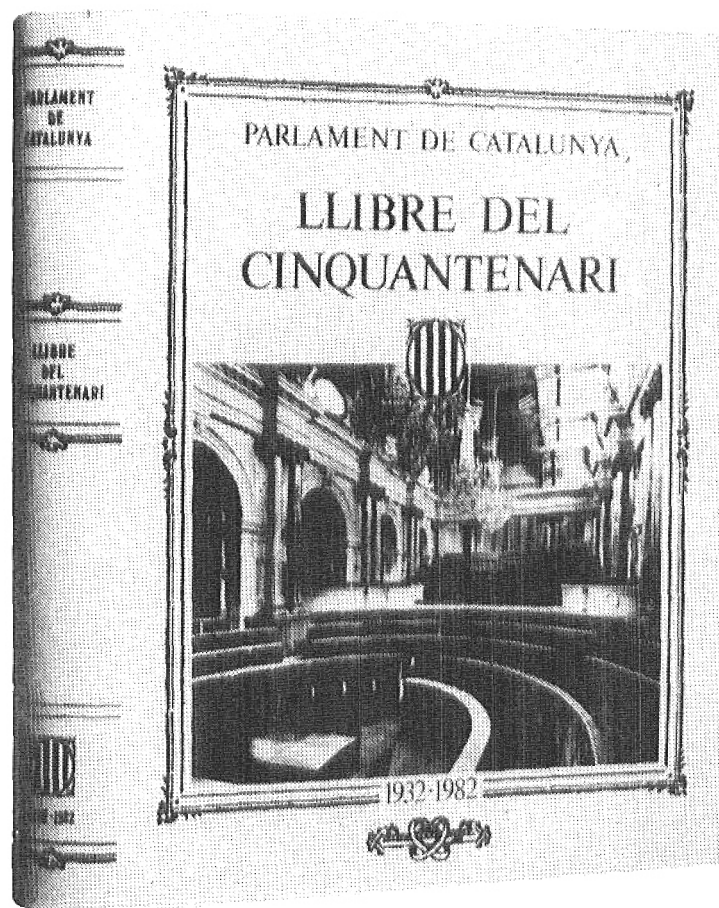
Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Bé, hem acabat, doncs, aquesta interpellació, i ara, donada l'hora, el que farem és anar a suspendre la sessió fins demà, a les onze.

Per tant, se suspèn la sessió.

(Són dos quarts de vuit del vespre i deu minuts.)

Parlament de Catalunya
LLIBRE DEL CINQUANTENARI

A cura d'Ismael E. Pitarch

Prefaci del M. H. Sr. President del Parlament de Catalunya

Publicacions del Parlament de Catalunya

Barcelona, 1984.

432 pàgines.

ISBN 84-500-9786-X

Preu: 5.000 PTA

Llibre editat en commemoració del cinquantè aniversari de la restauració de la institució parlamentària a Catalunya. Cada capítol conté una extensa part documental (intervencions parlamentàries, lleis aprovades, etc.).

Més de 200 fotografies d'esdeveniments històrics i de l'interior del Palau del Parlament en aquella època. Per primera vegada, la foto i la biografia de cadascun dels 83 Diputats del Parlament elegit el 1932.

El llibre acaba amb la transcripció de diversos parlaments pronunciats en la sessió extraordinària que el Ple tingué el dia 14 de desembre de 1982 per commemorar aquest cinquentenari.

CONTINGUT

Prefaci del M. H. Sr. President del Parlament de Catalunya

CAPÍTOL I

LES ELECCIONS PER A CONSTITUIR EL PARLAMENT DE CATALUNYA

1. El període provisional de la Generalitat.
2. Les eleccions del 20 de novembre de 1932.
3. El sistema electoral.

CAPÍTOL II

ELS DIPUTATS

1. L'Estatut dels Diputats del Parlament.
2. Vuitanta-tres Diputats.

CAPÍTOL III

LA CONSTITUCIÓ DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

1. La Junta preparatòria.
2. La constitució provisional i la constitució definitiva del Parlament.
3. La durada i la dissolució del Parlament.

CAPÍTOL IV

ELS ÒRGANS DEL PARLAMENT

1. La Presidència i la Mesa del Parlament.
2. La Diputació Permanent.
3. Les Comissions.

CAPÍTOL V

EL FUNCIONAMENT DEL PARLAMENT

1. El Reglament Interior del Parlament.
2. Les sessions i els períodes de sessions.
3. Els quòrums i els sistemes de decisió.
4. Les fraccions o Grups parlamentaris.

CAPÍTOL VI

LA FUNCIÓ LEGISLATIVA

1. Les competències legislatives del Parlament de Catalunya.
2. El procediment legislatiu en el Parlament de Catalunya.
3. L'obra legislativa.
4. Algunes de les lleis més importants del Parlament de Catalunya: l'Estatut Interior de Catalunya, la Llei Municipal de Catalunya, la Llei del Tribunal de Cassació de Catalunya.

CAPÍTOL VII

CREACIÓ, MANTENIMENT I CONTROL DEL GOVERN

1. El president de la Generalitat.
2. La delegació de les funcions executives i el Conseller Primer.
3. El Consell Executiu.
4. La responsabilitat política del President de la Generalitat i del Consell Executiu.

5. La Presidència de Francesc Macià i els governs monocolors de l'Esquerra.

6. La Presidència de Lluís Companys i els governs de coalició.

7. L'existència d'una majoria parlamentària i governamental.

CAPÍTOL VIII

LA SUSPENSÍO DEL PARLAMENT

1. Els Fets dels Sis d'Octubre.
2. La Llei de la República del 2 de gener de 1935.
3. La represa de l'activitat del Parlament de Catalunya.

CAPÍTOL IX

EL PARLAMENT DURANT LA GUERRA

1. La voluntat de mantenir un sistema democràtic.
2. Les relacions amb el Govern.

CAPÍTOL X

EL PARLAMENT EN LA MEMÒRIA DELS PROTAGONISTES

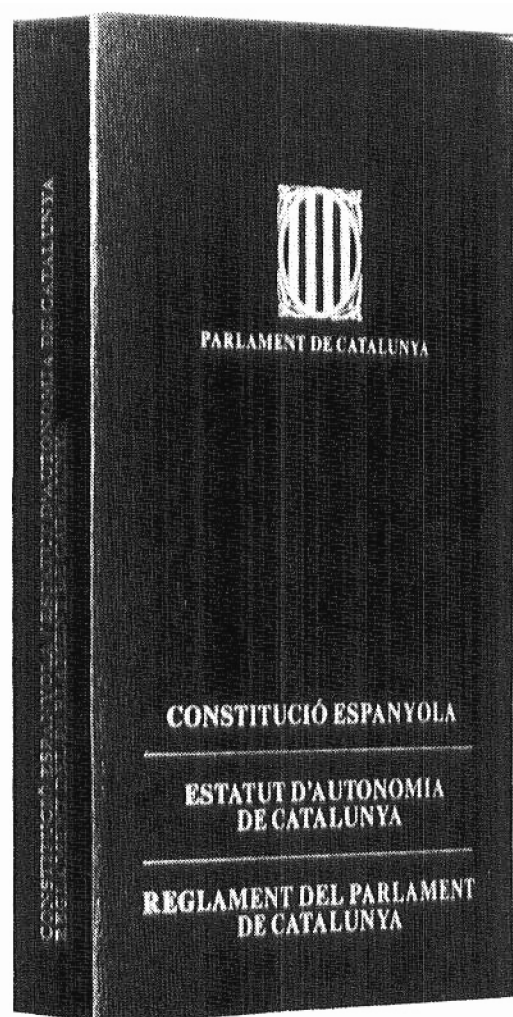
1. L'organització de la Justícia i el Tribunal de Cassació de Catalunya. *Josep Andreu i Abelló.*
2. La federació de municipis i la Llei Municipal de Catalunya. *Francesc Arnau i Cortina.*
3. La legislació sobre la cultura. *Xavier Casademunt i Arimany.*
4. La figura del Conseller Primer. *Joan Casanellas i Ibarz.*
5. El Parlament català durant la República. *Antoni Dot i Arxer.*
6. La legislació agrària. *Josep Folch i Folch.*
7. La voluntat d'Antoni Rovira i Virgili i el tacte de Joan Casanovas. *Miquel Guinart i Castellà.*
8. Els Governos de la Catalunya Autònoma. *Carles Pi i Sunyer.*
9. El successor de Francesc Macià. *Joan Saurer i Garcia.*
10. El Parlament i les comarques. *Francesc Viadiu i Vendrell.*
11. La legislació civil. *Gonçal Ivars i Meseguer.*

CAPÍTOL XI

COMMEMORACIÓ DEL CINQUANTENARI DE LA INSTAURACIÓ DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sessió extraordinària del Ple del Parlament del dia 14 de desembre de 1982. *Intervencions del M. H. Sr. Heribert Barrera, President del Parlament; del M. H. Sr. Jordi Pujol, President de la Generalitat; de l'I. Sr. Anton Cañellas, en nom del G. p. de Centristes; de l'I. Sr. Víctor Torres, en nom del G. p. d'Esquerra Republicana; de l'I. Sr. Rafael Ribó, en nom del G. p. del PSUC; de l'H. Sr. Joan Reventós, en nom del G. Socialista i de l'I. Sr. Josep M. Ainaud, en nom del G. p. de Convergència i Unió. Lectura de la proposta de declaració del Parlament, amb motiu d'aquesta commemoració, a càrrec de l'I. Sr. Josep Andreu i Abelló.*

TAULA D'ABREVIATURES
BIBLIOGRAFIA

Publicacions del Parlament de Catalunya

CONSTITUCIÓ ESPANYOLA

**ESTATUT D'AUTONOMIA DE
CATALUNYA**

**REGLAMENT DEL
PARLAMENT DE
CATALUNYA**

Edició dels textos oficials, amb índexs temàtics i sistemàtics, preparada pels lletrats del Parlament de Catalunya.

Format 88 x 152 mm.

Preu de venda: 600 pessetes.

Comandes: Publicacions del Parlament, Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, Barcelona -3.

CONDICIONS PER A LA SUBSCRIPCIÓ

- 1.— La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.
- 2.— La tramesa regular dels exemplars de subscripció començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.
- 3.— El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Diari, però sense dret als exemplars no rebuts.
- 4.— L'Administració del Diari pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció.

BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ

Nom.....

carrer núm.

telèfon població

districte postal

☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

desitja subscriure's a

☐ { DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA i al
BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA
(subscripció conjunta)

d'acord amb les condicions impreses adjuntes, a partir del diade..... de.....

fins al 31 de desembre de 198

Amb aquesta finalitat, i amb data de..... de 198 envia

per
(gir / taló al portador) núm. la quantitat de pessetes

....., dede 198

Signatura

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA, Palau del Parlament,
Parc de la Ciutadella, Barcelona-3